

BARBARA BOSWELL

Editura MIRON

*Tentație
arzătoare*

UN FASCINANT ROMAN DE DRAGOSTE...

Traducere de Gabriel Măcelaru
Editura Miron, 1994

Strong temptation by Barbara Boswell

CAPITOLUL 1

După ce a suportat cu greu viața la orfelinat, ea a devenit mai târziu profesoara unei fete care locuia cu un bărbat, pe nume Rochester, și cu soția lui nebună, care era închisă în pod. De fapt, copilul nu era al lor. La un moment dat, casa a ars până la temelii, iar nebuna a murit. Deși Rochester era orb, el s-a căsătorit cu Jane.

Cheyenne lăsa hârtia deoparte și își frecă tâmpilele cu vârfurile degetelor.

Reglă lampa de birou și aruncă o privire de jur împrejurul dormitorului, căutând parcă o cale de scăpare. Nu găsi niciuna, desigur.

Asta era viața ei: se mar terminase încă un semestru cu elevii din anul doi.

Se uită, dezamăgită, la vraful de lucrări de pe masă. Ce o uimea, cu adevărat, era faptul că Heather Lane, autoarea acestei critici denaturate, era una dintre cele mai bune eleve ale ei.

Chiar și mai rău, lucrarea lui Heather era cea mai bună din cele zece citite până acum; propozițiile erau complete și punctuația era corect pusă.

Cheyenne se gândi la eseul pe care îl citise înainte, scris în zeflema.

Un altul avea atâtea greșeli, încât cuvintele păreau disperate.

Era evident că elevii din anul doi de la liceul din Whitneyville aveau nevoie de exerciții la dictare și aceasta era sarcina profesoarei lor, Cheyenne Whitney Merrit.

— Cheyenne? O tânără cu ochii negri și cu un mănunchi de bucle roșcate, prinse într-o coadă la spate, stătea în pragul ușii, uitându-se înăuntru cu coada ochiului.

— Intră, Joni Lynn, zise Cheyenne, zâmbindu-i feței.

— Sper că nu te întrerup, spuse Joni Lynn și intră în cameră, ținând o foaie în mână. Mă întrebam dacă te poți uita peste... Se opri, înghiți în sec, apoi termină fraza... eseul meu.

— Cu plăcere. Cheyenne luă lucrarea și începu să citească. Buzele i se curbară într-un zâmbet plin de mândrie. Ca tot ce scria Joni Lynn, acest eseu întrunea aproape perfecțiunea cerută de un profesor de engleză sau de o comisie de admitere. Ideile ei erau originale și fluent exprimate, își alesese cuvintele, superb, și avea o gramatică impecabilă. Era o plăcere să-i citești eseul. E minunat, Joni Lynn, aprecie Cheyenne, zâmbindu-i feței. O profesoară se poate considera binecuvântată cu un singur elev înzestrat, precum Joni Lynn, se gândi. Destul de mult într-o viață, dacă avea noroc. Cum în septembrie se împlineau patru ani, de când predă engleza la Liceul *Whitneyville*, Cheyenne se considera privilegiată de a o fi întâlnit pe Joni Lynn atât de devreme în cariera ei.

Recunoscuse talentul feței imediat, de la prima lucrare scrisă, dată de Joni Lynn cu doi ani în urmă. Eforturile lui Joni Lynn străluciră ca niște bijuterii printre vrafurile pline cu greșeli gramaticale.

Cheyenne roși de jenă, amintindu-și cum verificase numele lui Joni Lynn, de cel puțin trei ori, ca să fie sigură că l-a citit corect. Strong.

Joni Lynn era o Strong! Cheyenne fusese șocată la această revelație. Nu te puteai aștepta la asemenea talent din partea Strong-ilor.

De fapt, toată lumea din Whitneyville se aștepta numai la necazuri din partea familiei Strong.

Crescând în Whitneyville, Georgia, Cheyenne cunoștea foarte bine familia Strong. Îi auzise numindu-se „bieți nenorociți albi”, chiar și „odraslele lui Satan”.

Se zvonea că primii din familia Strong, din oraș, fuseseră yankei, sosirelor fiind oarecum legată de politica generalului William Tecumseh Sherman. Fuseseră trimiși în mod deliberat, așa spunea povestea, ca să mai aducă necazuri unui oraș deja oropsit de război. Un punct de vedere istoric, mai puțin combativ, spunea că fuseseră mânați de o răfuială sângeroasă, de undeva dintr-un bârlog din munții Apalași.

Oricare le-ar fi fost originea, clanul Strong încă trăia, după legile lui, într-un șir de case dărăpănate care se zguduiau când treceau trenurile.

Nici Cheyenne și nici altă *fată drăguță, dintr-o familie respectabilă*, nu se aventuraseră vreodată să se uite.

Fuseseră crescute cu toatele în spaima *de ceea ce puteau face Strong-ii* și luaseră amenințarea în serios.

Legende persistau, alimentate de povestirile exagerate ale ultimelor escapade ale clanului. Cheyenne își considerase întotdeauna povestitorii drept niște artiști în arta ficțiunii și nu se mai gândise la clanul Strong.

Alți buni cetățeni din Whitneyville încă se mai fereau de degenerata familie Strong, care se înmulțea mereu.

Cu un an înainte, Cheyenne o invitase pe Joni Lynn să locuiască în casa ei, în calitate de *babysitter*, comisionară și tot ce putea fi cineva.

— O să iei o Strong? întrebare, neîncrezătoare, Tricia Vance Harper, prietena lui Cheyenne de la grădiniță. Modul în care pronunțase numele nu lăsa nicio îndoială asupra faptului că i se părea periculoasă manevra.

— Să lași o Strong să-ți intre în casă, o avertizase Willie, patronul băcăniei din Whitneyville, și te trezești cu tot clanul după tine. Nu o să scapi niciodată de ei. El vorbise cam la fel cum vorbea

despre gândaci.

— O Strong? Să locuiască aici, în bloc? Uriase familia Mayfield, vecinii lui Cheyenne.

Dar Cheyenne avusese întotdeauna o fire încăpățânată. Văzând potențialul lui Joni Lynn, cunoscând-o pe fată din primul an de studiu, nu fu întoarsă din țelul său.

Care era triplu: să o salveze pe Joni Lynn de Strong-i, să-i dăruiască atmosfera potrivită pentru un copil și să o vadă într-o universitate de vârf, unde talentul ei să fie șlefuit și utilizat cu folos.

Joni Lynn voia, cu disperare, să facă ceva din ea și din viața ei, și Cheyenne era hotărâtă să o ajute.

Deci istoria s-a petrecut în septembrie trecut, când o Strong s-a mutat pe Silver Creek Road, cea mai veche și mai distinsă stradă din Whitneyville. Contrar celor prevăzute, valorile proprietăților vecine rămaseră stabile și niciun alt Strong, în afară de Joni Lynn, nu mai fu văzut prin zonă.

Viața continua să fie calmă în gospodăria lui Cheyenne, vecinii se obișnuiseră să o vadă pe Joni Lynn plimbându-l pe Peppy, câinele familiei, și ducându-i pe Brittany și pe Jeffrey Merrit la concursul de triciclete.

— Tu ești singura din oraș care puteai să reușești așa ceva, spunea Tricia, adesea, pe un ton admirativ. Fiind o Whitney, ai calitatea de a face niște lucruri în care alții ar eșua imediat. Doar o Whitney putea lua la ea o Strong, fără să fie complet ostracizată și catalogată drept una de-a lor. Poziția ta socială este invulnerabilă.

Cheyenne protesta mai mereu, dar știa că prietena ei putea avea dreptate. Numele ei de fată impunea un anume respect în oraș.

Deși acum folosea numele fostului ei soț, Evan Merrit, fusese

mereu cunoscută drept o Whitney, o descendentă directă a lui Edward Whitney, care fondase orașul în 1830.

— Crezi că e destul de bine, Cheyenne?

Vocea precipitată a lui Joni Lynn întrerupse reveria lui Cheyenne. Se ridică și o îmbrățișă pe fată.

— E foarte bine, nu *destul de bine*, Joni Lynn. Cu recordul tău școlar și cu rezultatele SAT ai intra în orice colegiu din țară.

Joni Lynn roși de plăcere.

— Familia mea este așa de emoționată că voi merge la colegiu, zise ea, încet. Remarca ei o surprinse pe Cheyenne. Joni Lynn nu-și menționase niciodată familia, deși profesoara știa că o vizita cu regularitate. Vreau ca ei să fie mândri de mine, adăugă Joni Lynn, cu sinceritate și cu ochii sclipindu-i de fericire.

În sinea ei, Cheyenne se gândi că nu era așa de greu să-i facă fericiți pe Strong-i. Ei erau fericiți dacă nu stăteau în închisoare. Dar nu-și împărtăși gândurile lui Joni Lynn – înțelegea loialitatea față de familie.

În acel moment, Peppy, un collie corcit cu cocker spaniol, tâșni în cameră cu lesa în gură. Se uită de la Cheyenne la Joni Lynn, plin de speranță.

Ele râseră, văzându-i nerăbdarea.

— Îl duc la plimbare, zise Cheyenne. Vreau să iau puțin aer că să-mi limpezesc creierul de la efectul nociv al ălor, adăugă ea, arătând cu capul spre vraful de lucrări și strâmbându-se exagerat.

— Biata Jane Eyre a fost batjocorită din nou! zise Joni Lynn. De parcă viața ei nu ar fi fost destul de grea!

Cheyenne puse zgarda câinelui la gât și ieși din casă.

— Vin repede, îi strigă ea lui Joni Lynn.

Era o seară caldă și senină de septembrie, mii de stele argintii străluceau pe cerul albastru. Peppy, nerăbdător, întindea cât putea

de lesă, în încercarea de a alerga pe trotuar.

Știa el unde se ducea – către un părculeț neamenajat, la două blocuri depărtare, care era frecventat des de câinii din cartier.

Cum mergea, grăbită, după câine, Cheyenne auzi zgomotul unui motor de motocicletă. O motocicletă pe Silver Creek Road? se întrebă ea, perplexă. Imposibil!

Își spuse că zgomotul trebuia să vină de pe Diloh Drive, la ceva mai multe blocuri depărtare. Auzise ea că unul dintre băieții Wilson își cumpăraseră o mică *Honda*. Silver Creek Road era așa de liniștită, încât rareori răzbătea vreun sunet, în special noaptea. Zgomotul motorului se auzi mai tare și ea ajunse la concluzia că, într-adevăr, motocicleta se afla pe Silver Creek Road.

Se încruntă. Dacă zgomotul ăsta, care îți spărga urechile, îi va scula pe Brittany și pe Jeffrey al ei, va discuta mâine la școală cu Tom Wilson și îi va da să facă un eseu despre decibeli și poluarea sonoră.

Zgomotul se auzi mai aproape, dar, în mod paradoxal, mai încet. Lui Cheyenne îi luă câteva clipe să-și dea seama de ce. Când se dumeri, inima îi bătu cu putere în piept. Motocicleta încetinise, motorul doar torcând. Era aproape în spatele ei, mergând încet, în josul străzii. O urmărea?

Peppy părea indiferent la toate. Trăgea mai departe de lesă, dând din coadă, încântat că este afară. Motocicleta trase lângă ei acum, ținându-le ritmul. Cheyenne continuă să meargă, uitându-se în zare, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga, părând la fel de indiferentă ca și Peppy.

— Ei, ia te uită, pe cine văd! Vocea masculină, răgușită și joasă, părea batjocoritoare. Domnișoara Cheyenne Whitney, prințesa orașului, a ieșit la plimbare.

Picioarele lui Cheyenne părură să se-mpleticească și ea se

opri imediat. Rămase nemișcată, prea speriată ca să vorbească sau să respire. Peppy trăgea de lesă, protestând că se opriseră.

— Îți place aerul nopții, domnișoară Cheyenne? întrebă profunda voce masculină. Întrebarea era o parodie la adresa bunelor maniere ale aristocrației din oraș.

Contrar voinței ei, Cheyenne răsuci capul ca să privească; la cine să privească? Nu-l putea numi agresor. Nu încă. Genunchii începură să-i tremure și înghiți în sec.

Își abătu privirea nervoasă asupra monstrului negru, pe care omul ăla îl călărea, un enorm *Harley-Davidson*, care arăta de parcă ar fi putut trece peste *Honda* lui Tommy Wilson, fără să lase vreo fărâmbă din ea.

Văzu coapsele musculoase în blugii negri, care o încălecau, și ciocatele care se odihneau pe pedale. Încet, își ridică privirea de la abdomenul plat și cureaua lată, până la pieptul larg și musculos și umerii lați.

Purta un tricou negru și brațele goale îi erau la fel de musculoase ca și restul trupului.

Ea clipi rapid din ochi când zări un tatuaj reprezentând o cobră, pe partea superioară a brațului lui. Deși era parțial ascuns de marginea mânecii, ar fi recunoscut acest tatuaj oriunde.

— Caleb Strong! exclamă ea, înainte de a-i vedea fața.

Era singura persoană tatuată pe care o cunoștea și avea un tatuaj pe cinste.

Cobra de pe brațul lui era tatuată la rândul ei, înfățișând imaginea mai mică a șarpelui. Ambele cobre afișau un zâmbet de reptilă.

— Îți amintești de mine? întrebă Caleb, zâmbind la fel de amenințător ca și cobrele de pe brațul lui. Mă simt onorat, domnișoară Whitney.

El îl privi în ochi, holbată. Părea mai matur decât ultima dată când îl văzuse.

Desigur, asta fusese în urmă cu paisprezece ani, când ea era o proaspătă absolventă a Liceului *Whitneyville*, iar el un tânăr de optsprezece ani.

Doar câțiva Strong-i își continuaseră studiile până la terminarea liceului, iar Caleb n-o făcuse.

Renunțase la această realizare, părăsind școala și orașul doar cu câteva luni înainte de absolvire. Se zvonea că...

Ea își luă privirea de la el. Existaseră mereu zvonuri cu privire la Strong-i, care nu fuseseră niciodată negate sau verificate, și apărea câte un altul nou, în locul celui de dinainte.

Ea își dresе glasul.

— Acum sunt Cheyenne Merrit, spuse, dorind ca vocea să nu-i fi tremurat.

— O, da, am auzit că te-ai căsătorit. Merrit, hârn? El păru amuzat de alegerea ei - un băiat din oraș - și adăugă: Foarte potrivit ca o Whitney să se căsătorească cu un Merrit. Se păstrează aristocrația pură.

— E a murit, zise ea, ca pentru a se apăra. Se uită fix spre asfalt, admonestându-se pentru a fi izbucnit așa. Ce se întâmplase cu diplomația ei?

— Adânca mea compasiune văduvei îndurerate, spuse Caleb, destul de politicos, dar ea sesiză aluzia ironică și subtilă din tonul lui. De parcă știa...

Nu, asta era imposibil, se consolă ea. Nimeni nu știa, nici măcar cei mai apropiați prieteni ai ei.

Cu atât mai puțin, Caleb Strong, care părăsise orașul cu ani în urmă.

— N-am știut că te-ai întors în Whitneyville, zise ea, nervoasă,

ocolind subiectul Evan Meritt, al căsătoriei lor și al morții lui timpurii. Își concentra atenția asupra lui Peppy, care se culcase pe trotuar cu o expresie suferindă.

Caleb ridică din umeri.

— Ei, iată-mă.

— Da, te văd. Ea bâjbâi după o conversație politicoasă și-l întrebă: Te-ai căsătorit? Se îmbujoră și începu să se mute nervoasă de pe un picior pe altul. A fost o întrebare perfect normală, se gândi ea. Atunci de ce roșise? Și de ce nu putea opri această foială ridicolă? În viața ei nu se mai fâstâcise astfel.

— Nu, nu m-am căsătorit. Gura lui senzuală afișă un zâmbet provocator. Taina sfântă a căsătoriei nu mi s-a părut potrivită pentru mine. E un fel de închisoare, poate mai rău. Cel puțin, închisorile de stat te eliberează pentru bună purtare.

— Da, zise ea și se forță să zâmbească, întrebându-se de ce se referea la închisoare. Fusesse el însuși închis? Ei, bine ai venit la Whitneyville, adăugă.

I se păru ei că aceasta a fost cea mai lungă conversație pe care a avut-o cu Caleb Strong. Cât fuseseră la Liceul *Whitneyville*, se întâlniseră de foarte puține ori.

Dar întâlnirile fuseseră memorabile. Înghiți în sec, amintindu-și.

— Mă întorc în fiecare an să-mi vizitez familia. El zâmbi șmecherește și adăugă: Desigur, venirile și plecările mele nu sunt anunțate în *Gazeta de Whitneyville*. Ea se gândi la rubrica privind plecările și sosirile, din *Gazeta de Whitneyville*, unde se înregistrau vacanțele rezidenților, vizitele rudelor lor. Niciun Strong nu fusese menționat în acea coloană. De fapt, adăugă el, am venit vara trecută în Whitneyville, într-o vacanță scurtă. Cu puțin înainte să o iei pe fata surorii mele Crystal, ca să stea cu tine.

Cheyenne se încordă. Crystal Strong era mama lui Joni Lynn, și era cu un an mai mare decât Caleb. Părăsise școala la șaisprezece ani, ca să nască copilul. Joni Lynn nu vorbise niciodată despre adevăratul ei tată, deși făcea deseori comentarii neplăcute la adresa tatălui vitreg.

— Anul trecut am întâlnit-o de multe ori pe sora ta la școală, zise Cheyenne, precaută. Cu acele prilejuri, vorbiseră despre talentul lui Joni Lynn și despre posibilitatea ca aceasta să se mute la Cheyenne.

Cu ochii minții, Cheyenne și-o imaginează pe Crystal Strong. În ciuda faptului că aceasta părea obosită și deprimată, încă semăna cu drăguța ei fică. Femeia îi menționase ceva despre un divorț și despre trei copii mici, dintre care unul era certat cu autoritățile școlii, pentru chiul repetat. Crystal fusese surprinsă, chiar suspicioasă la început, de dorința lui Cheyenne de a o ajuta pe Joni Lynn, dar, în cele din urmă, fusese de acord.

— Ai venit să o vezi pe Joni Lynn? întrebă Cheyenne, străbătută de un val de nervozitate. Pentru prima dată, unul dintre Strong-i venea în vizită și o îngrijora faptul că aceasta putea prevesti ceva rău. Voia să ia fata înapoi către un viitor nefericit?

— Mi se permite să-mi vizitez nepoata, nu? Sau trebuie să-mi asigur securitatea, înainte să pășesc pe acel pământ sfânt?

Vocea lui era plăcută - o tachina - dar ea îi simți sarcasmul.

— Desigur, zise ea. Adică, bineînțeles că nu!

Doamne, la ce întrebare îi răspundea oare? La prima sau la a doua? Se mai foi o dată, nervoasă, și încă o dată roși, jenată. Elevii ei nu ar recunoaște-o niciodată în această postură pe hotărâta lor doamnă Merrit. Nimeni din oraș nu ar crede că Cheyenne Whitney Merrit era capabilă să se piardă cu firea.

— Ce vrei să spui, doamnă Merrit? întrebă, tărăgănat, Caleb.

Ea îl privi fugitiv. Spre marea ei neliniște, el o privea lung și gura i se strâmba batjocoritor. Și arogant. Poate încrezător. Nu, pirateresc se potrivea mai bine. Și sexy. Foarte sexy.

Gura lui Cheyenne se uscă, brusc. Se putea ca Strong-ii să fie antisociali, dar fuseseră înzestrați din plin cu frumusețe și *sex appeal*, ceea ce accentua ranchiuna celor din oraș. Dacă ei ar fi fost urâți, fizic, pericolul asupra tineretului din comunitatea lor ar fi fost mai mic. De aceea Caleb Strong era considerat o amenințare, o mare amenințare.

Felinarul de pe o stradă alăturată ilumina trăsăturile ascuțite ale feței sale. Părul lui blond-închis, tăiat mai scurt ca în zilele de școală, era decolorat de soare, iar gura îi era frumos conturată, buza de jos senzuală, ispititoare. Bronzul îi făcea ochii mai albaștri și mai strălucitori. Păreau să lucească cu o intensitate vibrantă, care constrângea, o intriga...

Cheyenne simți o amenințare dureroasă. Își aminti cum se uitase în acei ochi, cu mult timp în urmă, într-o zi de octombrie, când venise acasă de la liceu. Încă mai vedea scena: era îmbrăcată într-o fustă bleu cu alb, în jacheta lungă de la uniformă, avea părul strâns în codițe și legat cu funde albe și bleu.

O luase pe scurtătură, pe o alee din apropierea liceului, grăbindu-se să ajungă acasă înainte de apusul soarelui. Caleb, care mergea pe o motocicletă neagră – oare aceeași pe care era azi? – apăruse ca din senin și se oprise lângă ea.

— Să nu-ți vină să-ți crezi ochilor și urechilor, zisese el, caustic. Este micuța domnișoară Whitney, călătorind prin partea săracă a orașului. Cheyenne își aminti cum pulsul i se accelerase în timp ce rămăsese cu gura căscată la el, la părul lui lung, la gura lui senzuală și supărată și la țigara care îi tremura între buze. Purta blugi și un tricou alb, iar tatuajul cu cobre dispăruse sub mânecă,

atunci când își mutase mâna pe ghidon.

Ea murmurase o scuză despre faptul că pierduse mașina și că se grăbea să ajungă acasă, înainte să se lase întunericul. Chiar când vorbise, își imaginase cam cum o vedea el, ca pe o fetiță cuminte, una pe care nu ar fi lipit-o strâns de el, într-o îmbrățișare pasională, ca cea în care fusese prins și pentru care Penny Sherwood fusese suspendată trei zile din școală.

Cheyenne observase această scenă toridă, în drum spre sala de gimnastică, iar scena îi zăbovise mult timp în minte. Și-o putea aminti chiar azi. Penny Sherwood se agățase de Caleb, cu brațele în jurul gâtului lui și cu o coapsă ridicată peste șoldul lui, în timp ce el o mângâia cu mâinile peste tot și o săruta cu foc. Fusese șocată și trezise cele mai ciudate și mai ridicole stări în Cheyenne. Știa că erau enervante, dar și plăcute, totodată.

— Vrei să te sui? o întrebase tânărul Caleb, uimind-o cu invitația lui. Timp de câteva secunde fusese tentată să se suie în spatele lui, pe acea motocicletă neagră și diavolească.

N-o făcuse, bineînțeles. Îndepărtând atracția, dăduse din cap și refuzase cu un politicos „Nu, mulțumesc”.

La urma urmei, ea era o fată de calitate, o Whitney, și nu-și putea păta reputația mergând pe motocicletă, în spatele lui Caleb Strong, cu brațele înfășurate în jurul taliei lui.

— Speriată? o încercase el.

Ea își ridicase capul sus și negase, și-i spusese că prefera să meargă pe jos.

El râsese și continuase să o escorteze până în șoseaua principală.

— Data viitoare, mergi pe drumul cel lung spre casă și ferește-te de alei, altfel, ai putea da de un lup fioros pe motocicletă, care te va răpi din lumea ta sigură. Apoi dispăruse,

râsul lui amestecându-se cu vuietul motocicletei.

Și iată-i din nou, paisprezece ani mai târziu. Un răs șagalnic o năpădi pe Cheyenne când îi întâlnește privirea intensă. Simțea că el se uita undeva, în sufletul ei, venerând-o pe făptura sensibilă care nu a lăsat niciodată pe cineva să o tragă din lumea ei sigură.

— O să mă inviți înăuntru să-mi văd nepoata? Sau să aranjez să o văd acasă, la Ctystal? La urma urmei, trebuie să te gândești și la vecinii tăi. Știu că ideea de a avea un Strong în preajmă trebuie să-i sperie ca naiba. Dacă o să apărem mai mulți dintre noi pe acolo, or să înnebunească.

Cuvintele lui șoptite conțineau atâta adevăr, încât Cheyenne roși.

— Ești foarte direct, zise ea, pe un ton strangulat.

— Adevărat. Las limbajul ales pe seama femeilor de genul tău, doamnă Cheyenne.

Ea era așa de moale, încât scăpă lesa câinelui.

— Toți se gândesc la lumea lui Joni Lynn, zise ea, încercând să aducă discuția pe un făgaș normal și neutru.

El râse.

— Atunci, probabil se gândesc că a fost schimbată la naștere, sau ceva de acest fel. Că, probabil, într-o casă respectabilă și fără pată, din Whitneyville, unii sunt terorizați de copilul Strong, care a fost o povară încă de când l-au adus acasă de la spital. Faptul că nu este o Strong din naștere va confirma talentul lui Joni Lynn.

Cheyenne tresări. Destul de incredibil, acum două săptămâni, Martha Mayfield îi expusese o teorie, similară. Familia Mayfield înghițea mai ușor aceasta decât faptul că o Strong putea fi atât de talentată, de morală și de sociabilă.

Peppy își alegea chiar acel moment să tragă de lesă, nerăbdător în încercarea de a se mișca din nou.

Nu întâlnești nicio rezistență, din moment ce Cheyenne nu apucase celălalt capăt. Peppy lătră, triumfător, și o șterse, profitând de libertatea lui neașteptată.

— Peppy, întoarce-te! țipă Cheyenne. Privi cum vârful cozii câinelui dispăru după bloc. Peppy! Vocea ei se ridică într-o comandă, o comandă căreia câinele nu i se supuse. Peppy o luă la sănătoasa, fără să se uite înapoi.

— Peppy a șters-o, remarcă Caleb.

— Nu a mai ieșit singur noaptea, zise Cheyenne, nervoasă. A scăpat o dată, în timpul zilei, și nu l-am găsit ore întregi. În cele din urmă, ne-a sunat un vecin și ne-a spus că l-a văzut pe Ruta Șase, sărind în susul și în josul drumului. A fost lovit aproape de trei ori!

— Se pare că i s-a suit libertatea la cap. Același lucru i s-a întâmplat vărului meu Bo, chiar după ce a ieșit prima dată din pușcărie. A fost atât de sălbatic, încât a fost închis la loc, după o zi.

— Oh! Un sentiment de ceva ireal o năpădi pe Cheyenne. Nu mai auzise pe nimeni vorbind de vreo rudă închisă, pentru că nu cunoscuse pe nimeni care să fi pățit așa ceva.

Apoi văzu strălucirea din ochii imposibil de albaștri ai lui Caleb. Nu aruncase remarcă asta la întâmplare, ci o calculase intenționat, ca să o șocheze. De parcă ar fi ales, în mod deliberat, ca un bărbat ca el să spună aceste lucruri unei femei cum era ea.

Ea îl fixă cu privirea, uimită de ceea ce simțea.

— Poate mă duc să-l vânez pe Peppy, continuă el, zâmbind. Îl prind și îl duc acasă. Friptura de câine este o minunăție. Este o delicatessă pentru noi, Strong-ii.

Ea știa că el. O batjocorea, pe ea și întregul oraș, pentru opinia nefondată pe care o avea despre ei.

— O, termină! zise ea, dur. Nu cred o clipă că Strong-ii

mănâncă câini!

— A, doamna este un cetățean luminat, cu vederi liberale. Dar spune-mi, madam, ți-ai lăsa fiul sau fiica Să se întâlnească cu un Strong?

— De vreme ce fiica mea are șase ani și fiul meu doar cinci, cred că întrebarea este nepotrivită.

— O scăpare foarte frumoasă, domnișoară Cheyenne. Ești o femeie manierată, când și când. Și, cu siguranță, prea bine crescută ca să riști să te sui pe șaua motocicletei mele, ca să căutăm câinele.

Zâmbetul lui încrezător și răutăcios o ațâță, de parcă el știa că nu-i va accepta provocarea.

O năpădi un acces de sălbăticie total neașteptat. Era uimită că recunoștea aceste sentimente, din moment ce niciodată nu fusese furioasă.

Așa cum știa Caleb Strong.

Respiră adânc. Inima îi bubuia în piept și simți cum mintea i se luminează. El era al naibii de sigur că ea nu va evada din mica ei lume sigură.

Ei, ce știa el? Întrebă o voce din subconștientul ei.

— Îți accept invitația amabilă de a-l căuta pe Peppy, spuse ea, și făcu un pas mare spre motocicleta monstruoasă.

CAPITOLUL 2

Caleb râse, încet.

— Mă surprinzi, doamnă Cheyenne, spuse, făcând un gest către locul din spatele lui. Suie-te. Cheyenne se uită la fusta vaporosă a rochiei ei înflorate, *Laura Ashley*. Se simți cam nesigură pe sine. Ridică-ți fusta și suie-te, adăugă ea, într-o șoaptă seducătoare.

Ea se cutremură un pic. Cu siguranță că șarpele folosise același ton când o ispitise pe Eva ca să muște, doar o singură dată, dintr-un măr strălucitor.

— Mai bine nu, zise ea, dregându-și glasul, dar vocea îi sună răgușită și groasă.

Clabe își strecură mâna și îi prinse încheietura.

— Dar vrei, nu-i așa, Cheyenne? o necăji el.

Modul în care îi pronunțase numele era extrem de intim, observă ea năucită, renunțase la apelativul batjocoritor „doamnă”.

Simți cum degetele lui puternice îi prind încheietura. Acțiunea aceasta a lui îi apropie îndeajuns ca să-i simtă căldura dogoritoare a trupului.

Atât de aproape, de fapt, încât dacă s-ar fi mișcat câțiva centimetri, l-ar fi atins.

— Nu... nu trebuie să porți un soi de cască când conduci? întrebă ea, pe un ton înalt, de nerecunoscut. Eu... eu am cumpărat două pentru copiii mei, Britany și Jeffrey, și insist ca ei să le poarte când merg pe... pe motorete. Desigur, niciunul nu a învățat să meargă prea bine, dar...

— Întotdeauna te bâlbâi așa când ești nervoasă? întrebă Caleb, amuzamentul sclipindu-i în ochi.

— Nu mă bâlbâi și nu sunt nervoasă, replică ea repede, roșie

de jenă.

— O, ba da, ești. Te șochez, nu, Cheyenne?

Cum să răspund la așa ceva? se întrebă ea, enervată pe comportamentul ei idiot.

Era dureros de conștientă de faptul că reacționa precum o fată bătrână din epoca victoriană, care întotdeauna fierbea în suc propriu când se afla în preajma unui bărbat viril.

Se uită la Caleb Strong. El era cu adevărat viril. Dacă ar fi fost o fată bătrână din epoca victoriană, ar fi dat-o gata!

— Trebuie să recunosc că... nu mă simt bine când mă angajez în acest gen de conversație, se bâlbâi ea. Până și ei, ceea ce spusese îi sunase ridicol.

El râse cu răutate.

— Mergi mai departe, iubito. Nu te aranjează niciun fel de discuție cu un Strong.

— Conversez foarte ușor cu Joni Lynn și ea este o Strong.

— Cu excepția lui Joni Lynn, atunci.

O parte din ea vru să se scuze și o îndemnă să fugă acasă, în siguranță. Nu se mai confruntase niciodată cu cineva în acest fel.

Se întâlnise numai cu Evan, în exclusivitate, timp de patru ani, la Liceul *Whitneyville*, și alți patru la Universitatea din Georgia, înainte să se căsătorească cu el la o săptămână după absolvire.

Iar de la moartea lui, cu un an și jumătate în urmă, se întâlnise, ocazional, cu câțiva gentlemani care aveau o situație bună și care o respectau în calitate de Whitney și de văduva Merrit.

Genul acela de bărbați nu o provoca și nici nu încuraja o doamnă să-și ridice fusta, ca să se suie pe o motocicletă!

— Dacă nu te decizi odată, zise Caleb, câinele ăla al tău o să

depășească granița statului.

El îi eliberă încheietura, iar ea simți cum căldura iradia din fiecare nerv al trupului ei. Se întrebă dacă el îi simțea pulsul accelerat.

Caleb Strong era versat în răspunsul sexual al femeilor și Cheyenne era prea neexperimentată ca să-i ascundă pe al ei.

El zâmbi, ironic.

Ea era nervoasă și îngrijorată din cauza lui, dar era și atrasă de el. O măsura încet, cu privirea.

Al naibii de amuzant! Aleasa Cheyenne Whitney sedusă de notoriul Caleb Strong.

Ceea ce îl surprindea era faptul ca și el era atras de ea. Doamnele cu sânge albastru nu erau, în mod sigur, genul lui.

El și familia lui fuseseră enervați și răniți de acele ființe de gheață. Ele se aflau în coada listei preferințelor lui sexuale.

Dar când se uită la Cheyenne, văzu o femeie blondă irezistibilă, cu pielea de albastru, cu pomeții înalți, un nas perfect și o gură senzuală, cu buze apetisante. Își plimbă privirea peste acele buze subțiri, buzele unei aristocrate reci.

Doamne; ce mai putea el să facă cu o gură atât de apetisantă ca a ei!

Privirile li se întâlneau încă o dată și el fu uimit de pofta lacomă pe care o văzu în ochii ei căprui. Se îmbina perfect cu curbele sinuoase ale rochiei ei și cu clamele care îi prindeau părul într-o coadă, la spate.

El îi eliberă încheietura, dar ea nu se mișcă, încă o surpriză – se aștepta ca o doamnă din Whitneyville să se smulgă ca apucata, din strânsoarea unui Strong.

I se păru că nu o cunoștea pe Cheyenne Merrit deloc, deși o știa de mică, cu mult înainte ca drumurile lor să se intersecteze.

Toată lumea din oraș cunoștea familia Whitneyville. Această familie fusese modelul neoficial ale orașului Whitneyville. Cheyenne Whitney fusese una dintre cele mai drăguțe fete din Liceul *Whitneyville*, deși el nu o dorise niciodată.

Pe atunci fusese un rebel, însă nu și un prost. Știuse că nicio fată decentă de clasa și condiția ei nu se va alătura unui băiat ca el. Învățase de mic ce înseamnă să fii un Strong, în Whitneyville.

— Te-am mai invitat o dată să te plimbi pe motocicleta mea, zise el brusc. Cu ani în urmă, în liceu. Văzu că ea își mărește ochii de surpriză și adăugă: Desigur, tu nu îți amintești așa ceva.

— Îmi amintesc. Nu credeam să-ți amintești tu.

— Ai refuzat. Am fost într-un totu de acord.

Ea îl privi, confuză.

— Tu? Serios?

— Sigur. Ca membră a primei familii din Whitneyville trebuia să ții ștacheta sus. Aș fi fost șocat și dezamăgit dacă ai fi făcut altfel.

Cheyenne scrâșni din dinți și își mușcă buza de jos. Nu știa ce să spună. El râdea de ea și de tot orașul, iar ea nu știa ce replică să-i dea.

Din fericire, el nu păru să aștepte una.

— Deci, vrei să-ți cauți câinele sau nu? întrebă el, fără să-și ascundă nervozitatea. Sau indiferența.

Nu-i pasă dacă merg sau nu cu el! se gândi ea. Ea era gata să facă pasul cel mai lipsit de cuviință din viața ei, iar lui nici nu-i păsa. Poate că asta i-a dat curajul să-și ridice fusta până la genunchi și să-și treacă piciorul stâng peste șaua de piele.

Își aranjă iute cutele voluminoase ale fustei ei de bumbac, până când i se văzură pulpele goale atârând de o parte și de alta a motocicletei.

Lui Caleb îi plăcu ceea ce văzu. Degetele de la picioarele ei erau date cu oja de un roz-aprins, iar piciorul îi arăta sexy în sandalele cu barete și toc jos. Își ridică privirea și văzu că avea glezne subțiri, pulpele ferm și frumos conturate, pielea ivorie.

Nu putea să nu facă speculații în privința coapselor ei, ascunse sub fusta înflorată de bumbac. Și le imagină albe, catifelate și rotunde, desfăcute pentru el, pentru el...

Căldura sexuală, care îi trecu prin corp, îl șocă și el se considera un dur. Tuși. Era o tuse falsă, dar cel puțin acoperi geamătul pe care îl scosese, în mod involuntar.

Era vremea să acționeze ca să-și îndepărteze gândurile perverse.

— Ține-te bine, îi ordonă el, ambalând motorul.

Motocicleta demară și Cheyenne scoase un țipăt de groază; prinzându-se, instinctiv, de el.

El accelerează și țâșniră pe mijlocul șoselei.

Fără măcar să-și dea seama, ea înaintă în scaun și se prinse mai strâns de el.

Îi strângea șoldurile cu coapsele și îl îmbrățișa mări strâns. Spatele lui musculos era fierbinte și tare și își îngropă fața în el, ținând ochii strâns închiși.

Nu-i mai fusese atât de frică în viața ei.

I se părea că zboară. Era minunat și era îngrozitor. Adrenalina îi pulsa în vene. Nu era deloc familiară cu aceste efecte – pulsul mare, bătăile rapide ale inimii, dorința de acțiune.

Cumva, se simțea și bolnavă și încântată, în același timp. Voia să țipe, să râdă sau să plângă, nu mai știa...

Viața ei nu fusese niciodată alertă. Dacă aventurierii și amatorii de senzații tari erau cotați ca fiind piloți de formula unu sau scafandri, atunci ea putea fi notată cu un minus.

Caleb conduse motocicleta într-o pădurice întunecată, în suprafață de vreo trei acri, spre care ea și Peppy se îndreptaseră inițial.

De când se amenajase *Silver Creek*, ea fusese considerată o zonă în care nu se putea construi, în ciuda faptului că era situată în centrul orașului.

— Dacă aș fi fost un câine fugar, aici m-aș fi oprit întâi și întâi, zise Caleb, oprind motorul. Să ne uităm după el.

Chiar dacă motocicleta se opri, Cheyenne nu-și slăbise strânsoarea, nici nu se mutase din acea poziție. Se lipise de el precum tapetul de perete.

El se răsuci ca să o privească.

— Ți-e bine?

Ei nu îi era. Era mută de groază și/nu-și putea mișca trupul rigid. A, groaza provocată de viteză! preciză el.

Nimic nu se compară cu asta. Desfăcându-se din îmbrățișarea ei, el coborî de pe motocicletă și, venind lângă ea, văzu că ochii ei erau sticloși de frică.

— Urăsc beția vitezei, zise ea, așa cum urăsc curbele bruște, la nouăzeci de kilometri la oră. Mă înspăimântă de moarte.

— Probabil că nu te-ai jucat prea mult în parcul de distracții, zise el, sec. O luă de talie și o ridică.

Cheyenne se pomeni sprijinindu-se de brațele lui. Își simțea genunchii ca de cauciuc.

— Îmi vine să sărut pământul, zise ea, reușind să zâmbească. Așa ca Papa, când coboară din avion.

— Poate că am mers prea iute, pentru prima ta escapadă, zise Caleb. Nu își îndepărtă mâinile de pe talia ei. În schimb, își întinse degetele ca să o cuprindă pe sub sâni, până la curbura soldului. Acest lucru o afectă pe ea. Trebui să-și amintească să respire. O să-

ți placă data viitoare, adăugă el. Degetele lui mari și puternice începură să se miște, mângâind-o ușor.

Ea se întrebă cum de reușise el să facă acele cuvine să sune atât de sexy.

Gura îi era uscată și o umezi cu vârful limbii.

O tăcere încărcată de tensiune sexuală se stabili între ei. Cheyenne îl privi lung; părea să nu-și ia ochii de la el.

Nu-și dăduse seama cât de înalt era, când se suise în spatele lui, pe motocicletă. Avea peste-un metru optzeci și era mai înalt cu, un cap față de ea. Trebuia să-și înalțe capul ca să-i întâlnească privirea.

Înălțimea și puterea lui o făceau să se simtă mică și feminină și mai sexy decât se simțise vreodată în viața ei. Sentimentele ciudate pe care el i le stârnise o făceau confuză și o alarmau. Ea nu era genul de fată cu ochii visători, căreia să-i placă fanteziile romantice.

Nu fusese niciodată acest gen. Ea era Cheyenne Whitney Merriott, magnolia de oțel, puternică, practică, logică. Totuși, nu putea să se îndepărteze nici măcar cu un pas de el, sau să-l facă să-și slăbească strânsoarea.

Gura lui se ridică într-un zâmbet sexy. Strălucirea din ochii lui îi spunea că el știa ce simte, știa durerea acută care creștea în ea.

Se înroși toată, din cap până în picioare, și fu și mai jenată, simțindu-l excitat.

El își apropie gura de a ei.

— Vrei? întrebă el, pe un ton profund bărbătesc.

Ea se cutremură auzind acea voce. O întrebase dacă voia să o sărute? Dar el știa ce voia! Aștepta ca ea să-i spună? Gândul acesta o ameți. Voia să o umilească? Să o facă să-l roage? Sau așa se făcea acum? Pe ea, o sărutase numai Evan, însă relația lor fusese

diferită.

— Nu... nu știu cum să răspund, se bâlbâi ea, în final, plecându-și privirea.

El surâse.

— Nu e o întrebare șmecherească, iubito.

— Atunci, nu știu de ce ai mai pus-o! zise ea, întristată.

— Adică un gentleman nu întreabă întâi? Hmm! O să țin minte pentru data viitoare când mai fac pe domnul, adăugă și se îndepărtă de ea. Aici, Fido, strigă el, pe un ton ridicat. Hai, băiete.

Acum o clipă fusese lângă el, gata să-l sărute. Apoi rămase singură, tremurând de voluptatea sentimentelor pe care el i le stârnise.

Se jucase doar cu ea? „Data viitoare când mai fac pe domnul” zisese el. Își bătuse joc de ea tot timpul! Se simți umilită.

— Numele câinelui este Peppy, spuse ea; dur.

Lacrimi fierbinți îi umplură ochii și strânse din ei. Dacă și plângea în fața lui, se făcea de râs complet.

Se îndepărtă de el, afundându-se mai adânc în pădure. Îl strigă pe Peppy.

Îi răspunse un lătrat jucăuș și Peppy țâșni către ei.

— Peppy! Cheyenne se aplecă și întinse brațele spre el. Hai, Peppy, vino încoace! Așa băiete!

Peppy se apropie, dar chiar când ea fu gata să-i pună lesa, o zbughi din loc.

— Crede că e un joc grozav, zise Caleb, venind alături de ea.

Cheyenne nu zise nimic. Porni către Peppy, strigându-l nervoasă. Câinele o lăsă să se apropie câțiva metri, dar, în clipa când ea întinse lesa, fugi din nou, lătrând voios.

— Peppy năzdrăvanul. Caleb își rostogoli ochii peste cap și continuă: Cu siguranță că nu aș fi crezut că este câinele tău. Te

vedeam cu un câine de buzunar, cu pedigriu și nume exotic. Știi, unul din aceia care sunt tunși conform rasei și poartă funde.

— Și costă sute de dolari, adăugă ea. Noi l-am luat pe Peppy de la azilul animalelor, pentru cinci dolari, când avea doar șase săptămâni, și îl iubim foarte mult.

— O femeie bogată și practică, nu? Demn de laudă, doamnă Merrit.

În fiecare zi, din ultimii șaptesprezece ani, fusese strigată „doamnă Merrit” și nu o călcase pe nervi ca acum. Dar modul sardonice și tărăgănat în care Caleb Strong pronunțase acele cuvinte o scosese din fire. Cât despre acuzația cu „femeie bogată”... își strânse pumnii. Mersese prea departe cu remarca asta.

Deși numele de Whitney rămăsese nepătat, investițiile proaste ale tatălui și bunicului ei scăzuseră formidabila lor avere.

Ea nu moștenise nimic, în afară de casa de pe Silver Creek Road, care fusese construită de către tatăl străbunicului ei.

Evan murise neasigurat și ceilalți Merrit, aristocrați dar falși, nu o ajutaseră financiar. Trebuse să predea la Liceul *Whitneyville* ca să-și întrețină familia. Nu optase pentru câini de sute de dolari. Uneori de abia își acopereau cheltuielile, ea și copiii ei.

Nu avea de gând să-i spună despre necazurile ei financiare lui Caleb Strong.

Probabil că s-ar fi amuzat de schimbarea bruscă de statut. Cel puțin ar fi făcut vreo remarcă tâmpită pe care ea și-ar fi amintit-o toată viața.

Își îndreptă toată atenția către câine, chemându-l până când acesta reapăru.

Lui Peppy îi plăcea atât de mult acest joc, încât se apropie destul de mult ca Cheyenne să-i atingă, apoi sări, cu un lătrat

scurt.

— Poate să o țină așa toată noaptea, zise Caleb, oftând nervos.

Cheyenne nu răspunse. Stătea rigid, uitându-se înainte și pătrunzând întunericul ca să-și găsească câinele.

Caleb fu enervat de tăcerea ei.

— Hei! am o idee. Să apelăm la instinctele lui. Te înhaț, uite așa. El o prinse de umeri, o răsuci și o trase spre el. Da, uite-așa. Acum, strigă câinele. Îi incităm instinctele de protecție, va veni să te salveze și îl înhățăm.

— Dă-mi drumul! țipă ea.

— Au! Nu așa de tare! Hei, nu asta trebuia să faci. Cheyenne, nu trebuie nici să zgârii, nici să lovești! Exagerezi. Trebuie doar să te prefaci că...

— Nu o fac de dragul câinelui, strigă ea, luptându-se cu el. Este ceva real. Dă-mi drumul! Nu te mai las să-ți bați joc de mine!

Cu o mișcare iute, el o strânse la pieptul lui solid. Cu o mână îi prinse ambele brațe și i le suci la spate. Cu cealaltă o prinse de ceafă, ca să o imobilizeze. Îi cuprinse o coapsă între ale lui, ca ea să nu aibă scăpare.

— Dă-mi drumul! repetă ea, zbatându-se. Fiind prinsă bine, îi rămânea doar să-și zvârcolească torsul, furioasă.

Trupul ei moale, care se freca de al lui, îl înnebuni pe Caleb. Ea continua să se frământa și mai rău.

— Dacă nu termini chiar acum, o să suporti consecințele, murmură el printre dinți.

— Ale. Cui consecințe? întrebă ea, luptându-se neîncetat pentru libertate.

— Ale ăsteia! De data asta Caleb nu reuși să-și mascheze excitarea și o împunse provocator cu șoldurile, ca ea să-i simtă

tăria.

Simțindu-l excitat, Cheyenne se calmă imediat, paralizată de intimitatea aceasta.

Amândoi rămaseră tăcuți și tensionați. Apoi Caleb întrebă, răgușit:

— Cum adică, să râd iar de tine?

— Știi tu mai bine. Tonul ei nu era așa de sever pe cât voise să fie. El se apropiase de ea și tăria lui se frecă chiar de locul ei moale și vulnerabil. Ea era foarte conștientă de faptul că sânii ei se zdrobeau de pieptul lui puternic. Sfârcurile i se întăriseră și simți impulsul să se frece de el.

— Eu nu mă joc cu cuvintele, doamnă. Dacă întreb ceva, o fac fiindcă nu știu răspunsul.

— Ha! exclamă ea.

— Ce a însemnat „ha”-ul ăsta? întrebă el.

— De parcă nu ai ști!

— Nu știu! Nici măcar nu știu despre ce vorbim. Sau de ce ne certăm. Și o să stăm așa până când îmi spui.

— M-ai umilit în mod deliberat! zise ea, fiind conștientă de izbucnirea ei. Încă o dată el o făcuse să-și iasă din fire. Încă o dată spusese exact ceea ce gândea, în locul unui răspuns rece și indiferent.

— Ce am făcut? o întrebă el, privind-o lung.

Doar nu era atât de obtuz! Cheyenne se gândi că o zgândărea din nou și se înfurie.

— M-ai întrebat dacă vreau ca tu să mă săruți! Ea îi aruncă cuvintele în obraz, apoi vru să și le retragă. Se umilea prea mult.

— Am întrebat, nu?

El era atât de rece, încât ea simți că se înmoaie, încă o dată se simți furioasă din cauza perversității lui.

— Da, ai întrebat. Fiindcă ești crud și calculat și ai vrut, în mod deliberat, să mă umilești. Asta e. Acum, dă-mi drumul.

El nu se supuse.

— Ai crezut că te-am umilit? De data asta ai dat-o în bară, doamnă. Nu scapi așa ușor.

— Nu-mi mai spune „doamnă” pe tonul acela insolent. Ea pufni ușor, apoi își îngustă privirea și adăugă: Dacă nu-mi dai drumul o să...

— Ce o să faci? O să-ți chemi câinele seducător să te salveze? îmi pare rău, iubito, asta nu o să meargă. Este evident că Peppy nu are reflexele lui Lassie, așa că nu va veni să te salveze. Acum, spune-mi ce te supără cu adevărat?

— Ceea ce mă supără este... Ei bine, este faptul că mă imobilizezi într-o strânsoare neanderthaliană, când tot ce doresc este să-mi iau câinele și să plec acasă.

— Doar atât vrei, nu?

— Da.

— Și motivul nu este acela că te imobilizez, ci că nu te-am sărutat, atunci când ai vrut. Ea se încordă și începu să se zbată din nou. Hei, stai o clipă, mâtă sălbatică. El scoase un sunet asemănător unui chicotit răgușit și unui geamăt profund. Nu am plănuit să te umilesc, în mod deliberat. Drace, trebuia să fi știut că te doresc, la fel de mult pe cât mă doreai și tu.

— Nu te doresc!

— Tot orașul ar crede una ca asta, zise el, caustic. Dar dacă aș încerca să spun cuiva, din Whitneyville, că minunata Cheyenne Whitney dorește ca eu, un Strong, să o sărut noaptea, într-un părculeț, crezi că m-ar crede cineva? Pe naiba, nici măcar familia mea nu ar crede.

— Ce spui?

— Că voiam să fiu sigur că știi ce faci, înainte să ne sărutăm. Dacă te-ai fi simțit asaltată și violată de atingerea mea, cine ar fi fost arestat?

El îi eliberă încheieturile și își luă cealaltă mână de pe ceafa ei. Spre surprinderea lui, ea nu se îndepărtă de el. Nici nu părea să-și dea seama că era liberă. Rămase în picioare în fața lui, atât de aproape, încât trupurile li se atingeau. Când el se uită în ochii ei serioși și umezi, simți cum se pierde în ei.

— Arestat? repetă ea aproape fără suflare. Mâinile îi atârnav neputincioase, de o parte și de alta a corpului. Șovăitoare, fără să se gândească la ce face, și le așeză pe pieptul lui.

Instantaneu, el o cuprinse de talie. Ea îi simți mâinile unite pe spatele ei. Fu cuprinsă de o căldură sexuală. Era greu să se gândească la altceva decât la senzațiile puternice de care era cuprinsă, dar se forță să-l asculte.

— Mda, arestat, spuse el. Și nu vreau să fiu bătut la sânge, așa cum li se întâmplă celor ce-și uită condiția și se apropie de doamnele Whitneyville-ului.

— Asta este ficțiune sudică pură, protestă ea. Lucruri ca acestea nu se întâmplă aici.

— Nu cuiva din cercul tău. Dar li s-a întâmplat altora, din secolul nouăsprezece. Nici vărul meu, Rusty, nu a crezut până când nu a pățit-o.

— Ce i s-a întâmplat?

— I s-a întâmplat cu Lily Thurman. În vacanța de primăvară, ea a venit acasă și a început să flirteze cu Rusty. El lucra la Stația de benzină Wheaton, pe atunci, și începuseră să se vadă pe furiș.

Cheyenne și-o aminti pe Lily Thurman din vremea când aceasta era elevă la *Whitney viue High*. Înaltă, blondă, drăguță, era o membră a grupului aristocrat. Se luptă din greu să și-l

amintească pe Rusty Strong, dar nu reuși. Strong-ii care nu creau necazuri erau invizibili pentru societate.

— Bietul Rusty. Caleb scutură din cap și continuă: Era îndrăgostit de Lily și reușise să uite prima poruncă a orașului Whitneyville: „Cunoaște-ți lungul nasului și stai în banca ta, mai ales dacă ești un Strong”. Dacă nu, se va întâmplă ca în scenariul *Orașul necruțător*. Într-o noapte, Rusty și cu Lily parcaseră în crâng, când un grup de prieteni de-ai ei, de la liceu, se întorceau acasă cam băuți. Crângul nu s-a schimbat de când eram copii. A rămas recunoscut ca fiind locul de băut și de făcut sex.

Cheyenne înghiți în sec. Ea nu se apropiase niciodată de crângul acela, nu testase băutura și nici sexul, minoră fiind. Îi trecu prin minte că nu ar face-o nici acum, deși trecuse de mult de vârsta adolescenței.

— Ce au făcut Rusty și cu Lily când au sosit ceilalți? întrebă ea, conștientă că Lily Thurman și-ar fi pătat onoarea dacă ar fi fost prinsă cu un Strong.

— Ce să facă o fată drăguță ca Lily, prinsă într-o poziție compromițătoare cu un Strong? Vocea lui deveni aspră, la fel și privirea sa, când adăugă: A țipat după ajutor, desigur. A pretins că a fost atacată.

— O, nu! Nu se poate! exclamă Cheyenne.

— Rusty a fost arestat și aruncat în închisoare. Și-a sărbătorit cea de-a nouăsprezecea aniversare acolo. Nu i s-a permis nimănui să-l vadă timp de trei zile, după care a fost dus direct, la spital. Raportul oficial a arătat că a fost lovit în timp ce era arestat. A fost o minciună sfruntată. El a fost bătut în celulă, la cererea tatălui lui Lily. Mătușa mea, Peggy, m-a sunat, disperată.

— Groaznic! zise Cheyenne, încet. Era îngrozită de nedreptate și de brutalitate. Într-adevăr, un oraș necruțător. Încercă să-și

aducă aminte ce auzise despre arestul lui Rusty Strong, în urmă cu șase luni, dar nu își aminti nimic. Desigur, diferitele excursii ale Strong-ilor la închisoare nu erau considerate noutăți, așa că se poate ca povestea să nu fi circulat.

Dar un incident, care o implica pe Lily Thurman, fiica avocatului a cărui familie locuise în Whitneyville de generații întregi, era o chestiune complet diferită. Cu siguranță, ar fi auzit așa ceva. Dar nimeni, nici măcar Joni Lynn nu menționase așa ceva.

— Întregul caz, zise Caleb, parcă citindu-i gândurile, a fost ținut sub tăcere, la fel și spitalizarea lui Rusty. S-au retras acuzațiile asupra lui. La urma urmei, nu dorim ca numele dulce al lui Lily să fie pătat, nu?

— Dar Rusty? A fost arestat pe baza unor acuzații false, bătut și rănit! El nu poate acuza?

— Da, cu siguranță, iubito. Când o zbură porcul. Caleb râse dur, apoi continuă: E un Strong, ai uitat? Strong-ii sunt cetățeni inferiori în acest oraș. Știi la fel de bine ca și mine.

Desigur, era adevărat ce spunea el. Cheyenne nu putea descrie sentimentul. Ciudat de care era cuprinsă, dar se simțea vinovată. Sau rușinată?

— Și ai crezut că și eu aș face așa, ca Lily? șopti ea. El ridică din umeri și tăcu, iar ea preciză: Fiindcă nu aș fi făcut niciodată așa.

— Cred că știu asta, zise el. Faptul că nu i-ai luat imediat apărarea lui Lily împotriva lui Rusty îmi confirmă acest lucru.

El îi prinse bărbia în mână, apoi își coborî degetele pe gâtul ei. O privi în acei ochi care sclipeau de sinceritate și se gândi la cât de tânără era, cât de încântătoare, rafinată și vulnerabilă. O dorea. Nu ar fi trebuit, nu voia aceasta, dar așa simțea.

Scoase un oftat lung.

— Nu am mai fost atras de doamnele sus-puse ale Whitneyvilleului, îi spuse el. Nici măcar atunci când eram un tânăr rebel și căutam aventuri.

— Cred că ai avut mereu o mulțime de femei care ți-au dăruit tot ceea ce ai vrut, așa că de ce-ți faci sânge rău pentru snoabele din Whitneyville? zise ea, râzând ușor. Probabil că era cea mai riscantă frază pe care o spusese în viața ei.

El râse calm.

— Cam așa ceva.

Memoria vie a îmbrățișării lui cu Penny Sherwood îi stăruia în minte. Și asta se întâmplase în școală! Nu-și imaginase cum ar putea fi sexul în aer liber! Cum era? Obrajii îi luară foc.

El își plimba degetul mare în susul și în josul obrazului ei. Cu degetele de la cealaltă mână o mângâia pe spate.

— Și deodată, murmură el, iată-mă aici, în inima pădurii, cu prințesa orașului, pe deasupra și văduvă! Poate că sunt mai idiot decât vărul Rusty.

— Eu nu, zise ea. Vocea ei deveni caldă. Și nici tu.

O treceau toți florii, își arcui gâtul sub mângâierea lui, își simțea trupul lipit de al lui. Un șuvoi cald de dorință îi penetră abdomenul. Voia să-i simtă gura peste a ei, să-l guste. Voia din toată inima.

El continua să o mângâie pe gât și pe spate, dar nu se mișcă să o sărute. Ea era încălzită. Se simți moale și tensionată, și îi mototoli cămașa sub degete. Respirația i se precipită. Nevoia ei era atât de acută, încât dădu la o parte toată precauția și convenționalitatea.

— Întreabă-mă dacă vreau să mă săruți și o să spun da, murmură ea, răgușit. Știa că ar trebui să fie șocată de nerușinarea

ei, dar nu se mai gândi la asta. Se va gândi mai târziu. Pentru prima dată în viața ei știa că trăia clipa.

Caleb zâmbi și se aplecă. Buzele lui le atinseră pe ale ei, senzual, încet.

— Vrei?

— Da, șopti ea, neștiind la ce întrebare răspunde. Și îi înconjură gâtul cu brațele.

CAPITOLUL 3

Caleb își coborî gura lacomă și fierbinte spre a ei. Buzele lui Cheyenne se desfăcură instantaneu și el îi vârî limba în gură și începu să și-o miște excitant.

Ea tremura și se agăța de el, simțind că i se învâртеște capul și că e năucită. Avea douăzeci și opt de ani, era văduvă, mamă a doi copii, și totuși nu experimentase niciodată ceva așa de plăcut ca acest sărut îmbătător și nesățios al lui Caleb Strong.

Nu-și aminti să fi simțit vreodată această foame, acest foc ce o mistuia. Căldura și bărbăția lui o făceau să tânjească după el, și îi răspunse cu fiecare parte a trupului ei. Sâni i se umflară și simți o căldură dulce între picioare.

Năucă, se lipi de el legănându-și coapsele într-un ritm sugestiv, feminin, care incita, la pasiune. Limbile li se frecară senzual și sărutul se adânci, deveni mai lung și mai umed.

Caleb o mângâia peste tot, simțind-o, explorându-i formele rotunjite, ascunse sub rochie. O cuprinse de talie, apoi coborî peste umerii ei și îi cuprinse fundul rotund în palme. Trupul care îi zvâcnea de dorință nu mai lăsa loc nici unui gând.

Îi cuprinse sâni în mâini și îi găsi rotunzi, cărnoși, mai mari decât lăsa rochia să se vadă. Îi frământă sfârcurile și ea gemu. El simți cum sfârcurile i se întăresc. Voia să le vadă, să le guste.

Își desprinse gura de a ei, gâfâind, îi sărută tâmplele, obraji, urechile. Ea îi simți gura pe după ureche, apoi limba și dinții. Scoase un mic oftat de plăcere, simțind cum se afundă, cum se pierde în focul pasiunii.

— Doamne, aș vrea să fim goi, murmură Caleb. Fu cuprins de frustrarea de a nu o putea atinge, de a o vedea în pielea goală, de a se culca cu ea. Aș vrea să fim în pat!

El tocmai spusese cu glas tare tot ceea ce simțea, își dădu seama Cheyenne. Niciodată nu-i veniseră astfel de gânduri în minte. Întotdeauna crezuse că era prea inhibată ca să simtă aceste dorințe. Acceptase de mult timp ideea că era rece, sexual, incapabilă de pasiune. Revelația de a fi greșit era uimitoare.

Își sprijini fruntea de pieptul lui, înconjurându-i talia cu brațele. Nu se putea desprinde de el, deși știa că regulile intime și decorul o cereau.

Închise ochii și își dădu seama că ceea ce dorea să facă era în contradicție cu ceea ce ar trebui să facă. Fusesse întotdeauna „fata cuminte” și „femeia respectabilă”, care făcea exact ceea ce trebuia să facă.

Caleb o simți tremurând în brațele sale și fu uimit de valul de tandrețe pe care îl iscase. O mângâie, din reflex, pe păr, apoi o sărută pe frunte. Ea scoase un sunet slab, nearticulat, și se ghemui mai strâns. Pentru prima dată în viață, nu se mai simți în plus. O strângea în brațe pe Cheyenne Whitney, o femeie din elita societății. Ea nu fugise de el, nu țipase când o sărutase, nici nu reacționase ca o paranoică atunci când o. Atinsese.

Acum își dădu seama că se așteptase ca ea să reacționeze într-unul din aceste moduri și totuși își asumase riscul. Era un aventurier.

Nu contase pe faptul că ea îi va răspunde atât de dulce și de voluptuos. Nici nu anticipase dorința puternică pe care o simțea pentru ea. Era periculos, neliniștitor pentru un diavol ca el, să înceapă să guste riscul.

Era totuși destul de perceptiv ca să nu confunde pofta sexuală cu dorința. Pofta sexuală îi era ceva foarte familiar. Acea descărcare iute, hormonală, pe care o puteai uita ușor, nu era ceea ce simțea el pentru Cheyenne. Dorința de care era cuprins era

complet diferită de pofta aia. Un sărut furat într-o pădurice se transformase într-un moment al adevărului. Îl atinse în adâncul ființei sale, făcându-l să se simtă ca și când ar fi trecut o barieră invizibilă, care îl schimbase în mod irevocabil.

Era nebun? În ce se băga? Aventurierul din el rareori intrase în panică, dar acum o simțea foarte aproape. O complicație cu Cheyenne Whitney era ultimul lucru de care avea nevoie în viață! Momentul era cât se poate de prost ales. Și ea nu era potrivită pentru el. El disprețuia Whitneyville, iar ea reprezenta orașul, își lăsă brațele să cadă și se îndepărtă de ea.

— Uite... ăă, am mers mai departe decât intenționez.

— Ce caraghios! Ea se uită în pământ își vârî mâinile în buzunare și adăugă: Am crezut că o să spui că nu ai mers destul de departe.

Cheyenne fu uimită de franchețea ei. Nevoile violente și emoțiile prin care trecuse o eliberaseră de acel ceva care o forța să rămână tăcută.

Caleb aproape că-i veni să zâmbească. În schimb, se forța să se încrunte.

— Ai dat de naiba cu mine, fetițo. Mai bine fugi înapoi la...

— Nu mă pot duce nicăieri până când nu-mi prind câinele, îl întrerupse ea, prozaic. Știa cam ce voia el să spună: întoarce-te în lumea ta sigură. O respingea și nu credea că suporta să audă cuvintele acelea. Nu e nevoie să stai cu mine, adăugă ea, încet. Îl găsesc și îl duc acasă.

Caleb se încruntă și mai tare. Nu era nevoie ca ea să-l roage să rămână. Nu voia să fugă.

— Nu te pot lăsa singur aici, în mijlocul acestui... parc, ori pădurice sau orice o fi locul ăsta, se răsti el.

— Mă descurc eu. În fiecare seară mă plimb cu Peppy pe aici.

În lesă, desigur. Ea se răsuci și merse iute spre centrul unui podeț care unea Silver Creek.

— Peppy, vino aici!

Caleb o urmă:

— Uite-l!

— Unde?

— Acolo, la stânga ta. Cheyenne întoarse capul în direcția degetului lui, dar el știa că ea tot nu-l vedea. Automat, îi prinse fața în mâini și i-o îndreptă către bătrânul stejar unde năzdrăvanul Peppy stătea tolănit.

— Îl vezi?

Ea încuviință din cap. Mâna lui mare și caldă îi atinge obrazul. Pe nesimțite, ochii i se umplură de lacrimi.

— Da, văd. Mulțumesc. Străbătu podețul, împleticindu-se până la bancul de nisip. Vino, Peppy, strigă ea.

Peppy lătra și se azvârli în râulețul iute al pădurii, improșcând cu apă în toate părțile. Ieși din râu și se năpusti spre Cheyenne. Stătu pe labele din spate, iar pe cele două, ude și murdare, din față i le sprijini pe piept.

Caleb fugi de pe pod. Cheyenne era răsturnată pe o parte, cu o mână și un picior înfășurate în jurul câinelui ud și murdar, care începuse să o lingă pe față.

— Oprește-te! spuse ea, râzând. Ridică-te, prostule! Ești cel mai rău câine. Ești un câine nebun.

Râsul ei afectuos și alintul din cuvinte îl izbiră pe Caleb cu forța unui talaz. Ea nici nu zbierase, nici nu țipase, nici nu bătuse animalul fiindcă o murdărise. Arăta ca o fetiță lipsită de griji, care se juca cu câinele. Râsul ei profund, afectuos, îi mângâie sufletul.

— Sunteți nebuni amândoi. Vocea lui era răgușită și Caleb fu conștient că sunase mai mult admirativ, decât admonestator. O

apucă de subțiori și o ridică în picioare.

— Mulțumesc, zise ea, încet. Prinse într-o mână lesa lui Peppy, iar cu cealaltă încercă să-și aranjeze părul ciufulit.

El o străpunse cu privirea.

— Suie-te în spatele meu pe motocicletă și te duc acasă, Ține capătul lesei, vom merge destul de încet cât să ne urmeze și el pe jos.

— Mai bine nu. O să te ud și o să te murdăresc. Era o afirmație inocentă, cu siguranță neprovocatoare, dar Caleb se simți cuprins de căldură și de excitație.

— Suie-te pe motocicletă și nu mai comenta, zise el, dur.

El porni încet, în ritmul câinelui, atât de încet, încât Cheyenne, așezată în spatele lui, nu trebui să se mai țină de el pentru echilibru. În schimb se ținu cu o mână de mânerul scaunului lui, ținând lesa lui Peppy cu cealaltă.

Trase în fața lui Silver Road 100 și ea se dădu jos de pe motocicletă.

— Mulțumesc pentru plimbare și pentru că m-ai ajutat să-l găsesc pe Peppy, zise ea, repede. Avu grija să nu se uite la el.

E o aluzie ca să dispar în noapte, se gândi Caleb. Faptul că-și dorea cu ardoare să nu o părăsească îl îndemnă să plece cât mai repede.

— E prea târziu ca să o vizitez pe Joni Lynn, în seara asta, zise el, răgușit. Spune-i că o să trec să o văd mâine.

— Da, îi voi spune. Cheyenne se uită în jos, la urmele murdare de labe, care erau pe rochia ei șifonată. Nici măcar nu voia să ghicească cum arăta părul ei încâlcit. Era sigură că arăta precum o claie. Nu-i păsa.

I se păru destul de ciudat că ea, care era o maniacă a curățeniei, brava acum. De parcă altcineva s-ar fi ascuns sub

înfățișarea lui Cheyenne Whitney Merrit, un *alter ego* care făcea toate lucrurile pe care ea nu le-ar fi făcut în mod normal.

Ca de exemplu, să-l invite pe Caleb Strong la cină.

— Ești binevenit la cină mâine seară, dacă vrei să o vizitezi pe Joni Lynn, se auzi ea spunând.

— Mâine la cină? repetă el. Aici, în casa ta? I se părea incredibil.

— Nu sunt o bucătăreasă rea. Ea se minună de cât de ușor cocheta cu acest străin. Nimeni nu a murit încă otrăvit de mâncarea mea. Ei, ba mai făcea și glume!

Zâmbetul ei îl incită. Buzele ei frumos conturate și dinții perfect albi, alunița mică de pe obrazul ei stâng... își aminti cum se sărutaseră, cum îi simțise gura fierbinte și umedă sub a lui, răspunsul ei pasional...

El intenționa să refuze invitația la cină. Nu avea. Rost să continue această relație imposibilă.

— Bine, zise el. La ce oră? Se uită o clipă în pământ, deconcertat. Spusese exact opusul a ceea ce plănuise. Rar îl trăda limba. Oricât de spontane ar fi părut remarcile sale, toate erau calculate și îi ofereau efectul scontat.

Cheyenne zâmbi, ușurată. M-ar fi durut să fiu refuzată, se gândi ea.

— Șase e devreme? Copiilor li se face foame dacă...

— E bine la șase. Copiii ei vor fi aici, își aminti el. Nepoata lui va fi aici. Vor lua cina împreună, apoi va pleca. Atâta tot. Pe mâine.

El ambală motorul și porni în noapte. Cheyenne rămase în poarta ei, cu gard alb, și se uită în întuneric mult timp după ce el plecase. Până când pulsul nu-i reveni la normal și pielea nu i se răci, nu intra în casă.

Discursul târăgănat de a doua zi a profesoarei Cheyenne

Whitney Meritt rostit în cancelaria școlii, se concentrează asupra pierderii Camerei de Comerț din cauza lanțului *Dix-Mart*.

Corporația care construia deținea și conducea cincisprezece magazine uriașe, în treizeci și unu de state. Cumpăraseră o parcelă mare de pământ, cu ani în urmă, la marginea lui Whitneyville. Camera lansase o serie de apeluri judiciare ca să nu lase *DixMart-ul* să construiască. Bătălia durase până cu o zi înainte, terminându-se cu victoria lui *Dix-Mart*.

— Prea mult zgomot pentru nimic, spuse Allison Hinton, profesoara de istorie a liceului. Acum, *DixMart* va veni în Whitneyville și își va construi „Orașul ieftin”, ca să-i aducă la faliment pe toți neguțătorii noștri.

Roy, tatăl lui Allison, deținea Farmacia *Hinton*, din oraș, și fusese unul dintre liderii împotriva luptei năvălirii terorizanților *Dix-Mart*.

— Oraș după oraș pățește același lucru, continuă ea. *Dix-Mart* năvălește în micile comunități ca Whitneyville și, peste noapte, clienții se duc în oraș la *Dix-Mart*.

— Cine poate concura cu ei? întrebă Larry Flangan, profesorul de fizică, oftând. Cumpără *en gros* ca să aibă prețuri mai mici decât toți.

— Da, dar pe de altă parte creează o mulțime de slujbe, își spuse părerea Archer Byron, antrenorul de fotbal. Și gândiți-vă la taxele și la plățile pe care le cere un loc precum acela. Va pompa mai mulți bani în economia națională. Am auzit, de asemenea, că politica Companiei *Dix-Mart* este să sprijine programele comunității locale.

— Se pare că avem un Benedict Arnold chiar aici, în mijlocul nostru, spuse Allison, furioasă. Într-adevăr, *Boosters Club*! Chiar nu îi ești loial orașului, Archer? Fiecare mică afacere din

Whitneyville se înfruntă cu ruinarea economică și tu vorbești despre ce poate face inamicul pentru noi.

Cheyenne păși în față, asumându-și rolul făcătorului de pace.

— Am citit undeva că există firme de consultanță, care sunt specializate în a da sfaturi pentru afacerile din orașele mici și cum să facă față sosirii *Dix-Mart*-ului. Credeți că cei de la Camera de Comerț ar putea angaja pe unul dintre ei să...

— Să ne spună cum să înfruntăm inevitabilul? o întrerupse Allison. Ei nu-i pasă de pace în acest război. Își întoarse atenția spre profesoara de economie. Joyce, sora ta, Lindsay, e copatroana magazinului de artizanat din oraș. Ce crezi despre venirea lui *Dix-Mart*?

— Am o părere groaznică, zise Joyce, mohorâtă. *Dix-Mart* poate stoca de trei ori mai multe materiale și le poate vinde cu de trei ori mai ieftin. Este ca și cum David l-ar fi înfruntat pe Goliat, și ar fi pierdut!

— Este o criză care îi va afecta pe toți din oraș, îi spuse Dawn Bentley lui Cheyenne, Martha Mayfield, Deborah Winston și Polly Maitland, mai târziu, în acea după-amiază, în timp ce stăteau în holul lui *Bentley's Five-and-Dime*.

Magazinul, care era ticsit de marfă variată, începând de la jucării și cosmetice, până la haine și bomboane, fusese al familiei Bentley de generații. Dawn, o colegă de liceu a lui Cheyenne, se măritase în familia Bentley și era posesivă în privința acestui magazin, de parcă ar fi fost o adevărată Bentley.

— Concurentul nostru principal a fost farmacia lui Hinton, continuă Dawn, pe un ton jos, și, cu siguranță, nu ne-a încântat faptul că ei au trecut de la medicamente și chestii medicale, la cadouri, cărți poștale și cosmetice – marfă tipică magazinului nostru. Dar cel puțin, Hinton-ii sunt...

Ea se întrerupse brusc când ușile mari de geam ale magazinului se dădură în lături și năvăliră înăuntru peste doisprezece copii. Dawn se strâmbă.

— Scuzați-mă, doamnelor. Trebuie să mă ocup de hoarda asta. Se uită dezaprobator la copii, de parcă erau, într-adevăr, o hoardă de invadatori barbari.

Cheyenne se apropie, automat, de teigheaua de bomboane, unde Brittany al ei, în vârstă de șase ani, și Jeffrey, de cinci ani își alegeau cu grijă bomboanele.

— Hai să le luăm pe astea și să plecăm acasă, sugeră ea, dând fiecărui copil câte un pachet de gumă fără zahăr. Își întinse protector o mână peste umărul lor, în timp ce banda de puștani fluiera, ieșind din magazin.

— Copii! strigă Dawn, ascuțit.

O voce leneșă și ironică răsună peste hărmălaie și Caleb Strong intră, împreună cu niște copii, în magazin.

— Copiii sunt însoțiți, spuse el. Sunt cu mine. Nepoți, nepoate, veri și unul, doi copii, de prin vecini.

Inima lui Cheyenne tremură când îl văzu, și se uită neajutorată la fața lui dură. Ochii lui erau atât de albaștri și gura lui... O, gura lui. Simțindu-se emoționată, se decise să-i evite privirea. În schimb, își plecă ochii și îl studie.

Purta niște blugi strâmți și ponosiți care i se mulau pe coapse și pe picioare, într-un mod sexy. Se uită la coapsele lui dure și *puternice* și gura i se uscă, brusc. Tricoul lui bleumarin i se întindea perfect pe pieptul musculos și își ridicase mânecile ca să i se vadă tatuajul cu cobra.

Cheyenne o văzu pe Dawn privind cobra, apoi retrăgându-se în dosul teighelei.

— Nu tolerăm mojiciile în magazin, anunță, imperios, Dawn.

— Bună politică, zise Caleb. Merse către copiii care viermuiau în jurul rafturilor cu dulciuri, scotocind, luând și râzând.

— Hei, copii, trebuie să vă țineți gura aici. Ridică în brațe o fetiță de trei anișori și continuă: Nu vorbi, nu râde, nu te distra. Luăm ce dorim și apoi plecăm. Lucrurile vor sta altfel când se va deschide noul *Dix-Mart*. Vocea îi era destul de puternică cât să ajungă de la grupul de copii, la Dawn Bentley, care clocotea de mânie după teighea. Celor din *Dix-Mart* le plac copiii, știți. Le plac toți clienții. Cred că este cel mai bine că *Dix-Mart* se mută aici.

Era, fără îndoială, cel mai cumplit lucru pe care îl spusese, având în vedere timpul, locul și circumstanțele, iar Cheyenne știa că plănuse acest lucru. Martha Mayfield, Deborah Winston și Polly Maitland se uitară dezaprobat la el și îi aruncară priviri veninoase.

Cheyenne o văzu pe Dawn aplecându-se peste teighea ca să-i șoptească ceva doamnei Creighton, care își cumpăra, însoțită de soră-sa, porția trimestrială de coperti de hârtie.

Caleb observă și el.

— *Dix-Mart* are un raion de cărți de douăsprezece ori mărimea acestuia și livrează comenzile mai devreme, le zise el celor două surori. Și fac reduceri la fiecare carte. Ați economisi o grămadă de bani.

Surorile Creighton părură încântate. Dawn Bentley îi aruncă o privire ucigătoare.

— Vreau să merg la *Dix-Mart*, unchiule Caleb, strigă unul dintre copii.

— Curând, Matthew. Caleb zâmbi larg și adăugă: Primăvara viitoare, *Dix-Mart* își va deschide afacerea aici. Și *Bentley's Five-and-Dime* va închide curând după asta.

Polly Maitland făcu un „tss” veninos. Cheyenne se uită,

enervată, de la fața înfuriată a lui Dawn, la cea batjocoritoare a lui Caleb. Privirile li se întâlneau și el o observă stând acolo, pentru prima dată de când intrase.

Vederea ei îl afecta visceral. Îl zăpăcise destul ieri-noapte, în rochia ei boțită, cu machiajul stricat și părul ciufulit. În după-amiaza asta, frumos machiată, cu părul strălucitor căzându-i peste umeri, cu fusta ei crem și bluza de culoarea piersicii, îl dădu gata.

Și ea era o doamnă, își aminti el. O doamnă clasică, născută în Whitneyville, care nu încălca convențiile aliindu-se cu un Strong. Noaptea, fără public, era altcumva.

Cheyenne își dădu seama că-și ținea respirația. Dacă făcea vreo referire la întâlnirea lor din pădure, sau menționa că va veni la ea la cină, diseară, veștile vor circula prin Whitneyville ca fulgerul. Reputația ei...

Nervoasă, își umezi buzele. Caleb era foarte masculin și viril, poate chiar mai mult decât aseară. Aventura aceea din pădure parcă fusese o fantezie. Astăzi, în plină zi, elementul fantastic dispăruse. Caleb Strong era foarte real.

Și se uita la ea, cu sprâncenele arcuite, zâmbind sardonic.

Nu se aștepta ca ea să-i vorbească! El o penetra cu privirea. Ea își relaxă degetele pe umerii mici ai copiilor ei și respiră adânc.

— Bună, Caleb, zise ea, încet. Văzu surpriza din ochii lui și știa că avusese dreptate. El nu crezuse că ea îl va recunoaște.

Caleb dădu scurt din cap, dar nu zise nimic. De data asta rămase mut. Nu se așteptase ca ea să i se adreseze. Salutul ei cald îl uimi, iar el rareori se minuna de ceva sau cineva.

— Sunt copiii tăi? întrebă el, morocănos, uitându-se la Brittany și la Jeffrey. Micuța era subțire, avea ochi căprui că ai mamei sale, iar pletele bălaie îi cădeau pe umeri. Băiatul era înalt cât sora lui, dârz, și cu ochii de o nuanță mai închisă.

Cheyenne încuviință din cap.

— Da. Ei sunt Brittany și Jeffrey. Salutați-i pe domnul Strong, le zise ea.

Îi simți respirația precipitată a lui Martha Mayfield, văzu sprâncenele lui Polly Maitland arcuindu-se și o auzi pronunțând „Strong” către Deborah Winston.

— Bună ziua, domnule Strong, zise Brittany, respectuos. Jeffrey era prea ocupat să se uite la banda de copii. Fiecare copil își alesese o pungă de jumătate de kilogram de bomboane, de genul celei pe care Cheyenne o cumpăra numai de *Halloween*. Jeffrey se uita la singurul pachet de gumă fără zahăr din mâna sa și se încruntă.

— Vreau din aia, zise el, arătând către punga de batoane *Snickers*, pe care o ținea un băiat de vârsta lui.

— Melanie, dă-i băiatului o pungă ca aia, zise Caleb unei fetei de vreo opt ani. Fetița se supuse și îi înmână lui Jeffrey punga mare de *Snickers*.

Încântat, Jeffrey aruncă guma și strânse comoara la piept.

— Jeffrey, începu Cheyenne, nu poți...

— Este a mea! țipa băiatul, fugind drept în mijlocul copiilor Strong. Planul lui era să se unească cu ei.

— Se ascunde vederii, spuse Caleb, surâzând, amuzat, de manevra băiatului.

— Vrei și tu niște bomboane, Brittany? o întrebă pe fetiță. Fac cinste.

Brittany se uită la mama ei.

Cheyenne dădu din cap că nu.

— Ești foarte amabil, dar nu putem accepta. Se holbă nemulțumită văzându-l pe Jeffrey că urma ceata veselă de copii la raionul de jucării.

— Jeffrey, vino aici! strigă ea.

Fiul ei nici măcar nu se uită la ea.

Caleb chicoti.

— Doar nu te aștepti să-mi dea bomboanele și să te urmeze supus afară, nu?

— Ba da, zise ea ferm. Își consultă ceasul de mână și adăugă: Trebuie să plecăm acum și...

— Lasă-l cu noi, o întrerupse Caleb. Îl aduc... mai târziu.

Ambii își dădură seama că el ar fi putut pomeni de cină, alertându-le pe clientele de acolo. Ambii își dădură seama de ce nu o făcuse.

— O, nu, nu-ți pot cere asta, Caleb, zise Cheyenne, în grabă. Îl iau acasă cu mine.

— Unchiule Caleb! O fetiță, cam de șapte ani, veni țipând către ei: Sunt aici! Noile păpuși *New Kids*, ia-mi una, vrei? Te rog, te rog, te rog, adăugă ea insistent, înșfăcându-l de braț și agățându-se de el.

Fetița îi azvârli lui Caleb o cutie. Cheyenne observă că păpușa din cutie era îmbrăcată ca un motociclist în geacă de piele neagră și purta un cercel de plastic.

Privirea i se opri asupra fetei, îi lipseau doi dinți din față și purta o versiune miniaturală a unei rochii pe care Cheyenne o văzuse la fetele de liceu. Indiferent de cât de modern gândea, ea nu era de acord cu asta, la șapte ani.

Se uită la Brittany, atât de copilăroasă în rochia ei albastru-fumuriu, cu șosete albe și pantaloni negri cu barete. De ce, se întrebă ea, unele mame își îmbrăcau fetițele ca pe niște târfe miniaturale? Nu era de mirare că tinerii voiau să se joace cu păpuși motocicliști.

Caleb îi zâmbi fetei, indulgent.

— Ce ai aici, Kimmy? *New Kids on the Block*, hmm? El examina păpușa.

— El o să fie prietenul lui Barbie dacă mi-l cumperi, unchiule Caleb. Kimmy sărea în sus și în jos, emoționată.

— Arată destul de bine pentru Barbie. Crezi că se va descurca cu el?

— Da, da! țipă Kimmy. Pe nepregătite, se răsuci către Brittany, care o privea cu aviditate, și-i zise: Jordan este *New Kid-ul* meu favorit. Al tău care este?

— Mie îmi place Jonathan, zise Brittany, timid.

Cheyenne fu uimită că Brittany știa despre ce vorbea Kimmy. Ea de-abia auzise de grupul *New Kids on the Block*, dar nu se aștepta ca Brittany să știe ceva despre grupurile rock sau despre numele cântăreților.

— Îl au pe Jonathan aici, în spate! exclamă Kimmy. Verișoara mea Melanie l-a luat și a mai rămas unul. Hai! vârî păpușa la subsoară și înșfăcă mâna lui Brittany.

Spre uimirea lui Cheyenne, Brittany, timidă și precaută, de obicei, o luă la goană cu Kimmy, fără să se uite înapoi.

— Eu... m... mă duc să-i aduc, murmură ea și se grăbi către raionul de jucării.

Simțise privirile dezaprobatoare ale acelor femei și fu ușurată să scape de ele. Dar tresări, neplăcut impresionată de priveliștea din raionul păpușilor.

O mulțime de băieți Strong mișunau pe lângă rafturile pe care erau așezate mașinuțe, camioane, broaște ninja, în echipament de arte marțiale, și un alarmant număr de arme de atac.

Jucăriile erau puse sus, dar copiii se suiseră pe rafturi și le luară. Jeffrey era cocoțat pe raftul al doilea și flutura o pușcă pe care Cheyenne o văzuse în filmele de război. Numai că acum era o

jucărie.

— Jeffrey! Ea fu șocată de pușcă și de fiul său cocoțat.

— Proasta dispunere a mărții e de vină, zise Caleb. El o urmașe și stătea în spatele ei. Jucăriile ar fi trebuit plasate la nivelul copiilor, astfel marfa ar fi fost la îndemâna lor.

El păși înainte și îi luă de pe raft pe Jeffrey și pe încă un băiat.

— Stați pe pământ. Da, Jeffrey și Matthew? Știm că vom avea argumente tari împotriva lui Bentley, dacă ați cădea și v-ați răni, dar nu vrem să-i târâm prin tribunale, nu? Și cui îi plac saloanele de spital?

— Mda, încuviințară ambii băieți, cu veselie.

Cheyenne nu știa cu ce erau ei de acord.

Ea era posesivă, dar nu-i vorbise niciodată lui Jeffrey despre legi și saloane de spital.

Înainte ca să-și recupereze fiul, atenția i se îndreptă mai departe, pe culoarul unde se strânseseră fetele.

O văzu pe Brittany stând pe podea, pe podeaua murdară și veche, înconjurată de un grup de fete, toate deschizând cutii cu păpuși și scoțând exclamații uimite.

— Brittany! strigă ea. Cheyenne nu le permisesse copiilor ei să deschidă vreun produs până nu era plătit, fie că era vorba doar de o bomboană. Dar iat-o pe fiica ei, zâmbind și discutând despre păpușa bărbat, îmbrăcată la fel de dezgustător ca și cea a lui Kimmy. Cutia era lângă ea.

Fu uluită, șocată. Îi trecu prin minte că zece minute, alături de copiii Strong, stricaseră toată educația pe care ea se chinase să le-o dea odraslelor ei. Se răsuci brusc și se izbi de trupul lui Caleb Strong. Impactul o lăsă fără suflare.

El își așază mâinile pe umerii ei, ca s-o țină. Dar privirea sexy din ochii lui revela un alt motiv.

Îl privi și ea. Încă își ținea respirația, dar nu din cauza ciocnirii lor.

CAPITOLUL 4

— Hei! strigă Caleb, răgușit, ușurel, doamnă Cheyenne. Vocea lui îi mângâie urechile și zâmbetul lui, răutăcios, o provocă. Se excitase toată.

Ea era conștientă de dorința rușinoasă de a se sprijini de el, de a-i simți trupul puternic lipit de al ei. Așa cum. Fusesse noaptea trecută... Un val de amintiri o năpădi, iar efectele fură profund fizice. Sâni i se umflară, sfârcurile i se întăriră. Între coapse... Nu-și putu suprima sunetul înfundat care îi ieși din gât.

Caleb auzi micul sunet senzual și zâmbetul i se lărgi. Degetele îi alunecară pe brațele ei, până când ajunseră la mâini, apoi i le prinse într-ale lui și își împleti degetele cu ale ei.

— Mai scoatem câinele la plimbare în seara asta? întrebă el, încet și seducător. Ochii îi străluceau.

Cheyenne știa că el îi cunoștea gândurile, sentimentele și dorința...

Cu obrazii în flăcări, se dădu înapoi, iute, smulgându-și mâinile dintr-ale lui. Brittany și Jeffrey nu erau singurii care se supuseră aiurii puternice a familiei Strong, se gândi ea, cu amărăciune. Adunându-și stăpânirea de sine, puse frână gândurilor ei răzlețe și se forță să se ocupe de problemele curente.

— Caleb, copiii distrug magazinul. Au intrat în jucării și...

— Relaxează-te. Cumpăr eu jucăriile. Ceea ce este deschis va fi luat acasă.

Obrazii ei căzură atunci când numără copiii și jucăriile.

— Cumperi tu toate jucăriile alea? întrebă ea, neîncrezătoare. Cum naiba de își permitea o asemenea dare de mână? se întrebă.

— Nu-ți face probleme, doamnă Cheyenne, pot plăti, zise el caustic.

Caleb scoase un pumn de bancnote din blugi.

Ea văzu hârtii de douăzeci, cincizeci, o sută de dolari. N-o să-ți supăr prietenii, pe Bentley.

Ea se înroși.

— Nu am vrut să spun...

— Ba da. Și acum te vei întreba cum de se întâmplă să am atâția bani. Am spart vreo bancă, în drum spre Whitneyville? Sau am câștigat la loteria din Florida? Alege ce variantă dorești.

Ca să fiu sincer, se gândi Caleb, și eu aș ar fi suspectat un personaj, fără istorie și fără mijloace de trai, care a dat buzna în oraș cu un pumn de bancnote mari. Dar el nu intenționa să folosească niciuna din cărțile de credit din Whitneyville. Când s-a întors în orașul mic, în care s-a născut, s-a simțit ca peștele în apă. Întors la Whitneyville, a redevenit sărăntocul cunoscut de toți, iar el nu le-a dat șansa să-l cunoască altfel.

Se uită la Cheyenne a cărei față expresivă îi reflecta starea de confuzie - dezaprobare, nervozități... și dorință. Ea era atrasă de el și, deși îi era greu să accepte, și el o dorea. Dar atracția lor reciprocă nu putea acoperi prăpastia imensă dintre ei. În Whitneyville, mentalitatea „noi-împotriva-lor“ era în plină afirmare, iar Cheyenne Whitney Merrit era una dintre „ei“.

Se întoarse spre grupul de copii.

— Hei, copii, și-a ales fiecare câte ceva? Atunci, îndreptați-vă către casa de marcat din fața magazinului.

Copiii o luară imediat la fugă. Brittany scăpă printre Strong-i, dar Cheyenne reuși să-l prindă pe Jeffrey de mână, când acesta o luase la fugă, cu pușca în mână.

— Jeffrey, pune aia la loc, îi ordonă ea.

— Unchiul Caleb a spus că ne putem alege ce dorim, se smiorcăi Matthew, care stătea lângă Jeffrey.

— Unchiul Caleb a spus că o pot avea! urlă Jeffrey.

— Jeffrey, domnul Strong nu este unchiul tău și...

— Nu este nici al lui Derrick, o întrerupse Matthew, dar Derrick și-a luat un set din Țestoasele Ninja. Vezi? El arată către un băiețel care se lupta să care o cutie înaltă și colorată, în fața magazinului. Unchiului Caleb îi place să cumpere lucruri pentru copii.

— Așa este, Matthew, spuse Caleb. Hai, ia-ți jucăria și bomboana și du-te la rând, lângă ceilalți copii.

Matthew se cără. Caleb se întoarse către Cheyenne și Jeffrey, care încă ținea pușca strâns la piept.

— Care-i problema, Cheyenne?

— Care-i problema? repetă ea. Nu știu de unde să încep. Întâi, eu...

— Lui mami nu-i plac puștile! izbucni Jeffrey. Era cât pe ce să plângă. Vreau pușca asta, unchiule Caleb.

— Ah! Un caz clasic între o mamă pacifistă și un copil războinic, care se înfruntă la raionul de jucării.

— Nu este amuzant, Caleb, zise Cheyenne, serioasă. Nu vreau ca băiatul meu să se joace cu o imitație a unei mașini monstruoase. Și problema e că-ți cheltuiești... banii munciți din greu, pe copiii mei, pe care i-ai întâlnit acum zece minute.

— Bine, bine. Câte una pe rând. Se ghemui, apoi se uită în ochii băiatului. Jeffrey, dacă ar fi să vrei altceva din acest magazin, în afară de pușca, asta, care ar fi lucrul ăla? Spune-mi și ți-l cumpăr.

— Caleb, zise Cheyenne, nu poți...

El o ignoră.

— Spune, Jeffrey.

— Setul cu Țestoasele Ninja! țipă Jeffrey, aruncând pușca cât

colo. Am patru țeptoase, dar nu au un loc al lor.

— Jeffrey! Cheyenne era enervată complet. Jucăria în chestiune era mare și costa mult, era de genul pe care ea o cumpăra de Crăciun sau de aniversare, când își permitea să cheltuiască mai mult. Nu-l putea lăsa pe Caleb Strong să o cumpere pentru Jeffrey, deși, dacă-l refuza, se va erija într-o mamă fără inimă.

— Nu putem lăsa țeptoasele astea fără casă. Caleb îl ridică pe Jeffrey și îl duse la raftul de jucării, de unde luă o cutie de pe raft. Țeptoasele să fie.

Foarte bucuros, Jeffrey își înfășură brațele în jurul cutiei, zâmbind în timp ce Caleb plecă cu el. Cheyenne nu avu de ales decât să-i urmeze. Se simțea aproape dezorientată de emoțiile care o năpădeau. Generozitatea lui Caleb era pe cât de neașteptată, pe atât de neliniștitoare. Ce trebuia să facă? Nu avea idee. Nimeni până atunci nu le luase copiilor ei daruri atât de extravagante.

Mama ei, văduvă, care trăia destul de decent în Arizona, le trimitea haine doar cu anumite ocazii. Părinții lui Evan, care erau pensionari și locuiau în Texas, făceau la fel. Fratele lui Evan și soția lui, Janelle, care locuiau în Whitneyville, împreună cu cei doi copii ai lor, deciseră să elimine cadourile în familie.

Dar iată-l pe Caleb Strong...

Se apropiară de ieșire și Cheyenne fu șocată să o audă pe Dawn Bentley ocărându-i pe copiii care se aliniaseră la coadă, cu darurile lor. Se uită la Brittany, care își ținea noua păpușă la piept, făcută sandviș între alte două fete.

Fetele Strong păreau indiferente la tonul ridicat al lui Dawn, dar Brittany își rotea ochii, urmărind tirada femeii, care îi amenința să-i dea afară din magazin și îi acuza de vandalism și furtișag. Nimeni nu-i vorbise atât de dur vreodată lui Brittany

Whitney Merrit.

Strong-ii, de la mic la mare, nu crâcniră.

— Unchiul Caleb vine acum, el se va ocupa de toate, zise unul dintre băieții mai măricei.

Și iată-l apărând la ȋanc.

— Încă nu ați făcut bonul? o întrebă. Caleb pe tânăra casieră. Aceasta se ascundea după un registru, la fel de speriată ca și Brittany. El așeză jucăria lui Jeffrey pe tejghea, iar băiatul întinse mâna după ea.

— Aici nu e centru de caritate, se răsti Dawn, pășind în față. Cineva trebuie să plătească toate astea!

Cheyenne se făcu mică. Acum vedea caracterul vechii ei prietene, într-o lumină nouă – era cu totul lipsită de amabilitate.

— Plătesc pentru tot, replică Caleb, cu un zâmbet de gheață. E cea mai mare vânzare pe care o s-o ai până la Crăciun, așa că îți sugerez să o lași pe fată să încaseze. E bine ce faci. Nu te speria de limba ascuțită a doamnei Bentley.

— Da, ea întotdeauna e rea, zise unul din băieți, întotdeauna țipă la noi.

În acea clipă, Brittany se uită către mama sa și fugi la ea. Înconjură picioarele lui Cheyenne cu brațele și se ținu de ea.

— Mami, zise. Ea, vine poliția și ne ia! Tremura înspăimântată.

În timp ce Cheyenne o ridică, fu cuprinsă de furie. O duse pe Brittany la tejghea, iar Dawn se holbă la ea, foarte jenată, pe moment.

— Cheyenne, spuse Dawn, nu știam că micuța ta Brittany era...

— Am auzit cum le-ai vorbit copiilor, o întrerupse Cheyenne. Dezgustător și inadmisibil. Cum ai putut vorbi unui client, atât de

brutal, ca să nu mai vorbim de copiii mici? Cred că îi datorezi fiecăruia, ca și domnului Strong, scuze.

Dawn se înroși la față.

— Cheyenne, îmi pare rău că am speriat-o pe Brittany, zise ea printre dinți, după care se uită la Caleb și la șirul de mici Strong-i și ieși din magazin ca vijelia...

— Ei, asta a fost un fel de scuză, ca de la o Bentley pentru o Whitney, spuse Caleb, ridicând nonșalant din umeri. Evident, îi era de nesuportat să-și ceară scuze unui Strong.

Tânăra casierită zâmbi și începu să socotească obiectele.

— Doamnă Merrit, sunteți grozavă, zise ea. Cheyenne o recunosc pe fosta sa elevă. Doamna Bentley e teribil de morocănoasă când vin copiii, pe aici, mai ales neînsoțiți. Apoi țipă la ei. Dacă nu aş avea nevoie de slujba asta, aş pleca și mâine.

— Angajează-te la *Dix-Mart* când deschide la primăvară, îi sugeră Caleb. Plata mai bună, condiții mai bune și niciun Bentley.

Fata râse apreciativ.

În cele din urmă, după ce făcu bonul și bunurile fură plătite, copiii îl urmară pe Caleb afară, Cheyenne mergând lângă ei. Jeffrey și Brittany erau în mijlocul grupului, ținându-și cadourile în brațe. Întregul grup merse către stația de autobuz, care era lângă locul unde era parcată mașina lui Cheyenne.

— Caleb, vreau să-ți mulțumesc, spuse ea.

— Nu ai de ce, zise el. Brittany și cu Jeffrey deja mi-au mulțumit de multe ori.

— Sunt copleșiți, zise ea. Nu au mai fost într-un grup care să primească cadouri. Nu voiam să te las să le cumperi ceva, adăugă ea. Dar după scena oribilă cu Dawn... Ea înghiți în sec. Încă mai era supărată.

Ochii lui Caleb străluciră.

— M-a uimit scena. Biata Cheyenne, pierzându-se cu firea și țipând la o personalitate din Whitneyville! Ce o să devină orașul ăsta?

Cheyenne se uită în pământ.

— Mi-a fost rușine de comportarea lui Dawn, mărturisi ea, încet. A fost cruntă cu copiii și nepoliticoasă cu tine. Eu... Vocea i se pierdu.

Caleb spusese tot, se gândi ea. Își pierduse cumpătul și se răstise la Dawn în public. Pentru prima dată în viață.

— Mi-ai amintit de o leoaică al cărui bârlog era amenințat, zise el, zâmbindu-i sincer. A fost ceva neașteptat. Este excepțional faptul că i-ai apărat pe copii și pe mine. Nimeni, niciodată, nu a apărat vreun Strong în oraș.

— Dacă în acest mod ați fost amenințați, tu și familia ta, înțeleg de ce urăști Whitneyville.

— L-am rugat pe ai mei să plecăm alt undeva. Ei nu vor. Pentru ei, aici e acasă. Le place să trăiască lângă râu, aproape unii de alții. Nici măcar vărul meu, Rusty, nu a vrut să plece după scandalul cu Lily Thurman. Încă stă aici, cu mama lui, și muncește la Stația de benzină *Whaton*. Caleb ridică din umeri. Imaginează-ți!

Ajunseră în stația de autobuz și Caleb adună copiii în jurul lui.

— Nu pot să cred că ai grijă de cincisprezece copii, murmură Cheyenne, uitându-se la el și la micuții gălăgioși. E o dovadă de curaj.

— Sau de extremă prostie, zise el. Cum, altfel, am ajuns aici?

Da, într-adevăr, cum? se întrebă ea. Dar cine altcineva s-ar fi gândit să plece cu cincisprezece copii, încărcăți cu jucării, într-un autobuz aglomerat? Era clar că Caleb era în largul său printre copii, că îi plăceau. Se uită la el, străbătută de o emoție puternică. Începând cu tatuajul lui, cu râsul lui indiferent și privirea

drăcească din ochii albaștri, nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el.

Caleb își arcui sprâncenele întrebător, iar ea își dădu seama că se uita lung la el. Roșind, jenată, făcu o încercare de a-și recăpăta stăpânirea de sine.

— M-aș oferi să te conduc, dar am un *Ford Escort* care este cam mic pentru noi trei.

— E-n regulă, am nevoie de un autobuz de școală, ca să duc grupul ăsta. Surâse, apoi se răsuci către băiețelul care îl trăgea de mânecă.

Cheyenne privi, o clipă, până când îl simți pe Jeffrey trăgând-o de mână.

— Este grea asta, mamă, anunță el, dându-i pachetul.

— Ei... să ne vedem la șase, Caleb?

El îi întâlni privirea.

— La șase.

— Nu e așa că Cheyenne este o bucătăreasă bună, unchiule Caleb? întrebă Joni Lynn, entuziasă, dându-i bolul de cartofi piure. Mâncam bine în fiecare seară, aici.

Caleb își trecu privirea peste felurile de mâncare: pui fript cu sos, cartofi piure, fasole verde, roșii, biscuiți cu lapte. Joni Lynn deja îl informase că vor avea budincă de piersici, la desert.

Era mâncare de casă, gătită delicios, iar el savura fiecare înghițitură. O cercetă cu privirea pe Cheyenne, care se schimbase într-o fustă plisată, verde, și o cămașă asortată. Fusta plisată îi făcea talia subțire și avea o crăpătură modestă, care îi ajungea o palmă mai sus de genunchi. Dar vederea picioarelor ei frumoase îl transpuse, timp de câteva minute, când sosise. În timpul cinei, privirea îi fu ațintită asupra brațelor ei subțiri și asupra umerilor ademenitori. Se lupta să se relaxeze. De când era răvășit de niște

brațe și umeri? De când se excita doar uitându-se la o femeie?

De când o întâlnise pe Cheyenne Whitney Merrit, asta era. Înghiți în sec.

— Mazărea și roșiile sunt din grădina din spate, continuă fericită Joni Lynn. Nu e așa că sunt mai gustoase decât cele cumpărate?

— Totul este delicios. Sunt impresionat, zise el, trăgănat. Niciodată nu ar fi recunoscut cât de mult era impresionat, în schimb, își căută refugiul în umor. Mama mea și mama lui Joni Lynn, adică sora mea, Crystal, nu sunt bucătărese talentate. Mesele noastre veneau din conservă și mergeau direct în farfurie.

— Uneori le încălzeau, întâi, adăugă Joni Lynn, clipind din ochi.

— Da. În vacanțe. El și cu Joni Lynn râseră.

Cheyenne zâmbi, șovăitor. Glumeau, nu? Era greu de ghicit în privința lui Caleb. Joni Lynn, tăcută și serioasă, de-abia pomenise de familia ei, mai înainte, dar acum glumea, jucăuș, cu unchiul ei, părând că se simte bine în compania lui. Joni Lynn fusese de-a dreptul uimită când Cheyenne o, anunțase că unchiul ei acceptase să vină la cină. Încercase să pară indiferentă, în privința invitației, ca și când ar fi fost un lucru obișnuit să iei masa cu un Strong. De parcă era ceva normal să invite un bărbat la cină. Din fericire, Joni Lynn se reținuse de la anumite comentarii.

Acum făcea o mulțime de comentarii și toate erau complimente la adresa ei.

— Cheyenne gătește și micul dejun, zise ea, oftând încântată. Chestii ca checuri, gogoși și omletă.

— Îmi place să gătesc, zise Cheyenne, ridicând din umeri.

Elogiul lui Joni Lynn devenea jenant. Dar era încântată să-l vadă pe Caleb savurând cina. Era o satisfacție primară în a găti

pentru el... în a-și hrăni bărbatul... Simpla admitere a acestui lucru o făcu să se simtă de modă veche și ridicol de romantică. Caleb Strong nu era bărbatul ei.

E cea mai modernă cină, se gândi Caleb, cu trei copii în jurul nostru și un câine. Dar, simțea cum tensiunea sexuală crește în el, căuta, disperat, să o înăbușe. La urma urmei, nu era o soluție să se lase pradă acesteia. Nu îndrăznea, nu după sărutul pasional din noaptea trecută. Stătuse întins, în noapte, simțindu-i efectele.

— Mă simt de parcă aș fi picat prin anii cincizeci, zise el, sec. Nu mă gândeam că cineva poate să gătească cina, în fiecare seară. În afară de *McDonalds*, bineînțeles.

Jeffrey își scăpă, brusc, lingurița și își îndepărtă farfuria.

— Hai să mergem la *McDonalds* și să luăm o „Cină fericită”, zise el, nerăbdător.

— Nu în astă-seară, Jeffrey, spuse Joni Lynn, zâmbind. Acum luăm cina, nu?

Ochii căprui ai lui Jeffrey se întunecară. Caleb stătuse mult în preajma copiilor ca să știe când venea furtuna.

— Să-ți spun eu ceva, Jeffrey, spuse el. Data viitoare, când iau copiii la *Me Donalds*, mă opresc și te iau și pe tine și pe Brittany. Dacă mama vă lasă, mergeți cu noi.

— Bine, îl asigură Jeffrey.

Cheyenne îi trimise lui Caleb un zâmbet recunoscător pentru intervenția lui. El îi zâmbi la rândul lui și, timp de o clipă, se priviră în ochi, de parcă ar fi fost singuri.

Se treziră la realitate. Jeffrey își vărsase laptele și, în timp ce Cheyenne ștergea, Brittany îi șopti ceva la ureche lui Joni Lynn.

— Brittany vrea să te întrebe ceva, unchiule Caleb, zise Joni, în timp ce fetița se foia în scaunul ei.

— Întreabă-mă, scumpo, zise el.

Cheyenne își privi fiica. Ce avea Brittany de gând? Copilul discuta rareori cu adulții, dar Caleb nu era ca adulții cunoscuți de Brittany. Avea ceva din Moș Crăciun. La acest gând, Cheyenne se încordă. Cu siguranță, Brittany nu-i va cere altă păpușă? Enervată, dinainte, se pregăti să-și admonesteze fiica pentru lăcomie.

— Vreau să mă joc cu Kimmy și cu Melanie, zise Brittany, sfioasă.

— Și ele mi-au spus că vor să se joace cu tine, spuse Caleb. Ce zici de mâine, după școală? Te duc la Kimmy acasă. Melanie este și ea acolo, fiindcă mama ei lucrează până la cinci. Se uită la Cheyenne care înghețase, cu buretele în aer. Desigur, va trebui să-i cerem voie mamei tale, adăugă el, imediat.

— Pot, mamă? zise Brittany. Te rog!

— Îmi permiteți? o corectă ea, autoritară. Se simți tensionată. Să-și trimită copiii să se joace la Strong-i? Atunci își dori ca Brittany să-i fi cerut mai degrabă o păpușă. Așa că adăugă: Nu știm dacă mama lui Kimmy și a lui Melanie sunt de acord.

— Sunt sigur că vor fi de acord, spuse Caleb. Kimmy este copilul lui Sallie, sora mea măi mică, iar Melanie este a fratelui meu, Cody, și a soției lui, Donna Jean. Sunt oameni de încredere.

Cheyenne nu era consolată.

Oare de încredere înseamnă că acești copii vor alerga nesupravegheați?

Strong-ii locuiau aproape de râu și de calea ferată. Încercă să-și amintească dacă auzise de vreun înec sau de vreun accident feroviar în neamul lor. Își aminti de un picnic din vecini, din acea vară, când pediatriul orașului, David Beckworth, îi amuzase pe toți povestindu-le cum un Strong căzuse de la etajul al doilea și aterizase pe un câine. „Copilul a avut câteva vânătăi și julturi, dar nimic serios”, glumise Beckworth. „Strong-ii au nouă vieți, ca și

pisicile lor. Ca și câinii lor”. Toată lumea de la petrecere râsesse apreciativ, apoi îi bârfiseră cu toții pe Strong-i pentru neglijența părintească. La urma urmei, nimănui din Silver Creek nu-i căzuse copilul pe fereastră.

— Cheyenne, zise Joni Lynn, încet, nu trebuie să-ți fie frică să o lași pe Brittany la mătușa Donna sau la mătușa Sallie. Ele au grijă de copii.

Cheyenne se îmbujoră. Trăind alături de ea, un an de zile, Joni Lynn învățase să o cunoască. Chiar foarte bine. Practic, îi ghicea gândurile, iar acum îi păru rău și îi fu rușine că fusese îndoctrinată în privința celor din familia Strong. Se uită, șovăitoare, la Caleb.

El o privi cu duritate. Era enervat că uitase, chiar și pentru o clipă, prăpastia socială care se întindea între ei. Cunoștea ezitățile interioare ale lui Cheyenne; considera că nepoatele și nepoții lui nu erau destul de buni pentru copiii unei Whitney.

Atracția pe care o simțea pentru ea i se păru ca o trădare a familiei sale, a felului său de a fi. O furie cumplită îl apucă.

Fu rândul lui Cheyenne să-i ghicească gândurile. Caleb o categorisea printre cei de genul lui Dawn Bentley, Lily Thurman și ceilalți. Deodată, simți că trebuie să-i arate că greșește.

— Nu i-am lăsat niciodată pe Brittany și pe Jeffrey acasă, la alți copii, până când nu le-am cunoscut părinții, zise ea, repede, așteptând confirmarea lui Joni Lynn.

— Asta așa este, zise Joni Lynn, dând din cap. Este o chestiune delicată, unchiule Caleb.

El nu zise nimic. Deja o încercase și o învinovățise, se gândi Cheyenne.

— Mă joc cu Kimmy și Melanie? întrebă Brittany.

— O să sun și o să le întreb pe mamele lor dacă le lasă să vină după școală, aici, spuse Cheyenne. Nu avea chef să discute cu

Brittany, dar se uită spre Caleb. El privi în altă parte.

— Eu vreau să merg la Kimmy, insistă Brittany, lucru rar din partea ei. Contrar fratelui ei, care accepta cuvântul mamei, lui fără să crâcnească. Kimmy are o sută de păpuși Barbie și eu am doar cinci, continuă fetița. Vreau să mă joc cu o sută de Barbie.

— Brittany, asta e ceva exagerat, spuse Cheyenne. Kimmy nu are o sută de păpuși Barbie.

— Ba are, spuse Joni Lynn. Eu am ajutat-o să le numere. Are o sută două. Kimmy este singurul copii la părinți și mătușa Sallie este o fanatică a păpușilor, adăugă ea.

— Pot să mă duc, mami, te rog? întrebă Brittany, uimită de această perspectivă.

— Brittany, draga mea, cred că este mai bine s-o lași baltă, spuse Caleb, pe un ton care nu suporta argumente. Mama ta nu vrea să mergi și gata.

Brittany oftă, se uită urât, apoi oftă din nou, resemnată.

Jeffrey, plictisit, sări de pe scaunul său.

— Vreau desertul, anunță el.

În mod normal, Cheyenne ar fi insistat să rămână la locul lui, până când termină de mâncat. Dar în seara asta, îi era recunoscătoare pentru diversiune.

— Întâi, du-ți farfuria la bucătărie, Jeffrey, spuse ea.

— Și nu-i da lui Peppy oase de pui, îi reaminti Joni Lynn. Nu sunt bune pentru el.

Simțind nevoia acută să scape de Caleb și de vinovăția pe care o simțea, Cheyenne se întoarce la bucătărie.

— Peppy poate fi foarte șmecher, mă duc să-l supraveghez.

Ieși, grăbită, din sufragerie. Brittany o urmă, o clipă mai târziu, cu farfuria în mână. Ca de obicei, nu terminase mica porție pe care i-o dăduse Cheyenne.

— Iubito, de-abia te-ai atins de mazăre. Și ai lăsat aproape jumătate de pui și...

— Sunt sătulă, mami. Brittany nu avea chef să fie muștrată pentru asta și fugi din bucătărie.

Peppy, dând târcoale farfuriei lui Brittany, ca un radar, își puse etichetele din față pe masă și fură bucata de pui rămasă. Ținând marfa de contrabandă între dinți, el o zbughi printre Joni Lynn și Caleb, care veneau spre bucătărie, cu farfuriile goale.

— O, nu! țipă Joni Lynn. O iau eu de la el. Aruncă farfuria ei peste cea a lui Caleb și fugi după câine, care dădea târcoale mesei din sufragerie, ținând bucata de pui în gură. Brittany și Jeffrey îl urmăreau și ei.

— Scena vânătorii, spuse Caleb, privindu-i pe toți trei urmărind câinele, în jurul mesei. Mulțumesc pentru cină, se adresează el lui Cheyenne. Acum plec, dar înainte de asta vreau să discut cu tine despre cheltuielile pentru Joni Lynn.

— Pleci acum? Cheyenne își simți inima tremurând. Dar nu ai servit desertul, protestă ea, încet.

— Trec peste el. În legătură cu Joni Lynn... am auzit că o întreții și...

— Știu că ești supărat pe mine, zise ea, pari furios. De data asta nu mai fu atât de șocată de ieșirea ei. Începuse să folosească felul de a vorbi al lui Caleb Strong.

— Nu sunt furios, zise el, pe un ton care îi contrazicea spusesele. Mă grăbesc să plec și vreau să discut despre cheltuielile lui Joni Lynn...

— Caleb, nu șovăiam în privința familiei tale, nelăsând-o pe Brittany să se joace la Kimmy acasă. Doar că nu-mi place să las copiii undeva, când...

— De data asta el o întrerupse:

— Așa ai spus. Și Joni Lynn te-a apărat, așa cum mă așteptam. Îți este foarte loială. Nu poate crede că împărtășești aversiunea acestui oraș față de neamul Strong.

— Dar nu e așa!

El se uită în tavan, neîncrezător.

— Așa cum încercam să-ți spun, știu că tu plătești totul pentru Joni Lynn de când s-a mutat aici. Sora mea, Crystal, mi-a spus că ea nu a contribuit cu un cent la sprijinul copilului. Nu cred că este drept și vreau să-ți înapoiez banii cheltuiți pentru Joni.

El vârî mâna în buzunar și scoase teancul de bani.

— Poftim! Numără mai multe sute de dolari, după care adăugă: De acum înainte, îți trimit bani lunar pentru suportul ei.

Ea se dădu înapoi din fața lui și a banilor.

— Nu-ți pot lua banii. Când am invitat-o pe Joni Lynn să stea aici, nu mă așteptam să fiu plătită în monetar.

— Plătită în monetar, repetă el și râse batjocoritor. Vorbești exact ca profesoara rigidă de engleză care ești. El păși mai aproape, cu banii în mână, iar ea se retrase, instinctiv. Ce s-a întâmplat, doamnă? Banii mei nu sunt destul. De buni pentru o mică prințesă ca tine?

Sărise calul. Cheyenne, vestită pentru temperamentul ei liniștit, stăpânit, izbucni, enervată:

— Știi ce ești, domnule Strong? Ești un snob, la rândul tău. Ea se cutremură de furie. Nu vrei să crezi că m-aș putea deosebi de Bentley și de Thurman și de Mayfield și de toți ceilalți. Îți place să te agăți de ideile tale preconcepute, la fel ca ei. Sâni ei se ridicară, când ea găfâi, obosită. Ești la fel de orb și de încăpățânat ca și ei.

Privirea lui Caleb fu prinsă de sâni ei. Noaptea trecută le simțise rotunjimea. Îi ținuse în palmă fermi și rotunzi. Memoria senzuală îl lovi cu forța unui tren deraiat, lăsându-l năuc, pe

moment. Și furios pe slăbiciunea lui, ca să se apere își vărsă furia asupra ei:

— Acum mai este și psihanalistă; o tachină el.

Prințesa este o doamnă atât de talentată!

Insolența din tonul lui o făcu să ia foc. Îi aruncă vorbele în față:

— Chiar mă etichetezi așa cum tot orașul te-a etichetat pe tine. Pretinzi că urăști prejudecățile și snobismul din Whitneyville, dar așa ești și tu. Condamni oameni, ca familia Bentley și Thurman, dar și tu ești în aceeași găleată cu ei.

— Ai terminat?

Indiferența rece pe care o afișă ceruse o voință de fier, fiindcă furia lui ajunsese la punctul limită. Era enervat de acuzațiile ei. Își folosisese talentul profesoral ca să-i prezinte logica ei absurdă și defectuoasă. Dacă avea vreun pic de dreptate, aceasta era din cauza talentului ei oratoric, și nu pentru că era adevărat.

— Da, am terminat, spuse ea. Te ascunzi după un zid al lipsei de responsabilitate și știu cât de greu este să fii convins de contrariul. Am înfruntat același gen de minte încuiată din partea multor oameni, când Joni Lynn s-a mutat aici. Tu ești chiar imaginea răsfrântă.

— Aceeași găleată! Imagine răsfrântă! Profesoara de engleză vorbește și în metafore. El păși către ușa de la bucătărie și înapoi. Era imposibil să stea calm, când trupul său vibra tensionat. Ei, îți spun clar, doamnă. Încetează să mă *mai compari cu* snobii pretențioși și aroganți din acest oraș. Nu sunt ca ei, în niciun caz!

Ea își înălță bărbia, sfidător.

— Nimeni nu e mai orb decât cel care nu vede, cită ea.

— Tu chiar nu știi când să termini, nu, drăguțo? zise el, dur. Tot insiști și insiști... până când e prea târziu.

Cheyenne îi auzi tonul din voce și îi văzu rigiditatea trupului puternic. Mental, își compară predica cu cineva care tocmai trăgea de coadă un tigru somnoros, doar ca să descopere că bestia feroce era trează și hotărâtă să se răzbune.

CAPITOLUL 5

Poate că activitatea nebunească din sala de mese alăturată îi inspirase răspunsul, sau poate că mersul încontinuu al lui Caleb. Cheyenne simți nevoia să facă ceva. Ieși pe ușa bucătăriei și se îndreptă spre balcon.

Ajunse la jumătatea treptelor când Caleb o prinse cu mâna de talie și o răsuci către el, cu ușurința cu care un tigru își manevrează prada.

— Nu mă mai ține! îi ceru ea când ajunse în balcon. Vorbise cu mai mult curaj decât simțea. De abia putea să respire așa, cum o ținea Caleb de talie.

— O, fetițo, ce strategie! El râse dur și nu-și slăbi strânsoarea. Acum trebuie să-ți răspund: implorai să fii strânsă de un bărbat.

— Și mă acuzi pe mine că vorbesc în clișee! Replica ta este total neavenită, nu mai spun cât de neadevărată este.

El o trase înapoi până când se lipiră de peretele balconului.

— Iubito, când o femeie fuge de un bărbat, așa cum ai făcut tu, se pare că-l invită să fugă după ea și să o prindă.

Ea se forță să-l privească în ochi.

— Ar putea însemna că nu-l poate suporta lângă ea. Că s-a săturat de părerile lui tâmpite și încăpățânate...

El o lipi de zid și o ținutui acolo, între acesta și trupul lui.

Și cum se aplecă peste ea, fu din nou uimită de cât de viril, puternic și mare era.

El îi privi fața. Focul din ochii lui nu era destul de intens, dar ea îi simți efectele în sufletul ei. Furia care o măcina începuse să se topească; lăsând-o slabă, fără puteri.

Petrecându-și o mână pe după capul ei, el se aplecă asupra-i, își lipi trupul greoi de al ei.

— Recunoaște: asta ai plănuit să se întâmple când ai fugit aici.

Își apropie gura câțiva milimetri de gura ei, înnebunind-o. Ar fi așa de ușor, se gândi ea, să închid ochii și să mă odihnesc pe pieptul lui solid și puternic. Tânjea după gura lui. Tânjise după ea încă din noaptea trecută, și voia mai mult și mai mult, și ziua și noaptea. Dar să-i arate acest lucru, să i se dăruiască, după cum o tratase...

Mândria ei se răzvrăti la acest gând.

— Nu recunosc așa ceva! Reuși să-și vâre mâinile între ei și să-l împingă. Nu izbutea, dar încerca în continuare... M-ai ofensat și m-ai insultat, preciză ea, și te aștepti să cedez manierelor tale necioplite. Ei bine, n-am de gând. Copiii mei, nepoata ta și câinele aleargă prin jurul casei și sunt furioasă pe tine, deci ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să mă gândesc la o întâlnire romantică, când am venit aici!

— Întâlnire romantică? Așa o numești? În ciuda impulsului de a-și menține furia, Caleb îi cedă. Mai degrabă zâmbea, decât se încrunta. Ea era mică și pricăjită, delicată, iar această combinație era irezistibilă.

Plănuise să o muște de buze, într-un sărut insultător, apoi se răzgândi.

Încet, își atinse buzele ușor de ale ei, provocând-o. Slaba apărare a lui Cheyenne se sfărâmă sub atingerea lui senzuală. Un oftat ușor îi scăpă de pe buze, iar ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui. Părea inevitabil, fatal, să se îmbrățișeze plini de pasiune și dorință. O plăcere caldă o năpădi și el o sărută adânc, plin de savoare.

Ea desfăcu gura, primindu-i limba aspră, care pătrundea încet și se freca intim de pereții gurii ei.

Se sărutară sălbatic, răvășitor, nemaigândindu-se la timp, loc sau împrejurare.

O căldură puternică o străbătu pe Cheyenne. Își simți sânii umflați și se frecă de el, apăsându-se peste pieptul lui solid. Sfârcurile i se întăriseră, erau dureros de sensibile, și nu se putu abține să nu se frece de el. Nu îi era de ajuns. Voia să i se dăruiască goală, să-l lase să o atingă acolo... cu degetele... cu gura lui.

Capul i se învârtea. Nu se mai gândise așa la nimeni, în afară de Evan, și chiar și cu el, excitația sexuală dispăruse curând. Nu-i venea să creadă că mintea ei arborase asemenea idei și dorințe secrete și că acest Caleb Strong i le sugerase.

Picioarele li se împletiseră intim și, când el se legănă peste ea, ea îi simți sexul sculat, dur și gros peste pântecul ei. Era la fel de conștientă de golul din ea, pe care aștepta să i-l umple.

Caleb o mângâie posesiv, îndelung. Se sărutară iar și iar, lung, încet, din ce în ce mai pasional, mai intim. În cele din urmă, el își smulse gura de pe a ei și și-o lipi de curbura grațioasă a gâtului ei. Îi supse pielea sensibilă, apoi o linse. Ea se cutremură și se agăță de el.

— Te doresc, murmură el, răgușit. Ard după tine. Noaptea trecută am fost excitat și m-am zvârcolit și m-am plimbat prin cameră, fiindcă te doream atât de mult.

Mărturisirea lui sinceră o răvăși. Nu se gândise că ar putea stârni pasiune și dorință într-un bărbat. Cu Evan nu fusese așa. Dar iată-l pe Caleb Strong, un bărbat experimentat, acomodat cu poftele carnale, spunându-i cât de mult o dorea.

Se dădu un pas înapoi și îl privi plină de dragoste.

— Serios? șopti ea. Nu o spui doar așa?

— Eu nu mint când doresc o femeie, spuse el pe un ton

profund și dur. Și te doresc, iubito. El îi prinse gura într-un sărut devorator.

De data asta, când el își dezlipi gura de a ei, ea trebui să se țină de el. Picioarele îi tremurau în așa hal, încât nu o țineau, dar ea se prinse cu brațele de el. Chiar îndrăzni să-și lipească gura de gâtul lui gros și musculos. Cum de era posibil, se gândi ea, să se simtă atât de languroasă și atât de energizată, în același timp?

— Diseară, îi șopti și. Limba îi pătrunse în scotea delicată a urechii ei și ea fu scuturată de fiori senzuali. Vin după ce adorm copiii.

Cuvintele lui pătrunseră, într-o clipă, în ceața care îi învăluia mintea, apoi se trezi... Dacă Caleb Strong sosea aici, după ce copiii vor adormi, nu va veni ca să-l plimbe pe Peppy sau ca să stea pe verandă și să bea limonadă. Ea înghiți în sec.

— Vrei... vrei să te culci cu mine?

— O, da, iubito. În mod sigur vreau să mă culc cu tine. O trase către el și o sărută din nou.

Cheyenne lăsă capul în jos și el o sărută pe obraji, în loc să o sărute pe gură. I se propunea așa ceva pentru prima dată în viața ei. Și viteza cu care trecuseră de la un sărut, la a face dragoste... era amețitoare.

— Dacă mă gândesc mai bine, de ce să așteptăm până diseară? El o luă de mână și o porni către ușă. Spune-i lui Joni Lynn să vadă de copii și te iau la *Covorul Magic*.

— *La motelul* Covorul Magic?

Vizualiză locul – o relicvă din vremea când șoseaua reunea acolo turiști care veneau din cele două direcții opuse. Acum, motelul îi găzduia doar pe turiștii ocazionali, deși se spunea că va redeveni rentabil.

Caleb se gândea prea intens la ce urma între ei, că să-i mai

vadă expresia îngrozită de pe față.

— Este pe Ruta 6, în drum spre Smithboro, zise el, lejer. Îl înnebunea gândul de a o simți pe Cheyenne, goală sub el, trupul lui zvâcnea de dorință și o trase în bucătărie.

Cheyenne cercetă cu privirea bucătăria, colecția ei de vase de gătit din ceramică și servetelele copiilor, lipite cu magneți de frigider. Era bucătăria unei doamne respectabile, a unei mame și a unei profesoare, a unei femei care cu greu s-ar fi dus la *Covorul Magic*, cu un bărbat pe care îl cunoștea doar de două zile, nemailuând în considerație cei paisprezece ani din trecut.

Se apucă de marginea tejghelei cu o mână și și-o smuci pe cealaltă din mâna lui.

— Știu unde este motelul *Covorul Magic*, se rățoi ea. Dar nu pot să cred că te gândești să merg acolo! Cine crezi tu că sunt? Penny Sherwood?

— Cum? întrebă el, încă năucit. Nu-și putea aminti ultima dată când fusese atât de excitat. Aristocrata Cheyenne Whitney îl înnebunise ca nimeni alta. Revelația îl neliniștea. Cine? Cine cred eu că ești?

— Penny Sherwood! se răsti Cheyenne. Prietena ta din liceu. Cu siguranță mi-o amintesc, chiar dacă tu nu!

— Am avut o grămadă de prietene în liceu. Și asta a fost demult.

— Lasă-mă să-ți reamintesc. După legenda din Whitneyville, Penny Sherwood este cea cu care ai intrat în școală, în noaptea de *Halloween*, iar acolo...

— O, acum îmi amintesc. Penny Sherwood! Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet senzual. Mă întreb ce-o mai face acum?

— Ei, dacă este isteață, acum este plătită cu ora, în loc să o facă gratis, așa cum obișnuia!

Cheyenne îngheță auzindu-și cuvintele răsunând în bucătăria tăcută. Dacă nu s-ar fi auzit, nu s-ar fi crezut niciodată în stare de o asemenea remarcă obscenă. Doamne, sunase ca și când ar fi spus-o însăși Penny Sherwood!

Caleb izbucni în râs. Să-ți petreci timpul cu Cheyenne era ca și când ai fi călărit un cal sălbatic, își zise el. Emoțiile lui se schimbaseră de la furie, la pasiune și apoi la râs, cil ai zice pește.

El se simțea la fel de dezorientat ca și ea, și știa că ar fi trebuit să plece, fiindcă ea. Îl tulbura ca nimeni alta.

Dar începu să râdă când se gândi la slalomul sexual cu acea Penny Sherwood.

— Nu e amuzant deloc! exclamă ea. Niciodată nu am spus ceva mai îngrozitor în viața mea. Îmi... îmi cer scuze.

— De ce? A fost o observație sinceră, Penny Sherwood nu este de față, oricum. Probabil că își exercită farmecele... în...

— Vrei să taci? îl întrerupse Cheyenne, cu frenezie. Nu vreau să mai discut despre asta... deloc.

Ieși val vârtej din bucătărie și merse în camera de zi, care era tăcută. Râsetele copiilor răzbăteau de la ușa din față. Erau cu toții în curte, Jeffrey stătea pe Peppy, care zăcea întins pe iarbă. În timp ce Joni Lynn scotea osul de pui din gura câinelui. Peppy nici nu mârâia, nici nu mușca, ci își preda prada cu bucurie.

Caleb i se alătură lui Cheyenne.

E timpul să plec, zise el și se întrebă dacă ea va protesta, sau poate va insista să rămână la desert. Îl îngrijoră acest lucru.

Ea nu insistă. Nu încercă nici măcar să se uite la el, deja se comporta ca o candidată la motelul *Covorul Magic*. Nu o să îndrepte gafa în niciun fel.

— Mulțumesc din nou, spuse ea, încet, pentru darurile pe care le-ai cumpărat lui Jeffrey și Brittany, în această după-amiază.

Rămase cu privirea fixată asupra copiilor, care acum îi aruncau lui Peppy un băț ca să-l prindă.

Ea simți degetele lui Caleb peste ale ei, apoi el îi vârî ceva în mână. Chiar înainte ca ea să se gândească că erau bani, el zise hotărât:

— O să-i iei și o să-i păstrezi. Nu-ți poți permite să mai întreții încă o persoană și să pretinzi că ai bani.

— Cum adică? întrebă ea, apoi se gândi să deschidă mâna și să lase banii să cadă pe jos, dar rezistă acestui impuls. După cum mergeau lucrurile, Penny îi va găsi și îi va mozoli. Sau îi va mânca.

— Adică, zise el, sincer, nu ești văduva bogată pe care o cred oamenii din orașul ăsta, nu ești deloc. Nu lucrezi ca să îți omori timpul. Lucrezi fiindcă ai nevoie de bani ca să-ți întreții familia.

El avea dreptate, dar o durea să audă acest lucru. Nu se făcea să discuți cu cineva situația ta financiară.

Se putea vorbi pe la spatele cuiva, dar să-i spui asta în față? Niciodată.

— Și cum de ai ajuns la concluzia asta? întrebă ea, rigidă.

— A fost ușor. M-am uitat bine prin jur. Casa are nevoie de o zugrăveală nouă și acoperișul trebuie reparat. Mobila ta este foarte uzată. Este învechită, la fel și covoarele. Aplicele din bucătărie sunt cel puțin de patruzeci de ani și...

— Îmi pare rău că locuința mea nu întrunește standardele tale, zise ea, cu răceală. Era insuportabil faptul că el avea dreptate în ceea ce spunea. După ce și-a plătit datoriile lunare, nu a mai avut destui bani ca să zugrăvească locuința și să pună alt acoperiș. Deja vânduse câteva piese de mobilă veche pentru a o scoate la capăt.

— Nu o să faci comentarii despre cât de prețioase sunt lucrurile vechi ale unui Whitney, față de cele nou-nouțe ale unui

Strong? întrebă el.

— Nu eu sunt cea care insultă aici, ci tu, spuse ea. Întâi, pe mine, apoi casa mea.

— Ia stai așa. Când te-am insultat pe tine, personal?

— Ai și uitat de invitația să merg la motelul *Covorul Magic*?

Eu nu.

El se încruntă.

— Te insultă faptul că vreau să fac dragoste cu tine?

Ea se răsuca către el.

— Să faci dragoste? O noapte la un motel declasat nu are nimic de-a face cu dragostea, ci cu sexul ieftin. Bineînțeles că mă simt insultată pentru faptul că ai crezut că pot fi dusă într-un loc precum *Covorul Magic*!

— Am crezut doar că ești o femeie pasională, care mă dorește la fel de mult pe cât o doresc eu. Asta nu te face o târfă în ochii mei.

— Trebuie să mă simt mai bine acum? Ei bine, nu! Probabil că nici pe Penny Sherwood nu ai crezut-o o târfă. Chiar ai luat-o la Carnavalul Bobocilor din Liceul *Whitneyville*, unul dintre cele mai mari evenimente ale anului.

El se încruntă, uimit.

— Cum?

— V-am văzut împreună. Eu am fost una dintre fetele alese ca să servească răcoritoare, atunci. Penny Sherwood i-a șocat pe profesori apărând într-o rochie strâmtă, cu spatele gol și decoltată indecent în față, iar directorul v-a spus amândurora să plecați. Dar înainte să pleci, ai reușit să amesteci punciul de căpșuni cu vodca!

— A! Acea serată, zise el, exasperat. Cum de îți amintești tot gunoiul ăsta? Și de ce? El o privi bănuitor.

Cheyenne își simți obraji calzi. Întrebările lui erau fără

răspuns. De ce să-și amintească fiecare detaliu despre Penny Sherwood? De ce păstrase toate aceste amintiri, care de-abia o implicau?

— Trebuie să fi dus o viață groaznic de plictisitoare dacă ți-ai amintit trecutul meu, zise el, tachinând-o.

Ba nu!

— Ei, continuă el, leneș, ți-am oferit ocazia să rupi monotonia, dar tu preferi o viață monahală, nu, doamnă Cheyenne? Mai bine îți imaginezi diverse lucruri despre mine și Penny decât să le încerci personal.

El ridică din umeri și se duse spre verandă, apoi preciză:

— Pierzi, iubito. Niciuna din fanteziile tale nu se aseamănă cu realitatea.

Cheyenne își simți tot trupul cald. Era și umilită și atârțată, văzându-l că pleacă. Apoi își zise că era furioasă și că avea tot dreptul să fie așa. Caleb o insultase, apoi răsturnase lucrurile pentru că ea părea cea învinsă. Ar fi trebuit să-i ordone să plece, dar el plecase de bunăvoie. Încă o insultă la adresa mândriei ei.

Se uită pe geam și văzu cum îi face cu mâna lui Joni Lynn, Jeffrey și Brittany. Nu-și dezlipi privirea până ce el nu se sui pe motocicletă și plecă, fără să se uite în urmă.

Ea nu și-a dat seama că își înfipsese unghiile, în palmă, până când degetele nu începuseră să o doară. Încet, desfăcu pumnul și se pomeni uitându-se la banii foșnitori pe care i-i dăduse Caleb. I se păru normal să-i numere și asta și făcu, iar după ce termină, rămase șocată.

Zece. Erau zece bancnote de o sută de dolari, pentru cheltuielile lui Joni Lynn și promisese să-i măi trimită. Se gândise la cât cheltuise și la Bentley în acea după-amiază.

De unde avea oare atâția bani? Și de ce îi ducea cu el? Nimeni

nu folosea bani *cash* în Whitneyville, numai cărți de credit sau cecuri. Să fi avut vreun motiv sinistru?

Atâtea întrebări i se învârtteau prin cap și toate despre Caleb Strong.

Imagini de ale lui, atât din trecut cât și din prezent, păreau să-i fie imprimare în minte. Ea își petrecu restul după-amiezei pe pilotul automat și nimeni, nici Brittany, Jeffrey sau Joni Lynn nu-i observaseră preocuparea.

Când îl scoase pe Peppy la plimbarea nocturnă, își dădu seama, cu tristețe, cât de mult ar fi dorit să audă zgomotul unei motociclete negre, pe Silver Creek Road. Voia să fie cu Caleb Strong! Era de necrezut, dar adevărat. El plecase, iar ea îi simțea lipsa.

Cheyenne nu mai adormise plângând de ani de zile, nici măcar atunci când primise un telefon de la unul dintre colegii lui Evan, din Atlanta, care o informase despre accidentul lui de mașină, când se dusese să-și viziteze prietena din oraș. Plecarea lui Caleb nu se putea compara cu acest eveniment și totuși o făcu să se culce cu ochii în lacrimi.

În cele din urmă, extenuată și stoarsă de emoții, căzu într-un somn agitat.

CAPITOLUL 6

Cheyenne era în bucătărie, în după-amiaza următoare, preparând o pulpă de porc la cuptor, când ușa din spate se deschise și Tricia Vance Harper, prietena ei din copilărie, intră, împreună cu fetița ei Mollie, de șase ani.

Tricia nu se obosea niciodată să bată la ușă sau să folosească intrarea din față.

Locuia la o azvârlitură de băț și o tăia pe o alee, până în curtea lui Cheyenne.

— Unde e Brittany? întrebă Mollie. Bunica mi-a cumpărat două păpuși noi și vreau să i le arăt. Nu le are pe astea, adăugă micuța, răutăcios.

Cheyenne își suprimă un oftat. Contrar lor, Brittany și Mollie nu aveau în față o prietenie de lungă durată.

La șase ani, vârsta la care Cheyenne și Tricia părușeră inseparabile, Brittany și Mollie păreau să nu se placă deloc...

— Brittany este sus, se joacă cu Jeffrey, zise Cheyenne, zâmbind. Liniștea din casă se va sfârși în curând, fiindcă Mollie și cu Jeffrey se displăceau complet.

— Ross ia cina la *Rotary Club* în seara asta, zise Tricia când Mollie plecă, și mă întrebam dacă tu și copiii vreți să luați cina cu mine și cu fetița mea la *White Horse Inn*.

— O, mi-ar plăcea, dar deja am preparat cina. Asta era replica obișnuită a lui Cheyenne, când Tricia o invita la clubul de noapte. Deși *White Horse Inn* avea o sală de mese pentru familiști, era prea costisitoare pentru bugetul ei.

Tricia se uită cu un ochi critic la cratița aburindă.

— Asta e cina? Cum naiba se mai cheamă asta?

— Pulpă de porc la cuptor. Are felii de brânză americană în

mijloc și, când se topesc, sunt delicioase. Cheyenne vârî cratița în cuptor.

— Oh! exclamă Tricia și se strâmbă. Dacă aș încerca să le dau așa ceva lui Ross și lui Mollie, mi-ar arunca-o în cap. Hai, Cheyenne, n-ai mai ieșit demult. Scoate pulpa și hai cu noi.

Cheyenne începuse să curețe un mănunchi de morcovi.

— Chiar nu pot, Trish. Joni Lynn se întoarce de la slujba ei, pe la șase fără un sfert și va...

— A, da, Joni Lynn, protejata ta. Micuța ta soră. Tricia se aruncă într-un scaun din bucătărie. După părerea lui Dawn Bentley, ai devenit mama tuturor celorlalți Strong-i.

— Dawn Bentley? Măinile lui Cheyenne se opriră din activitate. Ce a spus?

— Că ieri după-amiază o întreagă ceată de Strong-i a dat buzna în magazin și erau să-l dărâme, iar când a încercat să-i calmeze, tu ai început să țipi la ea.

— Deci, asta a încercat să spună ea ca să-și justifice comportamentul? Cheyenne aruncă cojile de morcovi și se întoarce cu fața către prietena ei. Nu a fost așa, Tricia. Dawn a fost cea care țipa ca o smintită. S-a purtat abominabil și ea știe asta.

— Cheyenne, mai e ceva, spuse Tricia și se aplecă înainte în scaun. Dawn mai spune că acel Caleb Strong a venit cu o grămadă de bani de pe droguri și că ea nu a vrut să-i cheltuiască în magazinul ei. Când a încercat să-l oprească, tu i-ai luat apărarea, ai insultat-o și l-ai lăsat să cumpere cadouri pentru Brittany și pentru Jeffrey.

— Caleb Strong nu se ocupă de droguri! exclamă Cheyenne.

— Se spune că avea bani cât să cumpere un cal. Comportament tipic de traficant de droguri.

— Tricia, de unde știi? Nu ai văzut un traficant de droguri în

viața ta.

— Ei, fiecare traficant de droguri, de la televizor, duce cu el o grămadă de bani *cash*, zise Tricia. Și trebuie să recunoști că dă de bănuț. Altfel de unde să ia un Strong banii ăștia? Și de când ești tu atât de familiară cu Caleb Strong, încât te duci cu copiii și cu el la cumpărături?

— Nu făceam cumpărături cu el, zise Cheyenne, cu o voce strangulată, înșfăcând un cuțit. Simțea cum îi curge transpirația din cap până în picioare, cum îi tremurau mâinile. S-a întâmplat să dau peste el și i-am vorbit. Este unchiul lui Joni Lynn, știi.

— Micuța Joni Lynn este una, Cheyenne. Caleb Strong este o chestiune cu totul diferită. Nici măcar faptul că ești o Whitney nu ți-ar salva reputația dacă... Doamne ferește... te-ai cupla cu el!

Cheyenne oftă.

— Am primit destulă morală de la părinți despre responsabilitatea de a duce un nume ca Whitney, Trish. Nu mai am nevoie de asta din partea ta.

— Așa ți-a sunat? Tricia părea rușinată, Iartă-mă, Cheyenne. Nu fi supărată pe mine.

— Nu sunt.

— Grozav! Atunci vii la cină vinerea viitoare? Sora lui Ross și soțul ei vin de la Charleston și dăm o mică petrecere pentru ei.

— O, Trish, chiar nu pot!

— Termină! Îți cunosc toate scuzele pe dinafară. Joni Lynn lucrează până târziu, vinerea, iar tu trebuie să găsești o *baby-sitter*, ceea ce este foarte greu, fiindcă toți copiii din oraș se duc la fotbal. Și ești obosită vineri noaptea din cauză că ai lucrat toată săptămâna, așa că vrei să stai să te odihnești.

— Mă bucur că înțelegi, Tricia.

— Da, înțeleg. Dar de data asta nu accept refuzul. Deja am

discutat cu Darcey, ca să stea cu Jeffrey și cu Brittany, iar ea a fost de acord. Are doisprezece ani acum și poate face față. Te poți odihni acasă la mine, Cheyenne. Vin doar câțiva prieteni – Polly și Graham Maitland, familia Russel, Smith. Îi cunoști foarte bine.

— Da, dar...

— Evan a murit de patru ani și jumătate, Cheyenne, zise Tricia, îngăduitoare. Știu că e greu, dar trebuia să ieși mai des. Spune că vii.

Nu avea o scuză onorabilă, recunosc Cheyenne, supărată în sinea ei. Tricia îi demolase toate motivele, parțial adevărate, inclusiv pe cel mai tare, acela de văduvă îndurerată. Înăbușindu-și un geamăt, acceptă.

— O, am uitat să menționez că va veni și Ben, fratele lui Graham. A divorțat de curând și s-a întors din Savannah. Lucrează la banca din *Whithneyville*, ca ofițer cu împrumuturile. Ți-l amintești pe Ben, nu? L-a jucat pe Curley, în musicalul *Oklahoma*, când el a terminat, iar noi eram boboci. Mai ții minte ce simpatic era?

Cheyenne își aminti, dar nu era entuziasmată de participarea forțată la petrecerea lui Tricia. Pentru prima dată fu încântată de tipătul furios al lui Jeffrey.

— Mă duc să văd ce fac copiii, zise ea, repede.

— Vin cu tine, spuse Tricia, iar țipetele copiilor întrerupseră planurile de petrecere.

— Unchiul Caleb pleacă în seara asta, anunță Joni Lynn, cu un oftat plin de regrete, în timp ce ea și Cheyenne spălau vasele de la cină. S-a oprit în fața magazinului de înghețată și și-a luat rămas-bun de la mine.

Cheyenne puse jos bolul pe care îl spăla în apă cu dero.

— A spus când se întoarce? se pomeni întrebând.

Stomacul îi chiorăia și se forța să-și păstreze lin ton calm.

Știa că exagera un lucru care nu prea o interesa.

Ar trebui să fie veselă că-și va continua existența liniștită.

— Nu, niciodată nu spune. Unchiul Caleb vine și pleacă, spuse Joni Lynn, ridicând din umeri. Cred că de data asta a venit fiindcă mama are necazuri mari cu cel mic. Iar nu se duce la școală și se bate pe unde apucă.

— Și mama ta ține cont de sfatul unchiului Caleb? întrebă Cheyenne, un pic șocată de cât de multe informații dorea despre el.

Joni Lynn încuviință.

— Toți din familie țin cont. Unchiul meu Ralph îi spune unchiului Caleb „Șeful”. El ne dă sfaturi, bani și ne întreține. O, și lecții de morală, adăugă ea, zâmbind.

Bani?

Cheyenne era atât de preocupată de misterul venitului inexplicabil al lui Caleb Strong, încât încălcă orice regulă de etichetă și întrebă, curioasă:

— Cu ce se ocupă exact unchiul Caleb, Joni Lynn?

Fata se foi, jenată.

— Păi... nu prea știu...

Cheyenne își dădu seama, imediat, că Joni mințea.

— Nu am vrut să te jignesc, Joni Lynn, zise ea, cu fața în flăcări. De fapt, o jignise!

— O, Cheyenne, mă simt groaznic să am secrete față de tine, dar nu pot să spun pentru cine și ce lucrează unchiul Caleb. Spune că este secret și că doar Strong-ii trebuie să știe. Nu-ți pot spune... Iartă-mă.

— E-n regulă, spuse Cheyenne, forțându-se să zâmbească. Întrebam ca să mă aflu în treabă.

Un secret știut doar de Strong-i? repetă ea în gând. Acuzația lui Tricia îi zumzăia în urechi.

— Înțeleg că unchiul Caleb are metehnele lui, continuă Joni Lynn, îngrijorată, dar mie nu-mi place tăinuirea. Vreau să spun că nu este ceva ilegal ca un Strong să aibă succes, deși unchiul Caleb spune că aici așa se consideră. Toate li se par nelegale.

— Dar el... Ce face el nu este ilegal, nu?

Cheyenne se simți rușinată de ea însăși, dar nu putuse să nu întrebe.

— Nu, bineînțeles că nu! exclamă Joni Lynn, șocată de o asemenea idee. Nu unchiul Caleb!

Ușurarea care o năpădise pe Cheyenne fu înlocuită de iritare. Era înnebunitor!

Atitudinea secretoasă a lui Caleb Strong era total opusă relației ei deschise cu Joni Lynn.

— Ți se permite să spui unde stă unchiul tău? întrebă ea, un pic caustică.

— Nu văd de ce nu. Locuiește în Mobile, Alabama. Joni Lynn era nerăbdătoare să dezbată acest subiect. Dar călătorește foarte mult. El spune că are o groază de cămine în afară de casa lui. Noi îl tachinăm spunându-i că locuința lui din Whitneyville este în afara orașului, la motelul *Covorul Magic*.

O farfurie scăpă din mâinile nervoase ale lui Cheyenne. Alunecă pe podea și se sparse.

— Cât de neîndemânatică sunt! exclamă ea, aplecându-se să adune cioburile. Spuneai că unchiul tău... frecventează motelul *Covorul Magic*?

— Stă acolo ori de câte ori vine la Whitneyville, fiindcă îi place intimitatea și nu vrea să stea pe capul nimănui. *Covorul Magic* are o reputație proastă, dar unchiul Caleb spune că are camere mari,

curate și adecvate.

Cheyenne se întrebă de ce faptul că Caleb Strong era însemnat în registrul motelului făcea ea propunerea sa, de a o lua acolo, să fie mai puțin... scandaloasă.

Faptul că o lua în camera lui și nu într-o cameră de hotel i se părea mai puțin insultător.

La urma urmei nu era o insultă să fii invitat la cineva acasă, iar dacă motelul *Covorul Magic* era căminul lui din deplasare...

„Ești o femeie pasională care mă dorește atât cât o doresc și eu. Asta nu te face o târfă în ochii mei” își aminti cuvintele lui și acum îl crezu.

Și asta era o alarmă!

Puterea ei de a judeca scădea înfricoșător, când era vorba de Caleb și de proprietăți.

Era cel mai bine că părăsise orașul.

Ei, începuse să creadă că o escapadă la motelul *Covorul Magic*, cu el, nu ar fi atât de sordidă.

Bărbatul era periculos, o amenințare a minții ei, a virtuții ei, a reputației ei.

Așa că de ce nu se convingea cât de fericită era acum, că el plecase?

Clădirea nepretențioasă, care reprezenta sediul lui *Dix-Mart*, se afla în suburbia Mobile, departe de traficul aglomerat și congestionat al orașului.

Caleb își trase *Buick-ul* argintiu – mașina lui de la companie – în parcare rezervată, salutându-l pe paznic cu o fluturare a mâinii apoi intră în clădire.

El deținea și conducea o *Corvette* roșie, simbolul lui statuar în afara slujbei, și nu când era în Whitneyville, desigur.

Acolo, folosea *Harley-ul* imens pe care îl ținea la fratele său,

ca să se plimbe prin oraș, în timp ce *Corvette* era ținută într-un garaj, lângă Smithboro.

Intră în clădire și vorbe cu toată lumea, și toată lumea îl salută.

Costumul lui bleumarin era croit impecabil, la fel și cămașa albă și cravata din mătase pură.

Era imaginea perfectă a unui director tânăr și plin de succes, total diferit de rebelul pe care îl afișa în Whitneyville.

Intră, zâmbind, în biroul său. Venind înapoi aici, la *Dix-Mart*, în Mobile, se simțea cu adevărat ca acasă.

Pe placa de pe ușa biroului său scria *C.W. Strong*, dar nu admisesese titlul de vicepreședinte executiv. Nici nu trebuia.

Toată lumea din companie îl cunoștea, pe el și poziția lui. Când intră în biroul imens și aerisit, simți o mândrie și o satisfacție unice.

Câteva minute mai târziu, Preston Ralburn, președintele companiei și cumnatul lui Mack Dixon, fondatorul lui *Dix-Mart* păși înăuntru.

— Deci, am câștigat, în cele din urmă, în Whitneyville, spuse Ralburn strângând mâna lui Caleb Strong, cu fermitate. Greu de crezut că am fost legați de mâini și de picioare de Camera de comerț! E cea mai lungă luptă pe care am dus-o.

— Cei din Whitneyville sunt tenace, spuse Caleb, zâmbind mohorât. Cea mai mică schimbare îi deranjează, de aceea magazinul nostru va avea succes acolo. Centrul Whitneyville-ului ține de domeniul trecutului. Un trecut prost. Serviciul este sub orice critică, marfa la fel. Și atitudinea proprietarilor de magazine este cam așa: „Ne faceți o mare favoare că vă cheltuiți banii aici“. Prezic că, într-o lună, acele magazine vor da faliment, unul câte unul.

Ralburn se luminează la față.

— Și *Dix-Mart* va mai marca un succes cu încă un „Oraș al reducerilor de prețuri”. Nimeni nu poate alege un loc pentru *Dix-Mart* ca tine, Caleb. Instinctul tău este grozav. Whitenyville va fi cel de-al cincisutelea loc bine ales de tine. Și toate aceste magazine fac bani buni.

Caleb ridică din umeri.

— E cercetare, nu instinct, Ral.

— Dacă ar fi pură cercetare, atunci toate magazinele ar face aceeași vânzare ca ale tale. Nu fi modest, Caleb. Faptele sunt fapte, ești infailibil. Cei doi bărbați râseră, amuzați. Karen vrea să vii, mâine seară, la noi, la cină, adăugă Ralburn, înainte să plece. Va veni și Mark. Pe la șapte?

— Sună bine.

— Și fii atent. Karen a invitat și pe o anume Lindsey Carrol. Mama lui Lindsey este o veche profesoară a lui Karen. Să spun mai multe?

— Ajutor! țipă Caleb. Fără alte încercări de ale lui Karen!

— Karen este hotărâtă să te așeze și să faci o căsătorie reușită, spuse Ralburn, chicotind. Nu se va lăsa. Cât timp rămâi unul dintre burlacii bine, din Mobile, Karen îți va aduce numai prospături. Și nu mă refer la prăjituri. Râzând de propria sa glumă, Ralburn ieși din birou. „Unul dintre burlacii bine din Mobile”. Caleb scutură din cap. Întotdeauna se minuna de reversul aprecierilor când se întorcea din Whitneyville, în Mobile.

În orașul său natal era cunoscut drept un sărăntoc și un ghinionist. În schimb, în noul său oraș era o personalitate, un star care se ridica într-o corporație de un bilion de dolari și era considerat o „valoare”, în Mobile, Karen Dixon Ralburn’ fiica fondatorului și soția președintelui companiei, membru al unei

familiei dintre cele mai influente, îi era un prieten apropiat.

Îl invita mereu la cină și încerca să-l „căptușească” cu câte o tânăra de calitate. — în Whitneyville, tinerele drăguțe, de calitate, nu-i vorbeau.

Fără să vrea, își aminti de Cheyenne Whitney. Bine, conchise el, Cheyenne este o femeie de calitate și ea îi vorbise. Chiar îl invitasese la cină. Și mai mult.

Își simți bătăile inimii accelerându-se și trupul încordându-se, la amintirea sărutărilor ei calde, senzuale. Cu cât mai mult încerca să și-o scoată din minte, cu atât mai vii îi reveneau imaginile legate de ea.

Era tulburător, deconcertant. Era obișnuit să se controleze în permanență, să-și țină sub control gândurile și acțiunile, chiar și pasiunea.

Se ura pentru faptul că, de data asta, nu era așa. De fapt, părăsise Whitneyville cu câteva zile mai devreme decât plănuse, din cauza ispitei care devenise foarte greu de suportat.

Am fugit din oraș, din nou, se gândi el, mohorât. Doar că de data asta nu fugise din cauza disprețului orășenilor, ci fiindcă unul dintre ei îl dorea. Ironia nu-l părăsise.

Whitneyville! Caleb se încruntă. Încă se mai gândea mult la acest loc. În acea zi mohorâtă, cu paisprezece ani în urmă, când fusese forțat să-și părăsească casa și familia, să lase școala, cu trei luni înainte de absolvire, jurase să se răzbune pe orășeni.

Merse către harta imensă de pe perete în care erau înfipse zeci de pioneze colorate care localizau fiecare centru *Dix-Mart* din țară.

Cu o plăcere deosebită, Caleb mai înfipse una, în dreptul lui Whitneyville.

Câștigase, fiindcă mirosise timpul potrivit. Marele și noul *Dix-*

Mart, cu marfa sa diversificată și ieftină, va pătrunde și acolo, distrugând micile magazine ale cetățenilor privați.

Resursele financiare și demografia orașului se vor schimba dramatic, în scurt timp.

Doar câțiva oameni nu vor fi afectați de aceste modificări.

Va veni primăvara și se va deschide cel mai nou magazin *Dix-Mart*.

Orașul Whitneyville se va transforma irevocabil. Iar el, fiul lui *Dix-Mart*, C.W. Strong, repudiatul din Whitneyville, selectase acest oraș drept punct de referință. Trecuseră mulți ani de atunci, paisprezece mai precis, dar își va îndeplini promisiunea sa de răzbunare.

Fusese o săptămână obositoare pentru Cheyenne.

Părea că întregul an doi era refractar la *Iulius Caesar* al lui Shakespeare și mulți dintre elevi nu se temeau să-și exprime această părere.

Vineri, își dori să se fi îmbrăcat în haine comode, să-și facă un bol cu floricele și să stea lungită pe sofa, în timp ce Brittany, Jeffrey și Peppy vor urmări emisiunea lor favorită.

Dar trebui să se îmbrace pentru petrecerea de la familia Harper, unde era așa-zisa parteneră a lui Ben Maitland.

Își trase pe ea rochia din lână și se încinse, în talie, cu o centură lată și neagră, apoi își puse pantofi cu tocuri joase. Era un stil clasic, elegant, dar ea știa că va fi destul de prost îmbrăcată față de celelalte femei, puse la șapte ace. Cândva asta contase și pentru ea. Dar acum nu mai conta.

Tricia era o bucătăreasă gurmandă și preparase totul cu o mare minuțiozitate.

Inevitabil de superb, Ben Maitland fu politicos și foarte atent cu Cheyenne, iar ea își dădu repede seama că își căuta o companie

liniștită. Dacă ea își dădea silința un pic, putea fi aleasă. Se întrebă de ce gândul în sine o făcea să vrea să fugă din casă, urlând.

Toată lumea conversa în jurul ei la masă. Încercă să se arate interesată și vioaie, dar de abia făcu eforturi să participe. Era agitată și plictisită. Chiar în mijlocul conversației și al râsetelor grupului, fu cuprinsă de o singurătate teribilă. Se simțea singură și deprimată, așa cum fusese pe tot parcursul acestei săptămâni, de când Caleb Strong plecase din Whitneyville.

Acolo, la masă, la Tricia, Cheyenne se forță să vadă adevărul pe care îl evita de atâta timp. Deși întâlnirile ei cu Caleb fuseseră scurte, el își exprimase dorințele și sentimentele care nu mai puteau fi reținute.

Ea era nesatisfăcută de sterilitatea și previzibilitatea vieții ei. Voia... Dorea...

— Șarade! exclamă Tricia. Fetele contra băieților. Jucăm pe verandă.

Cheyenne. Se uită la desertul ei, mâncat pe jumătate - o înghețată de ciocolată. Nu simțea oare apropierea unei dureri de cap? Decise că da și se scuză față de Tricia, care încercă, disperată, să o facă să stea.

Cheyenne era și mai disperată să plece. Ben, din nefericire, insistă să o conducă până acasă. Era îngrijorat de starea ei proastă, iar ea se simțea vinovată fiindcă nu era bolnavă deloc: Ar fi rămas la petrecere dacă nu ar fi fost acest joc. Ea însăși trăia o șaradă, aceea a unei tinere văduve îndurerate, în doliu după soțul pierdut și căsătoria perfectă. O farsă, totul. Gata, se săturase de șarade.

Vorbind încet, ea și cu Ben urcară treptele verandei din fața casei ei.

— Astă-seară m-am distrat cel mai bine de când am venit în

Whitneyville, zise el, încet. A fost o plăcere să întâlnesc o Cheyenne adultă. El se apropie de ea un pas și zâmbi provocator.

Cheyenne se răsuci repede și vârî cheia în ușă. Înainte să o poată întoarce, ușa îi fu deschisă de Caleb Strong. El stătea în prag, îmbrăcat în blugii lui obișnuiți și în tricou, zâmbind sardonice.

— Petrecerea s-a spart așa devreme? întrebă el. Ea se uită la el de parcă ar fi fost o fantomă.

— Caleb! șopti ea și se luminează, pentru o clipă, la față. Iar apoi, un gând oribil o năpădi. S-a întâmplat ceva cu Joni Lynn?

Caleb se sprijini de cadrul ușii, cu brațele încrucișate. Tricoul lui negru îi expunea mușchii puternici și, desigur, ucigătoarea cobră.

— Joni Lynn este bine. O aștept să iasă de la lucru. Mi s-a părut aiurea să o țin pe îngrijitoarea ta, dacă tot am fost aici, așa că am plătit-o și am trimis-o acasă. Copiii dorm, i-am dus în pat acum o oră și ceva.

— Doamna Merrit nu se simte prea bine, zise Ben. Cred că ați face bine să plecați, ca să se poată odihni. Ostilitatea din glasul său se simțea vizibil.

— Dacă doamna Merrit vrea să plece, îmi va spune singură, zise Caleb, cu o privire de gheață și o voce la fel de rece.

Animozitatea care se ridică între cei doi bărbați era palpabilă, iritantă. Instinctiv, Cheyenne încercă să aranjeze lucrurile.

— Îmi pare rău, nu v-am făcut cunoștință. Ben, acesta este...

— Ne cunoaștem, o întrerupse Ben. Aș vrea să știu de ce te-ai întors în Whitneyville, Strong. Și mai ales ce cauți aici.

— Cred că va trebui să te tot întreb, Benji. Caleb râse, disprețuitor, apoi se răsuci către Cheyenne. Așa îi spuneam în liceu. Precum câinelui din film.

Ben Scrâșni din dinți și Cheyenne trebui să-și înăbușe Un râs

nervos. Simți că gluma referitoare la câine nu va fi apreciată.

— Am fost colegi până când el a renunțat la școală, zise Ben, zâmbind răutăcios. Ai părăsit orașul imediat, nu, Strong? Nu ai absolvit. Eu am fost șef de promoție.

Tonul lui era acid și Cheyenne simți nevoia de a-l proteja pe Caleb de mojiciile lui Ben Maitland. În mod reflex, se mută mai aproape de Caleb. El de abia observă, totuși, ea își îngustă ochii și îl fixă pe Ben.

— Știi că fiica de șaptesprezece ani a surorii mele, Crystal, locuiește aici, în casa familiei Whitney? O cheamă Joni Lynn Strong.

Ben trase o înjurătură și Cheyenne îl privi, surprinsă. Gentlemanii nu foloseau un astfel de limbaj când se aflau și doamne de față. Se uită de la fața roșie și furioasă a lui Ben, la cea fermă a lui Caleb. Posibilitatea ca o bătaie să se încingă acolo era alarmantă.

Încă o dată, ea încercă să facă pe diplomata.

— Ben lucrează la banca din Whitneyville acum, zise ea, voioasă, și fratele lui mai mare, Graham Maitland, este președinte, la fel ca și tatăl și bunicul lor.

Tăcerea amenințătoare încă plutea între cei doi bărbați. Ea încercă, disperată, o altă diversiune.

— De fapt, astă-seară, la cină discutam despre bancă. Este singura instituție din oraș care îi așteaptă pe *Dix-Mart* cu brațele deschise, din cauza politicii acestora de a-i face cunoscute parola și tranzacțiile lor. Asta înseamnă de la șase la zece milioane de dolari pentru Banca din Whitneyville. Am înțeles bine, Ben? întrebă ea, căutând să facă pace.

— Așa este? spuse Caleb, înainte ca Ben să poată scoate un cuvânt. Familia Maitland așteaptă ca banca din Whitneyville să

primească parola lui *Dix-Mart*? El râse, părând amuzat la nebunie.

Cheyenne se uită lung la el, perplexă, nu putu să pară amuzată.

Nici Ben nu râdea.

— De ce stă fiica lui Crystal cu tine, Cheyenne? întrebă el. Era roșu la față și vorbea agitat. Nu e... ortodox, știi.

— Nu te privește pe tine, Benji, spuse Caleb, zâmbind piraterește și făcând-o pe Cheyenne să tremure. Părea capabil de orice când ochii îi străluceau ca două diamante dure. El își abătu privirea asupra ei. Dacă nu te simți bine, intră înăuntru și-ntinde-te.

Inima ei bătu puternic. De fapt, parcă îi sărise în gât. Cuvintele lui Caleb erau posesive, privirea sexy. Cineva putea crede că voia să se culce cu ea. Îl privi pe furiș pe Ben și expresia acestuia îi spunea că asta gândea.

Va trebui să-i trimită pe ambii bărbați acolo unde le era locul. Cheyenne era conștientă de asta - dacă intra în casă cu Caleb, un Ben Maitland răzbunător, refuzat pentru un Strong, se va întoarce la petrecere și le va povesti tuturor cu cine se distra ea. Singurei, în timp ce copiii dormeau.

Telefonul fără fir, din Whitneyville, era rapid. Până mâine, toți vor afla veștile. „Nici măcar faptul că ești o Whitney nu îți va salva reputația dacă, ferească Dumnezeu, ai ceva cu el”. Așa spusese Tricia. Fără îndoială că avea dreptate.

Cheyenne întâlni privirea lui Caleb. El o privea enigmatic. Voia să vină cu el? Nu putea spune. El nu renunță.

Cheyenne se simți răvășită. Toată săptămâna trecută se gândise la el, visase la el și acum el era aici.

Dacă l-ar fi gonit, și-ar fi păstrat reputația intactă și ar fi rămas una din personalitățile orașului. Ben îi va cere, inevitabil, o

întâlnire, apoi o alta și va sfârși în aceeași relație convențională, lipsită de pasiune, pe care o avusese cu Evan, timp de șapte ani.

Își apăsă palmele reci peste obrajii aprinși. Nu se putu uita la niciunul dintre bărbați când înaintă spre ușă.

— Acum intru înăuntru, zise ea, șoptit. Noapte bună, Ben.

CAPITOLUL 7

Cheyenne intră în casă, uitându-se drept înainte. Auzi, dar nu văzu plecarea imediată a lui Ben. Exclamația lui de dezaprobare îi vuia în jurul urechilor când ajunse în mijlocul sufrageriei. Peppy stătea întins pe covor, în fața ferestrei, și dormea. Deschise un ochi, o văzu, apoi îl închise imediat.

— Chiar te simți rău?

Ea se răsuci auzind vocea lui Caleb. Acesta stătea în pragul camerei.

— Nu, spuse ea, încet. Am spus așa fiindcă voiam să plec de la petrecerea Triciei și să vin acasă. El o privea intens, de parcă încerca să-i pătrundă în suflet.

— Fiindcă voiai să fii singură cu Maitland?

— Doamne ferește, nu!

— Te întâlnești cu el?

Ea scutură din cap că nu.

— Doar m-a adus până aici, de la Tricia. Îl văd pentru prima dată de ani de zile. S-a mutat în oraș curând, ca să lucreze la banca familiei.

— Deci, crede că vine vânt bun dinspre *Dix-Mart*. El scutură din cap și pufni în râs. Părea greoi și periculos, așa cum pășea prin sufragerie. Cheyenne, dacă aveai de gând să te întâlnești cu Maitland, ți-ai spulberat toate șansele intrând cu mine în casă.

Se cutremură doar auzindu-l că îi pronunță numele așa.

— Știu, zise ea, încet. Se forță să-i întâlnească privirea și se cutremură simțind furtuna din ea. Îl privi cum vine către ea.

— Între mine și frații Maitland este o ură de moarte, spuse el. După modul de a judeca al domnului Benji, tocmai ai respins un Maitland pentru un Strong. El stătea în picioare, privind-o. Îți dai

seama de acest lucru?

— Da, șopti ea.

Se uitară unu! la altul timp îndelungat. Focul din ochii lui era senzual și o încingea. Când ajunse la ea, i se aruncă în brațe, imediat. Gemu ușor când își simți gura acoperită de gura lui.

Se strânse lângă el, sărutându-l cu toată pasiunea pe care i-o trezise, cu tot focul pe care îl strânsese în ea, în timpul absenței lui, și care acum explodase într-o dorință urgentă.

Se sărutară iar și iar, fiecare sărut devenind mai intim, mai pasional, mai înflăcărat. Caleb îi prinse sânii umflați, în palme, iar ea se apăsă spre el. Era atât de bine să simtă mâinile mari și calde, acolo. Când el trăsă un cerc, leneș, cu degetul mare, în jurul sfârcului ei, ea se frecă sinuos de el. Acesta își vârî piciorul între coapsele ei și se mișcă înainte și înapoi, exercitând o presiune mare, plăcută, și se cutremură de dorință.

Răspunsul ei total, neinhibat, îl scoase pe Caleb din minți. Trupul îi pulsa de o dorință prea mare ca să fie desconsiderată. O dorea pe ea și numai pe ea, cu fiecare fibră a trupului său.

Fără să-și desprindă gura de a ei, o luă în brațe și o duse pe canapea. Cu simțurile incitate la maximum, Cheyenne era înnebunită de fiecare detaliu, de căldură pe care o emana Caleb când veni peste ea. Aroma de mosc îi umplu nările când îi primi limba în gura ei.

Se arcui peste el, înfigându-și unghiile în umerii lui – un prim semn de pasiune care îl făcu să geamă de dorință. El își mută greutatea, se poziționează în dreptul coapselor ei, îi deschise picioarele cu ale lui. Materialul lejer al rochiei ei se ridică.

Foc lichid ardea și curgea în venele lui Cheyenne. Țipa și se agăța de el, mângâindu-l posesiv, lacom, pe spatele lui musculos, îndrăznind să-i atingă până și fesele. Simțea toată forța

masculinității lui, care zvâcnea peste feminitatea ei vulnerabilă și tremura de excitare și dorință.

Cu un abandon natural, care îi fusese străin până atunci, își flexionă genunchii și se ridică în picioare, așezându-se călare peste coapsele lui. Fusta i se ridică și mai sus, dar nu observă și nici nu-i păsa. Se bucura de mângâierea mâinilor lui Caleb.

Ea purta chiloți roz, care se asortau foarte bine cu îmbrăcămintea, dar în timp ce mâinile lui alunecau, de-a lungul coapselor și pulpelor ei, îi explorau curba șoldurilor, își dori să nu fi purtat acei chiloți funcționali, ci unii sexy, cu portjartier. Întotdeauna considerase aceste accesorii prea jenant de frivole și seducătoare, ca să le poarte. Dar dorea să le fi avut acum, pentru Caleb.

Deschise ochii la aceste gânduri nebunești. Respiră adânc când îl privi în ochi. Privirea lui intensă o răscolea ca și atingerea lui. Era incitant să o vadă stând deasupra lui, în valurile pasiunii, să cunoască puterea senzuală pe care o avea asupra ei, să o posedă atât de intim.

Încă privind-o, el își vârî un deget pe după elasticul chiloților ei, doar ca să întâlnească celălalt elastic, al chiloților ei albi. Râse, arătându-și dinții albi.

— Dar ai o armură zdravănă, iubito, zise el, încet, vârându-și toată palma în chiloții ei și mângâind pielea pântecelui.

Cheyenne își ținu respirația și pleoapele îi căzură când simți cum degetul lui mare îi mângâia buricul într-o mișcare ritmică, aceeași care îi stimulase sfârcurile. Voia să o atingă din nou acolo. Sâni i se umflaseră și o dureau, sfârcurile îi erau atât de sensibile și de tari, încât aproape că îl imploră să le atingă. Un junghi îi străpunse pântecul și coborî mai jos. Voia să-i simtă mâna și acolo...

— Ești fierbinte, iubito, atât de fierbinte! Te doresc atât de mult, încât sunt gata să te am chiar aici.

Cuvintele lui o înflăcărară și îi strigă numele. Gura îi căzu peste a lui, dorind, simțind nevoia să o simtă peste a ei. Caleb știe că ea își pierde controlul și, brusc, simți nevoia să o protejeze. Deși ardea după ușurarea pe care i-o putea dăru numai trupul ei, el se forță să pună capăt acestei pasiuni nebune.

— Iubito, nu se poate, zise el și oftă din greu. Nu aici. Nu acum. Copiii tăi sunt sus și se pot trezi și coborî în orice clipă, iar Joni Lynn trebuie să vină curând. Până și câinele este aici cu noi!

Cuvintele lui de-abia pătrunseră până la ea, dar curând le sesiză clar. Gata cu amorul. Nu aici, nu acum.

Deschise ochii și se uită, năucă, la el. Stătea în poala lui, călărindu-l, cu fusta ridicată. Iar el încă o privea. Privirea lui, care o incitase cu câteva minute înainte, acum o făcu să roșească. Era îngrozită de comportamentul ei și de pierderea controlului. Dacă Brittany, Jeffrey sau Joni Lynn ar fi apărut și i-ar fi văzut pe amândoi uniți pe canapea? Nu se gândise la o asemenea posibilitate. Dar Caleb se gândise.

Se înroși și încercă, disperată, să-și tragă fusta în jos. Când atinse cu mâna, din greșeală, masculinitatea lui, el gemu. Încercă să scape, dar mâinile lui Caleb o prinseră de talie cu putere și o ținură pe loc.

— Nu te mai zbate și stai calmă, murmură el.

— Dă-mi drumul, șopti ea, înăbușindu-și un suspin.

— Cheyenne, te rog din suflet, nu plânge.

— Nu plâng! Ea era excitată atât fizic, cât și emoțional, frustrată sexual. Îi convenea să-și verse tot focul asupra lui, și așa și făcu.

— Nu voi plânge niciodată pentru tine, Caleb Strong!

El ridică mâna spre fața ei și îi îndepărtă o lacrimă care i se scurgea pe obraz.

— Da, văd, nu? Ea dădu din cap cu putere. Uite, știu că am greșit că ne-am încins și apoi am renunțat, dar...

— Termină! Încercă să se ridice din poala lui, iar de data asta aproape că reuși...

Înainte ca ea să se ridice, el o prinse și o reținu. Ea își strânse picioarele și trase cu disperare de fustă. Deși încă era prinsă în poala lui, poziția nu mai era provocatoare și încercă să se consoleze cu acest lucru.

— Nu am venit ca să mă culc cu tine, repede, pe canapea, Cheyenne. Caleb încercă să-și spună că venise să o vadă pe Joni Lynn, dar știa prea bine că nevoia de a o vedea pe Cheyenne devenise prea puternică pentru a mai rezista. Nici vestea, că ieșise, în acea seară, nu-l mișcase din loc. Rămase cu copiii, așteptând-o să se întoarcă. E o nebunie, continuă el și se încruntă, confuz și amuzat. Din clipa în care am început să te sărut, am pierdut situația de sub control. Nu mi-o pot explica altfel decât că ai acest efect asupra mea. Este al naibii de greu!

Era un sentiment deconcertant și înspăimântător. Nicio femeie nu-l afectase astfel înainte, deși nu va recunoaște asta în fața ei.

Se gândi la Lindsey Carroll, tânăra pe care o întâlnise la cina de la familia Ralburn, cu o săptămână în urmă. Fusesse grozavă și dulce, dar sărutul ei pătimaș nu-l mișcase deloc. Simțindu-se disperat, mai încercase o dată, ca să se convingă. Lindsey Carroll nu o putea suplini pe Cheyenne Whitney Merrit, în gândurile lui sau în visele lui, și nicio altă femeie.

Cheyenne îl privi lung. Se simțea agitată și încordată. Știa exact ce simțea.

— Și tu ai acest efect asupra mea, mărturisi ea, în șoaptă. Și ai dreptate, este înnebunitor. Niciodată nu m-am simțit... nimeni nu m-a făcut să mă simt... Se opri și înghiți în sec. Apoi adăugă: Așa cum mă faci tu.

El o luă pe după gât și o trase spre el.

— Și ce o să ne facem, doamnă Cheyenne?

Ea îi auzea bătăile rapide ale inimii. O ținea strâns în brațe. Se ghemui la pieptul lui. Se simțea ocrotită și protejată. Și fu uimită să se audă zicând:

— Mergem la *Covorul Magic*? El râse, încet. Presupun că pe asta am meritat-o, nu?

El se gândi că ea glumise, că făcuse o glumă. Referitoare la invitația lui de a merge la motel. Dar dacă ar ști că ea vorbise serios? Cheyenne nu era sigură dacă era sau nu ușurată de faptul că el înțelesese greșit.

— Ai avut dreptate să mă refuzi atunci, spuse el. Nu ar fi trebuit să încerc să te, determin să facem dragoste la *Covorul Magic*. Caleb își dresе glasul, apoi preciză: Meriți mai mult decât atât, Cheyenne.

Ea stătu liniștită în brațele lui, mai confuză ca niciodată. Chiar când ajunsese la concluzia că nu făcea rău, dacă se ducea la motel, el gândea contrariul. Aștepta ca el să mai spună ceva, sperând să găsească un subiect de conversație, dar el rămase tăcut, ținând-o de talie.

Vru să-i răspundă. Îi venea greu să rămână liniștită. Voia să se întindă languros, sub mângâierile lui, să-i simtă atingerea peste tot. O cuprinse o moleșeală dulce.

— Mi-ai lipsit, murmură ea. Nu știam când te întorci. Sau dacă mai vrei să mă vezi. Simți un fior pe șira spinării.

— Cu siguranță, nu asta plănuisem la început, zise el, cîstit.

Asta se subînțelegea, se gândi el, mai ales că petrecuse acest timp încercând să și-o scoată din minte. El unul nu credea în destin, dar ceva ieșit din comun se întâmplase aici. Chiar când să se aranjeze în Whitneyville, cine îi aterizează în brațe?

Însăși micuța doamnă Whitney! Oare era destin, întâmplare, noroc sau șansă? Nu știa.

— Dar iată-mă aici, continuă el, un pic măgulit. Degetele îi alunecă prin părul ei mătăsos și îi inhală mirosul proaspăt, curat.

Da, iată-l aici, înapoiat în Whitneyville, ca să finalizeze planurile pe care le începuse acum paisprezece ani. Ca să se răzbune așa cum promisese. Dar planurile lui nu induseseră să o țină în brațe pe Cheyenne Whitney, descendentă directă a fondatorului acestui oraș.

— Iată-te, zise Cheyenne. Îndrăzni să-și ridice mâna către fața lui și să-i mângâie obrazii. Degetele îi alunecă spre gură. El îi prinse mâna și o sărută în palmă, iar ea se cutremură. Locuiești din nou la motelul *Covorul Magic*? întrebă ea, fără suflare. Joni Lynn mi-a spus că este casa ta din deplasare.

El își arcui sprâncenele.

— Și ce altceva ți-a mai spus Joni Lynn?

— Nimic. Luându-și inima în dinți, ea adăugă: Când am întrebat-o despre slujba ta, mi-a spus că numai Strong-ii pot ști pentru cine lucrezi și ce faci.

Era o invitație evidentă la destăinuire, dar el respinse ideea. Pe cât de mult o dorea sexual, pe atât de puțină încredere avea în ea.

— Corect, doar Strong-ii trebuie să știe, zise el și îi surâse amabil.

Cheyenne văzu exact ce era: o încercare de a se distanța de ea. Nu avea intenția de a-i destăinui adevărul despre el. Evident,

numai ea simțea apropierea lor. Caleb văzu umbra de pe fața ei.

— Regreți? întrebă el, dorindu-și să fie rece. O ambivalență frustrantă îl sfâșia. Îi închisese gura, în mod deliberat, și totuși o dorea să-i fie aproape și să i se deschidă. Îți dorești să mă dai afară și să-i chemi pe respectabilul Benji Maitland, în schimb?

Ideea în sine e revoltătoare! se gândi el, îngrozit. Dacă chiar își dorea asta?

Cheyenne se uită la el, gânditoare. Simți tensiunea din trupul lui, văzându-i încordarea maxilarului și a pumnului strâns. Părea să caute cearta. Încă o încercare de a se depărta de ea? Să facă pe indiferenta, să zică da. Dorea ca Ben să fie aici?

Poate că ar fi o strategie bună, într-un război sexual, dar ea nu o putea face. Nu voia război cu el, voia... îl voia pe el.

— Nu-l vreau pe Ben Maitland, zise ea, sec. Nu l-aș fi invitat aici, chiar dacă nu ai fi fost tu.

— Ține minte, vocea lui era dură, chiar iritantă, în ziua în care începi ceva cu vreun Maitland, o mut pe nepoata mea de aici.

Intensitatea sentimentului lui o intrigă.

— De ce vă urâți într-atâta tu și cu Maitland? întrebă ea. Apoi adăugă: Sau ăsta este alt lucru pe care numai Strong-ii îl pot ști?

— Este un lucru pe care cei din familia Maitland nu ar vrea să-l știi *tu*, și pe care îl ascund de șaptesprezece ani. Dar cred că ar trebui să afli, din moment ce ești implicată cu un Strong care, întâmplător, este și un Maitland.

Ea se încruntă, năucită.

— Nu cred că înțeleg.

— Joni Lynn este și Strong și Maitland, Cheyenne.

— Cum? întrebă ea și se ridică în fund.

— Graham Maitland este tatăl lui Joni Lynn. Știu că ți-e greu să crezi că s-a putut ține un secret în orașul ăsta, dar așa este. El

zâmbi, fără perdea, apoi adăugă: Nici măcar Joni Lynn nu știe cine este tatăl ei. Nimeni, în afară de câțiva Strong-i și de câțiva Maitland. Și de tine, acum.

— Graham Maitland! exclamă Cheyenne, uimită. Ei, dar stă la două străzi de aici. Familia mea îi știe de când lumea. Îmi amintesc că am fost la nunta lui, când s-a căsătorit cu Polly Norwood, iubita lui din școală. Eu aveam unsprezece ani și m-am gândit că a fost o nuntă romantică, cu mireasa în rochia ei albă și cu recepția de după aceea.

— Da, și eu îmi amintesc nunta, dar nu așa de romantic. Fiica, de un an, a mirelui nu a luat parte. Familia Maitland refuză să-i recunoască existența, desigur. Graham nu i-a spus miresei lui despre copii. Din câte știu, nu i-a spus niciodată. Îmi mai amintesc când cuplul și-a anunțat logodna. Era cam la două luni, înainte de nașterea lui Joni Lynn.

Năucită, Cheyenne se ridică în picioare și se duse la fereastră. Ea îl știa pe Graham și pe Polly de stâlpi ai comunității, un cuplu solid cu doi băieți reușiți. În afară de faptul că Graham era tatăl celor trei, el și cu Crystal Strong făcuseră un copil, o fată frumoasă, deșteaptă, pe nume Joni Lynn.

— Mi-e greu să cred, zise ea, tremurat. Familia Maitland e o familie de prestigiu din Whitneyville. Nu s-a bârfit niciodată despre ea. Cum s-a întâmplat, vreau să zic, de ce?

— Vrei să întrebi de ce un tânăr respectabil, dintr-o familie bună, s-a încurcat cu o sărăntoacă din altă clasă socială?

Ea se răsuci Ca să-l privească.

— Știi că nu asta am vrut să spun. O iubesc pe Joni Lynn și vreau să știu cum s-au, cunoscut părinții ei și... de ce nu au rămas împreună, dacă au avut un copil.

— Vrei să afli istoria, spuse el, și oftă din greu. Ei, eu ți-o pot

spune. Îmi amintesc fiecare detaliu de atunci. Graham Maitland avea douăzeci și trei de ani, se întorsese în oraș de la colegiu, lucra la banca familiei și se simțea plictisit și rebel: El nu dorise să se întoarcă în Whitneyville, dar de vreme ce era moștenitorul băncii din oraș, nu avusese încotro. Poate că a simțit că nu are nicio șansă să se însoare cu iubita lui din liceu și s-a resemnat. Sora mea, Crystal, tocmai făcuse șaisprezece ani. Era la fel de drăguță ca Joni Lynn, dar nu atât de isteată. Era agitată, inocentă, o primă pradă pentru un băiat bogat. Se pare că s-au împrietenit. Rezultatul a fost Joni Lynn.

— Biata Crystal, spuse Cheyenne.

— Da, biata și deziluzionata Crystal. Îl iubea pe Graham Maitland și credea că și el o iubea, dar el se folosisese de ea. După ce a aflat că este însărcinată, a scăpat de ea. Încă îmi amintesc expresia de pe fața lui Crystal când a deschis *Gazeta de Whitneyville* și a văzut anunțul logodnei lui Graham. „*Căsătoria lor va reuni două familii cu tradiții din Whitneyville*”, cită el, cu amărăciune. Desigur, nu s-a menționat nimic despre prietena secretă a mirelui, care era gravidă în luna a noua.

— Groaznic! Atât de crud și de nedrept! exclamă Cheyenne. Graham a contribuit vreodată la creșterea lui Joni Lynn?

— L-a plătit lui Crystal spitalizarea și i-a dat bani *cash* în primii ani. A trebuit să-i dea. M-am dus la el și l-am amenințat că-l bat de-l omor și răspândesc vestea despre copil, în tot orașul.

— Erai doar un băiețel pe atunci, spuse ea, încet.

Dar te-ai dus la familia Maitland?

El ridică din umeri.

— Nu avea cine să se ducă. Tata ar fi trebuit, dar el murise. S-a înecat în râu, în urmă cu cinci ani. Bunicul era mai mereu beat, iar unchii mei erau lași și le era frică de Maitland. Mama era prea

obosită de atâta muncă și cădea pe pat, când venea acasă. De-abia aveam bani pentru spitalizare și pentru copii, așa că m-am dus și i-am asigurat.

Cheyenne simți un fior de mândrie.

— Ai făcut un lucru minunat, Caleb.

— Nu chiar așa de minunat. O dată ce am plecat din oraș, aranjamentul a căzut. Maitland nu i-a mai plătit lui Crystal pentru copii.

Ea traversă camera și se așeză lângă el, pe pat.

— Caleb, de ce ai plecat? Adesea m-am întrebat de ce ai părăsit școala aproape de absolvire.

— Asta se explică în partea a doua a serialului *Caleb Strong contra Maitland*. Chiar vrei să auzi toată povestea?

E un adversar de temut, se gândi Cheyenne. Și un aliat formidabil. Încuviință din cap.

— Când eu și Ben Maitland am ajuns în anul terminal, continuă el, Crystal și-a luat o slujbă de ospătăriță, la *Oakes Dinner*. În primăvară, a început să vină acasă în lacrimi, din cauză că Benji se oprea la cină și făcea bancuri proaste pe seama ei. Se pare că târătura o luase pe urmele fratelui său. Nu a trecut mult până să o amenințe. Ben i-a spus lui Crystal că, dacă nu se culcă cu el, familia lui se va duce la tribunal, o va declara o mamă denaturată și i se va lua copilul. Mă îndoiesc că familia Maitland ar fi făcut așa ceva. Mi-au spus clar că nu le pasă dacă Joni Lynn trăia sau murea, dar Crystal era isterică. Era sfâșiată între a i se da sau în a-l omorî.

— O, nu! șopti Cheyenne.

— Crystal avea, pe atunci, nouăsprezece ani, era tânără, săracă și neajutorată, născută să fie victimă. Când, în final, mi-a mărturisit, i-am spus să aranjeze o întâlnire cu Ben, în parc. El a

venit, gândindu-se că îi va ceda. Ghici cine era acolo, în schimb?

— Tu.

El încuviință din cap.

— Trebuie să recunosc că, în acele zile negre, eram un luptător de stradă fără milă. Aveam și elementul surprizei de partea mea.

— L-ai bătut măr, ghici Cheyenne.

— Da, așa am făcut. L-aș fi putut omorî. De fapt, a fost pe aproape. L-am dus acasă cu mașina lui și l-am lăsat, inconștient, în stradă.

Cheyenne zâmbi, larg.

— O, Caleb, mă bucur așa de tare! A meritat-o din plin!

— O scenă sângeroasă, nu crezi? zise el, chicotind încet. Dar am învățat o lecție prețioasă, pe care n-o s-o uit niciodată. Violența fizică nu este un mijloc propice de răzbunare. Poate stinge focul, atât. Am crezut că rezolvă problemele, dar le-a înrăutățit.

— Ce s-a întâmplat?

— Târziu, în acea noapte, a venit poliția, la noi, împreună cu tatăl lui Graham și avocatul lui. Trebuia să fiu arestat pentru o mulțime de infracțiuni, de la încercare de omucidere, până la furt de mașini.

— Dar nu e drept! Îți protejai sora!

— Am procedat greșit, Cheyenne. Știu că cele mai eficiente mijloace de răzbunare sunt fie să-ți ataci inamicul financiar, fie să-i distrugi reputația îndelung construită, sau ambele. Lovește-l acolo și ți-ai luat revanșa. În lunga bătălie cu Ben, familia mea a fost mult mai afectată decât a lor.

— Ai intrat la închisoare? întrebă ea.

— Din fericire, nu. Cred că era prea periculos ca adevărul despre Graham, Crystal și Joni Lynn să iasă la iveală, dar eram

prea tânăr și prea tâmpit ca să văd lucrurile astfel. L-am lăsat pe avocat să-mi ofere o alternativă.

— Aceea de a părăsi orașul, conchise ea, cu tristețe. Chiar dacă asta însemna să te retragi de la școală și să pierzi absolvirea.

El încuviință din cap.

— Înțelegerea era că, dacă accept să părăsesc orașul imediat, acuzațiile vor fi retrase. Mi s-a ordonat să stau departe de Whitneyville minimum cinci ani de zile, și, dacă mă întorc, să nu mă ating niciodată de familia Maitland, sau acuzațiile vor fi puse pe rol. Crystal va fi declarată mamă denaturată și am auzit un polițist declarând că cumnatul lui este pompier și că, dacă va lua vreodată foc casa Strong-ilor, s-ar putea să nu ajungă în timp util... A fost o amenințare directă și eu am știut-o. Am părăsit Whitneyville în acea noapte.

— Caleb, regret atât de mult! Ea îl luă pe după gât, din instinct, și îl ținu strâns, apoi adăugă: Erai doar un copil. Ce-ai făcut? Unde te-ai dus?

— Discutam despre asta altă dată. El o mângâie, ușurel, pe mână, apoi se ridică în picioare și se îndepărtă de ea. Amintirile erau dureroase și le evită. Dar întorcându-se înapoi, în Whitneyville, păru să înțeleagă soluția. Fusesse tulburător să-l revadă pe Ben Maitland, pentru prima dată după paisprezece ani, și se enervase mai rău, văzându-l cu Cheyenne. Asta rupsesse tăcerea și îl făcuse să-i spună despre Joni Lynn. Nu se mai putea abține.

Se uită întrebător la Cheyenne. Avea o putere incredibilă asupra lui. S-ar putea să sfârșească prin a-i povesti ce mai făcuse, dacă rămânea aici. Ispita, brațelor ei moi și a ochilor dulci și frumoși, precum și gura tentantă erau niște riscuri pe care nu și le putea lua, nu acum.

O dorea. Când stătuse întins lângă ea, pe sofa, fusese pe punctul de a o avea, feroce. Asta îl nedumerea.

Sentimentul lui predominant fusese întotdeauna furia, dar, pe parcurs, învățase să o transforme în ambiție. În viața lui nu trebuia să dea curs unor sentimente necontrolate.

Această foame pentru Cheyenne Whitney nu fusese inclusă în planurile lui.

— Caleb?

Vocea ei îl scoase din reverie. Se uită la ea. Nu, nu îi va ceda din nou.

— E timpul să plec, iubito. O porni către ușă, conștient de faptul că nu îi era atât de ușor să iasă. Era prea zguduit.

Ea nu încercă să-l urmeze.

— Mă întrebam dacă ai rezistat să stai departe de Whitneyville, în acești cinci ani, zise ea, încet.

— Nu am îndrăznit să nu stau. Pe atunci, eram un nimeni și ar fi riscat toți ai mei.

— Trebuie să fi fost greu să nu-i vezi atâta timp.

El ridică din umeri.

— Ne întâlneam prin jur. Veneam la Smithboro cam de câteva ori pe an, iar toată familia mă întâlnea acolo. Când am început să fac bani, am închiriat niște camere aici, la hotel, și ne întâlneam regulat, întotdeauna mi-a plăcut orășelul ăsta, de fapt, nu am mai pus piciorul în Whitneyville cam de douăzeci de ani, din dorința mea. S-a răsucit din nou să plece, dar din nou vocea ei îl opri:

— Caleb? Crezi că Ben Maitland îți va face necazuri, ție și familiei tale, acum, că te-a văzut iar în oraș?

Caleb râse.

— Aș vrea să-l văd încercând. Nu mai sunt tânărul fără puteri, care eram, Cheyenne. Ar fi o mare greșeală ca măcar să încerce.

Vocea lui sunase atât de rece și de tăioasă, încât se sperie și se uită la el, simțindu-se, încurcată. Cine era Caleb Strong și ce făcea aici? voia să-l întrebe, dar știa că nu-i va spune. Numai Strong-ii puteau ști. Cu asta, el îi făcea să fie un grup exclusiv, în Whitneyville. Numele de Whitney și Merrit îi garantase intrarea oriunde voia, în oraș, dar nu îi dădea acces la secretele familiei Strong. De data asta ea era un *outsider*, și Doamne, cât voia să știe!

Îl conduse la ușa din față, așa cum cerea eticheta.

— Să-i spun lui Joni Lynn că o vezi mâine? întrebă ea, politicos, deși mintea îi era la fel de alertă ca și inima.

— Da, replică el, preocupat în aceeași măsură.

— La ce oră să-i spun? Doar în caz că întreabă.

— Pe la unsprezece și jumătate?

— Bine. Adică, cred că va fi convenabil pentru Joni Lynn.

El ieși pe verandă. Ea îl urmă imediat. Nu voia ca el să plece!

— Nu ți-am văzut motocicletă, când am intrat, zise ea, repede. Îl urmărea și știa că el observase, dar nu-i păsa.

— E mai încolo, pe stradă. Liliacul ăla bătrân de vizavi se uita pe geam, când am venit, și nu am vrut să creez un scandal, parcând în fața casei tale.

Ea își încrucișă brațele la piept.

— În ce mă privește, poți parca unde dorești.

— Brave cuvinte, fetițo, dar vei avea multe necazuri dacă Benji îți va mânji numele, alăturându-l cu al meu. Crezi că poți face asta?

— Nu mi-e teamă de bârfă! Alte cuvinte, mai brave. Ea trăia cu frica de bârfă și, brusc, acest lucru devenise sufocant, enervant. Viața ei sigură îi părea ca într-o închisoare.

— Bineînțeles că nu îți este! zise Caleb. Impulsiv, se aplecă

spre ea și își frecă gura de a ei. Nu intenționa să o sărute deloc, dar, o dată ce buzele li se atinseră, el se gândi că va fi un sărut *impersonal*.

Apoi Cheyenne se topi după el, își vârî degetele prin părul lui și, cu o îndrăzneală pe care nu și-o bănuise, își vârî limba în gura lui. El o încercui cu brațele și o trase spre el.

Sărutul fu lung și devastator. Pasiunea pe care reușiseră să și-o înfrâneze un pic răbufni.

Erau atât de absorbiți unul de celălalt, încât ignorară lătratul lui Peppy. Când acesta năvăli pe ușă se despărțiră încet.

Cheyenne își aminti să respire. Lumea părea să se învâртеască în jurul ei, iar trupul îi zvâcnea de dorință. O privire scurtă spre Caleb îi confirmă că și el simțea la fel.

— Peppy latră din nou, murmură el.

Câinele își flutură coada și lătră.

— Îl duc în curtea din spate, zise Cheyenne, răgușită.

Caleb nu îndrăzni să vorbească. Știa că, dacă va deschide gura, va duce el câinele acolo. Și asta însemna să-și prelungească vizita, să petreacă mai mult timp cu ea, să o sărute din nou...

Cu o fluturare a mâinii, el coborî treptele verandei.

Vizita de astă-noapte îi confirma faptul că era mult prea vulnerabil la farmecele lui Cheyenne Whitney Merrit.

Trebuia să se țină deoparte de ea. Va avea grijă să facă așa cât va rămâne în Whitneyville. Zburând către viața sa de burlac, Caleb dispăru în noapte.

CAPITOLUL 8

— Aici locuiește unchiul Caleb, mami? întrebă Brittany, în timp ce Cheyenne îi ducea pe ea și pe Jeffrey, spre camera numărul nouă, de la motelul *Covorul Magic*.

— Doar uneori, zise Cheyenne, ținându-se de mâinile lor. Se uită în jos, la ei, la cât de haioși erau în jachete, blugi și pulovere, alb și roșu, asortate. Cum să le fi rezistat cineva, în special Caleb, căruia îi plăceau copiii?

Aruncă o privire rapidă și la costumația ei, la blugii albastru-pal și cămașa asortată, de un albastru ceva mai închis. Deși rareori purta blugi, întotdeauna avea o pereche în caz că cereau circumstanțele. Asta era, cu siguranță, una dintre aceste ocazii. Voia să apară în veșminte potrivite la întâlnirea cu Caleb.

— Uite! exclamă Jeffrey. Ușile sunt roșii și mov, roșii și mov...

— Da, vedem, îl întrerupse Cheyenne când văzu clar că avea să înșire culorile tuturor ușilor, care erau pictate în diferite tonalități de roșu și mov. O încercare nereușită de a ilustra numele oriental al motelului. Oricare ar fi fost motivația, ușile erau zugrăvite în mod ostentativ.

— Îmi place de unchiul Caleb, mărturisi Brittany. O să-l îmbrățișez tare de tot.

— Sunt convinsă că asta o să-i placă foarte mult, Brittany, spuse Cheyenne, asaltată de un val de vină. Plănuise aceste lucruri de ieri-seară.

Ar trebui să-i fie rușine că își folosea copiii pentru ademenirea lui Caleb Strong și se muștră, pentru a zecea oară, dar rușinea era în urma dorinței. Ea văzuse expresia de pe fața lui când îi deschiasse bluza, ieri-noapte. Se putea să o dorească, îi simțise trupul încordat, dar părea hotărât să se țină departe de ea.

Știa că începea să-l cunoască, să-l înțeleagă. În mintea lui Caleb, ea reprezenta clasa puternică și conducătoare a orașului, care îi nedreptățise familia.

Caleb nu intenționa să vadă mai mult decât atât, nu avea nicio îndoială în această privință. Până când ea va lua măsuri drastice, pentru a schimba această situație, totul se va termina între ei, înainte de a începe. Nu putea să lase să se întâmple una ca asta.

Vocea lui Jeffrey îi întrerupse gândurile tulburi.

— Unchiul Caleb poate merge la *McDonald* cu noi?

Ea înghiți în sec.

— Dacă vrea.

Bătu repede în ușa de la camera lui, înainte să-și piardă curajul. Nu urmărise niciodată un bărbat, nu plănuse niciodată cum să-l atragă în viața ei. Până acum. Era îngrozitor. Dacă el...

Ușa se deschise și Caleb holbă ochii la vederea lor. Cheyenne căscă ochii, văzându-l pe el. Nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat astfel, în pantaloni kaki și într-o cămașă de polo portocalie, în pantofi fini, fără șosete. Arăta elegant, ca Ralph Lauren, mai degrabă. Până și tatuajul îi era acoperit de mânecile lungi ale cămășii.

— Bună, unchiule Caleb! ciripi Jeffrey, rupând tăcerea. Am venit să te vedem, adăugă el, cu importanță.

Brittany se uită la mama ei, nesigură, apoi pași hotărâtă și își înfășură brațele micuțe în jurul picioarelor lui Caleb.

Cheyenne își simți genunchii ca de gumă. Când Caleb zâmbi și îi ridică pe ambii copii, în brațe, ea oftă ușurată. Deși contase pe faptul că va fi înmuiat de copii, se temuse că ar putea să nu fie așa. Nu știa ce ar fi făcut în cazul ăsta.

— Ei, este o surpriză. El rămase în ușă, o clipă, blocând-o, apoi o încuie.

Cheyenne simți un vuiet în urechi. Era clar că nu voia să-i invite în camera lui. Fiindcă avea pe cineva acolo? O femeie?

Privirile li se întâlneau, apoi el își întoarse, imediat, atenția către copii.

Cheyenne era agasată. Cum să iasă cu grație din acea situație?

— Mergeam să luăm prânzul, zise ea, repede, și ne-am oprit aici, fiindcă Joni Lynn trebuie să plece de la slujbă mai devreme de unsprezece și jumătate, așa că ne-am gândit să venim până la tine.

Nu era o minciună completă. Joni Lynn se ducea la slujbă mai devreme decât stabilise. Cu excepția faptului că Cheyenne știa că fata nu va fi acasă la acea oră. Voia ca el să vină acasă și să plece odată cu venirea lui Joni Lynn. Avea nevoie de o scuză ca să meargă la motel, iar copiii erau un pretext bun. Avea nevoie de timp în care să fie cu el, timp ca să-l convingă că nu era niciun conflict de clasă între ei. Timp să-l convingă că o Whitney putea fi o parteneră bună pentru un Strong.

Păruse un plan bun. Doar că nu se gândise că s-ar putea să nu fie singur când vor sosi.

— Plecăm, dacă tot ți-am lăsat mesajul, reuși ea să spună. Să mergem, copii. Deși Caleb ținea încă copii în brațe, ea o porni către mașină.

— Eu vreau să intru la tine, unchiule Caleb, zise Jeffrey, arătând către ușă. Acolo.

— E doar o cameră, Jeffrey, zise Caleb, și este mizerie. De fapt, camera era curată ca în ziua în care sosise. Nu fusese niciodată dezordonat. Dar computerul său și hârtiile la care lucra erau pe masă și nu era gata să-și dezvăluie secretul identității sale. Nu încă.

— Jeffrey, trebuie să plecăm. Domnul Strong este ocupat, ți-pă

Cheyenne. E o femeie în acea cameră, se gândi ea. Noaptea trecută se dusesse de la ea la altă femeie, ca să caute plăcerea fizică pe care o respinseseră amândoi. Simțea că se înfurie, că va plânge. Dacă nu va pleca. De acolo curând...

— Unchiule, mă duci la Kimmy azi? întrebă Brittany, continuând conversația pe care o avusese cu Caleb, cu o noapte înainte, când acesta o înlocuise pe *baby-sitter*. Nu renunțase la visul de a se juca cu o sută de Barbie.

— Birttany, Jeffrey, haideți! strigă, disperată, Cheyenne. Copiii ei făceau exact ce sperase ea că vor face: îl luau pe Caleb cu ei.

— Ne ducem la *McDonald* pentru masa de prânz, spuse Jeffrey. Vrei să vii, unchiule Caleb?

Cheyenne oftă din greu, nerăbdătoare.

— Nu, nu vrea să vină, Jeffrey, dar dacă tu nu vii chiar acum, mergem direct acasă și...

— Vin cu voi la prânz, o întrerupse Caleb. Să mergem. Încă ducându-i în brațe pe ambii copii, el se îndreptă către *Escort-ul* albastru al lui Cheyenne.

Brittany și Jeffrey erau mulțumiți.

— Apoi mergem acasă la Kimmy? întrebă micuța, plină de speranțe.

— După ce mâncăm. Conduc eu, adăugă el către Cheyenne. Dă-mi cheile.

Ochii li se întâlniră; ai lui, amuzați și bănuitori, ai ei, furioși și confuzi.

— Nu poți veni cu noi, zise ea, calmă, arătând cu capul către cameră. Era un subiect delicat de abordat cu cei doi copii mici alături.

— Ce este? întrebă el.

— Prietena din camera ta, murmură ea, printre dinți.

— Nu este nimeni acolo, doamnă Cheyenne, spuse el, zâmbindu-i leneș și insolent. Crezi că am ascuns-o pe Penny Sherwood în closet? Sau poate sub duș? Cheyenne roși și se uită în pământ. Aha! Așa credeai. El merse spre locul șoferului, unde stătea ea în picioare. Dă-mi cheile, Cheyenne.

— Am văzut foarte clar că nu ne doreai în camera ta, zise ea, pentru a se apăra.

— Așa cum i-am spus lui Jeffrey, este o harababură acolo.

Să fie oare așa de simplu totul? Ea se uită la el, neajutorată, vrând să-l creadă, dar neputându-și alunga îndoielile.

— Nu mă pisălogi acum, Cheyenne. Ai obținut ce ai vrut. Sunt aici, cu tine și cu copiii. Mergem la prânz și apoi la sora mea. O să fii cu mine toată ziua... exact ce ți-ai dorit.

— Oh! Cheyenne nu-și imaginase că el își va da seama atât de ușor. Și că avea tupeul să i-o spună, încercam să fiu de folos, spuse ea, ca pentru a se scuza. Credeam că te-am scutit de o excursie acasă, la mine.

— Cheyenne, am mai fost vânat de femei înainte. Știu ce se întâmplă.

Ea rămase cu gura căscată. Era sigură că se făcuse roșie la față ca ușile motelului.

— Nu te urmăresc! spuse ea, accentuând fiecare cuvânt.

El de-abia râse.

— Hmm-hmm.

— Nu am alergat niciodată după vreun bărbat și nu o s-o fac acum.

Jeffrey își alegea acel moment ca să sară pe scaunul din față și să claxoneze.

— Bip, bip, țipă el pe geam. E timpul să mergem!

— L-ai auzit pe micuțul ăsta? Caleb se întinse și luă cheile mașinii din mâna ei. Mișcă-te, mami. El o lovi ușurel peste fund, iar ea sări imediat.

Auzi? O acuzase că-l urmărește! Și mai rău, avea dreptate. Timp de o clipă, rămase ținută locului, privind cum el se urcă la volan. Brittany și Jeffrey se îngrămădiseră pe bancheta din spate.

Caleb se aplecă pe geam.

— Hai, iubito, suie-te, zise el, pe un ton seducător, care o mângâie. Fu cuprinsă de o dorință puternică, ascuțită ca o rază laser. Probabil că și el știa asta, se gândi ea, cu amărăciune. Știa aproape totul despre femei. Avea mulți ani de experiență înaintea ei.

Dar avea de ales dacă să se suie în mașină sau nu? El și cu copiii erau deja acolo. Îngrozitor, se sui lângă el și meraseră la *McDonald*, aflat undeva pe Ruta 6, între Whitneyville și Smithboro.

Trecuseră de clădirea *Dix-Mart*-ului de pe șosea. Utilajele și muncitorii lucrează din greu, se gândi Caleb. Îi vizitase mai devreme, în acea dimineață, și îi felicitase pentru progresul lor.

La *McDonald*, Caleb insistă să plătească el prânzul, făcând-o pe Cheyenne să se simtă jenată.

— Data viitoare o să mă acuzi că te-am pus să ne oferi prânzul, șuieră Cheyenne, printre dinți, când ieșiră din mașină. Brittany și Jeffrey erau deja afară, jucându-se în parcul din față.

— Nu. Planul tău nu a fost foarte detaliat. Nu te-ai gândit decât să fii cu mine.

— Vrei să încetezi? Nu te vânez.

— Nu ți-am spus că sunt foarte flatat?

Acum o necăjea, dar Cheyenne se simțea prea vulnerabilă ca să-i aprecieze umorul. Era deosebit de emoționată. De ce se fâstăcea așa de tare lângă Caleb? Nu plânsese niciodată cât fusese

cu Evan Merri.

— Știu că tu nu vrei să fii cu mine, murmură ea. După ce termină copiii de mâncat, mergem acasă și promit să nu te mai deranjez din nou.

El așeză tava pe masă.

— Poate că asta e o promisiune pe care nu vreau să o faci, zise el, încet.

Ea nu se uită la el, ci fixă pozele colorate de pe meniurile copiilor.

— Știu că nu voiai să mă mai vezi, zise ea, lăsând subterfugiile deoparte. Nu-i mersese cu ele. Caleb văzuse prin ea, dincolo de ele. Nu mai avea nimic de pierdut. Am știut-o de noaptea trecută, de când ai plecat. Nu ar fi trebuit să vin la tine azi, dar...

— Din moment ce ești sinceră, o să fiu și eu cu tine. Ai dreptate. Când am plecat ieri noapte, nu aveam intenția să te mai văd.

— Fiindcă sunt o Whitney, adăugă ea, cu tristețe.

— Și asta, desigur. Dar, în primul rând, fiindcă te doresc mai mult ca pe oricare femeie din viața mea.

Mi-e greu cu asta, Cheyenne. Ea își ridică privirea către el, neștiind ce să spună. Gâtul i se încordă de emoție. Faptul că el recunoscuse o înfierbântare. Nu-i mai venea să plângă. Pentru tine, simt ceva ce nu am mai simțit, continuă el, încet. Și Doamne, nu ne-am culcat niciodată! Dacă se întâmplă asta...

— Vrei să spui când se întâmplă... izbucni ea, simțindu-se, în mod paradoxal, și curajoasă și lașă.

El își arcui sprâncenele.

— Deci, este o concluzie? Crezi că vom sfârși prin a ne culca amândoi? El zâmbi, răutăcios. Mă surprinzi încă o dată, doamnă Cheyenne. Acum câteva minute te-ai supărat când am spus că mă

urmărești. Acum îmi spui că vom face dragoste.

Ea roși și totuși se forță să-i întâlnească privirea. Doar pentru o clipă. Trebuia să se abțină. El avea dreptate. Nivelul intensității atracției dintre ei creștea uimitor, cu fiecare privire, și nu era timpul, nici locul pentru asta.

— Mâncarea o să se răcească, zise ea, repede. O să chem copiii.

Caleb încă zâmbea privind-o cum se repezi spre locul de joacă. Hotărârea lui din noaptea trecută se evaporase, de cum o văzuse pe ea și pe copii, la ușa lui.

Soarta, ocazia sau norocul? Care dintre aceste misterioase elemente îi guverna? Nu putea ghici, dar știa că și el și Cheyenne reacționau ieșit din comun, unul față de altul. În mod normal, el nu oscila în deciziile lui, dar în privința ei, da.

Deveni gânditor. Cheyenne își călcase pe principii ca să vină după el. Lucrurile se schimbau radical în Whitneyville.

Ea se reîntoarce cu Brittany și Jeffrey și se așezară toți patru la o masă, copiii stând în fața adulților. Cheyenne folosi ocazia de a sta mai aproape de Caleb, astfel încât umerii să li se atingă, la fel și coapsele. Copiii vorbiră neîntrerupt. Cheyenne știa că zâmbea, că dădea din cap și răspundea corect la întrebările lor, dar toată ființa ei se concentra asupra lui Caleb și a sentimentelor pe care el i le stârnise.

— Nu știam că vii aici! O voce familiară de copii îi ajunse la urechi.

Cheyenne își ridică privirea și o văzu pe Mollie Harper, fata Triciei, stând lângă ei și bălăngănindu-și punga cu *Happy Meal*. Lui Mollie nu-i plăcea când familia Merrit mergea undeva fără ea, iar acum descoperise că aceștia ajunseră la destinație, înaintea ei.

— Noi am ajuns primii aici, zise Jeffrey, răutăcios. Știa exact

cum să-și râcăie adversarul.

— Tata m-a adus, spuse Mollie. Întotdeauna le amintea lui Jeffrey și Brittany că nu aveau tată.

Cheyenne își puse *cheeseburger*-ul jos și stomacul i se strânse. Niciodată nu se bucura să o vadă pe Mollie și o enervă faptul că îi atacase copiii. După cearta cu Ben, Maitland nu avea chef să-i vadă pe cei din familia Harper.

— Pe noi ne-a adus unchiul Caleb, și o să mergem să ne jucăm la Kimmy, care are o sută de păpuși Barbie, zise Brittany, dulce. Tu nu ai o sută de Barbie, Mollie.

Ross Harpei; li se alătură înainte ca Mollie să răspundă, dar încruntătura de pe fața ei spunea totul.

— Cheyenne! exclamă Ross, uimit să-i vadă, pe ea și pe bărbat. Cred că te simți mai bine azi.

Ea zâmbi slab.

— Da, mulțumesc, Ross. Respiră adânc și adăugă: Ross, vreau să ți-l prezint pe Caleb Strong. Caleb, acesta este Ross Harper, soțul prietenei mele, Tricia. El se ocupă cu livrarea Pontiac-urilor, în Whitneyville.

Mutându-se în Whitneyville când era adult și necrescând în ură față de Strong-i, Ross fu încântat. El vedea fiecare nouă cunoștință ca pe un prezumtiv cumpărător de mașini, așa că Cheyenne nu se miră când Ross îi întinse mâna și spuse:

— Încântat să te întâlnesc, Caleb.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile.

— Unde este Tricia? întrebă Cheyenne, făcându-și curaj în caz că Tricia va apărea.

— Este acasă. S-a culcat târziu, spre dimineață, explică Ross. Știi că nu-i place să lase vasele murdare, așa că a stat să le spele. Petrecerea s-a spart la ora două.

Cheyenne își mută privirea. Petrecerea! Nu ar fi trebuit să se ducă. Și se simțea vinovată, imaginându-și-o pe Tricia spălând vase, în noapte. Să fi rămas să o ajute la strâns? Mai făcuse asta, dar numai după petrecerile din familie sau din vecini. Asta era prima petrecere cu „cupluri” la care participase, de la moartea lui Evan. Se uită către Caleb.

Discuta cu Ross despre mașini. Mai ales despre *Pontiac*-uri noi.

Având în vedere cum era Caleb îmbrăcat, era de înțeles că Ross spera să fie un cumpărător. Nu ar fi făcut greșeala asta dacă Caleb ar fi fost îmbrăcat cu blugii lui obișnuiți.

Cei doi bărbați se despărțiră prieteni.

— Să o saluți pe Trish din partea mea, zise Cheyenne, veselă.

Ross promise că așa va face și o așeză pe Mollie la o masă alăturată. Fata continua să se holbeze la masa lui Brittany și a lui Jeffrey. În final, Jeffrey scoase limba la ea.

— Te spun! țipătul lui Mollie răsună prin tot localul. Jeffrey și Brittany dispărură sub masă; chicotind.

Caleb întinse mâna pe sub masă și mângâie capetele copiilor.

— Cheyenne, știi că sub masă sunt doi cățeluși? Crezi că o să se împrietenească cu Peppy?

Brittany și cu Jeffrey râseră încântați și ieșiră.

— Mai vrem ketchup, zise Jeffrey și o luă la fugă spre tejghea, împreună cu Brittany, fără să o salute pe Mollie, iar aceasta prinse ocazia să scoată limba la ei.

— Nu prea e cine știe ce dragoste între Brittany și Jeffrey și fata vânzătorului de mașini, nu? întrebă Caleb.

— E atât de ciudată și de dificilă, și devine mai rea pe timp ce trece, spuse Cheyenne. Eu și cu Tricia am fost foarte bune prietene, încă de mici. Era pentru prima dată când mărturisea

acest adevăr cuiva. Dar îi venea ușor să-i spună lui Caleb. Avea sentimentul că îi putea spune orice.

Poate chiar și despre căsătoria ei nereușită cu Evan?

— Nu-i condamn pe copii că nu le place de acritura asta micuță, zise el.

— Mollie este foarte răsfățată, dar Brittany și cu Jeffrey întrețin vrajba.

Caleb îi. Luă mâna într-a lui și îi studie palma îngustă, cu degete subțiri și unghiile date cu un portocaliu-deschis. Fără să se gândească, își împreună degetele cu ale ei.

— Ross îi va spune prietenei tale că eram amândoi, zise el. O să te tragă de urechi că fraternizezi cu familia Strong?

Oare? se gândi Cheyenne. El nu o cunoștea pe Tricia nici pe sfert. Dar nu îi va relata nimic despre asta.

— Nu-mi conduc viața după placul Triciei, zise ea, bravând. Dacă îmi este prietenă, cu adevărat, va înțelege.

— Va înțelege ce? Că vrei să te culci cu mine?

Căldura îi scutură tot trupul și mintea îi era precum ecranul computerului în timpul unei pene de electricitate.

— Știu că ar trebui să-ți dau o replică usturătoare, dar nu-mi vine nimic acum în minte. Este frustrant. Eu sunt o profesoară de engleză care citește cărți lipsite de importanță și ai crede că am darul oratoriei, dar te înșeli. Stau prost la acest capitol.

— Bine. El își așază mâna sub coapsa ei. Nu caut replici istețe. Vreau sex fierbinte și aprins, nu referiri literare.

Cheyenne își privi mâna mică sub a lui. Mușchii coapsei lui erau fermi sub atingerea ei. Parcă avea ceva electric. Brittany și Jeffrey se întoarseră o clipă mai târziu. Cheyenne își desprinse mâna și îi ajută să desfacă pachetelele de ketchup. Simți privirea lui Caleb asupra ei și, când îi fură o otheadă, el îi zâmbi elegant.

— În seara asta, Cheyenne? întrebă el cu glas stins. Ea știa ce voia el să spună.

Voia să-l liniștească pe Jeffrey când acesta, încercând să-și deschidă capacul de la paharul cu lapte, îl vărsă pe podea. Cu asta se descurca. Dar cu Caleb Strong era altă poveste.

Ajunseră acasă la Sallie Strong Kaylor, cam la jumătate de oră după aceasta. Dacă sora lui Caleb a fost surprinsă de oaspeții picați ca din senin, nu s-a manifestat. Erau mulți copii acolo, pe lângă micuța Kimmy. Ei au fost la fel de bucuroși ca și Sallie și imediat i-au dus pe Brittany și pe Jeffrey sus, ca să se joace.

Un prichindel se ghemui în poala lui Sallie când adulții se adunară în mica sufragerie. Așezată la capătul uneia dintre sofalele moi, Cheyenne cercetă camera. Era curată și îngrijită, iar exteriorul casei nu era dărâmbătura la care se așteptase. Era proaspăt zugrăvită, cu acoperiș nou. În comparație cu ea, casa ei de pe Silver Creek 100 era o dărăpănătură.

Sallie era o femeie durdulie, plăcută, având înfățișarea plăcută a Strong-ilor, ca și sinceritatea debordantă.

— Mi te amintesc din liceu, îi spuse ea lui Cheyenne, zâmbind admirativ. Tu erai absolventă când eu eram doar un boboc. Ne păreai un fel de zeiță, cu o mulțime de haine frumoase, și o prietenă minunată. Tu erai totul, premianta clasei, Prințesa Carnavalului de lamă, Regina Căminului, Regina Promoției. Expresia ei se înnegură. M-am simțit groaznic când am citit în *Gazeta de Whitneyville* că soțul tău a fost omorât într-un accident de mașină, în Atlanta. Ce tragedie! Astfel de lucruri nu trebuiau să se întâmple unui cuplu de aur, ca al tău și al lui Evan Merrit.

Compasiunea și regretul ei păreau sincere, dar Cheyenne fu tentată să-i spună lui Sallie că avea o imagine greșită despre ea și Evan. Cuplul de aur! Ea obosise să mai ducă o viață ca aceea.

— Mulțumesc pentru cuvintele tale amabile, Sallie, zise ea, în loc să mărturisească crudul adevăr. Cum că, dacă cuplul de aur ar fi divorțat, nu ar mai fi avut loc fatalul accident. Că Evan Merriț iubise o altă femeie, nu pe soția lui. Fosta „zeiță”.

Întâlni privirea lui Caleb. El o urmărea îndeaproape. Ea se uită la el, neajutorată, știind că își dăduse sentimentele pe față.

— Asta a fost demult, Sallie, zise el. Cu o mișcare iute, se întinse după Cheyenne și o trase către el, atât de aproape, încât era gata s-o așeze în poala lui.

Sallie făcu ochii mari și se uită la ei cu gura căscată.

— N-am știut... se bâlbâi ea. Am crezut că ești aici din cauza lui Joni Lynn, dar tu și Caleb... Vocea îi dispăru și dădu din cap a neîncredere. Tu și cu Caleb sunteți un cuplu! exclamă ea și se încruntă comic la fratele ei. Caleb, de cât timp sunteți împreună?

Cheyenne se uită la Caleb așteptându-se ca el să spună ceva oribil, care să includă motelul *Covorul Magic*.

El de-abia ridică din umeri și zise:

— De câtva timp.

— Ei, sunt încântată! zise Sallie. Întotdeauna am gândit că vei fi perfect pentru o femeie cu copii. Ea se răsuci către Cheyenne, cu ochii săi albaștri strălucind de încântare. Fratele meu are un simț al familiei foarte dezvoltat și îi plac copiii. Va fi un tată minunat și...

— Sallie! Până și Caleb păru încurcat, iar Cheyenne roși din cap până în picioare.

Sallie lăsă deoparte acest subiect.

— Cheyenne, nu am avut niciodată ocazia să-ți mulțumesc pentru tot ce faci pentru Joni Lynn, încurajând-o să stea în școală, chiar să meargă la colegiu, și luând-o la tine. Dacă nu ai fi fost tu, probabil că ar fi sfârșit ca mine și ca Crystal și mulți alți veri. Fără

diplomă și cu copii de la șaisprezece ani.

Cheyenne își aminti de Joni Lynn, de eleva sa înzestrată, care se gândea mai mult la prietenul ei decât la studii, dar de cum a început să-i vorbească despre colegiu, fata și-a lăsat prietenul și s-a pus cu burta pe carte.

— Am avut noroc, continuă Sallie. Lucrurile au mers bine pentru mine. M-am căsătorit și am fost fericiți, dar viața lui Crystal a fost un dezastru – fără slujbă, cu o căsnicie ratată și o grămadă de copii. Joni Lynn este singura lumină în viața lui Crystal și mi s-ar fi rupt inima să o văd nenorocită. Am fost atât de mulțumiți că ai luat-o pe Joni Lynn la tine.

Cheyenne se gândi la Graham Maitland, tatăl neștiut al lui Cheyenne. El fusese un elev și un student desăvârșit, câștigând fiecare premiu pe care îl oferise Liceul *Whitneyville* și Universitatea din Virginia. Cei doi băieți ai lui Graham și Polly erau apreciați în școlile la care erau, iar Joni Lynn, dacă ar fi fost crescută ca o Maitland, ar fi fost printre cei mai buni la acele școli. În schimb, fusese etichetată drept o Strong, o nulitate iremediabilă. Cheyenne se îngrozi de această nedreptate.

— Joni Lynn este deșteaptă și talentată, hotărâtă să reușească, zise ea. Sunt sigură că va avea succes și fără mine.

Sallie scutură din cap.

— Când crești într-o mentalitate de ghinionist, ca a noastră, ai nevoie de cineva din afară care să-ți arate încredere și să te convingă că poți face ceva. Așa cum a făcut bătrânul Mac pentru...

— Sallie, am o idee, o întrerupse Caleb. El o luă pe Cheyenne de mână, se ridicară în picioare, apoi adăugă: Dacă tot îi ai pe copiii lui Gody și ai lui Raina azi, te superi să-i ții pe Brittany și Jeffrey cât...

— Aveam de gând să sugerez asta, îl întrerupse Sallie,

nerăbdătoare. Știu cât de greu este să fiți singuri cu copiii în jur. Și cât de greu e să găsești o *baby-sitter*. Gel mai groaznic lucru i s-a întâmplat lui Danny, aici. Ea se uită la puștiul din poala ei și continuă: Mama lui – vara noastră Raina – a angajat o fată de doisprezece ani, din vecini, să aibă grijă de Danny. Fata s-a așezat la televizor și Danny s-a suit pe pervaz, la etajul doi. A căzut! Mulțumesc lui Dumnezeu că era câinele lor acolo și că copilul a căzut pe câine. Oricum, i-am spus Rainei că voi avea eu grijă de el, cât ea lucrează. Doar fiindcă un copil a împlinit doisprezece ani, nu înseamnă că poate avea grijă de un copil mai mic.

Cheyenne se gândi la propria ei dădacă, din noaptea trecută, la Darcey Jo Simmons, pe care Tricia o angajase pe baza vârstei. Niciuna dintre ele nu o cunoștea foarte bine pe fată, ca să știe dacă era responsabilă. Brusc, o văzu în minte pe Darcey uitându-se la televizor, în timp ce Jeffrey decidea să se joace cu Brittany și să cadă de la geam.

Ar mai fi râs pediatriul David Beckworth dacă vreunul dintre copiii ei ar fi căzut de la etaj, pe Peppy? se gândi la glumele pe care acesta le făcuse despre Strong-i, despre micul Danny, bebelușul ghemuit în poala lui Sallie. Amintindu-și de râsetele lor, se simți rușinată și scârbită.

Vocea lui Sallie întrerupse reveria lui Cheyenne:

— Mai bine, discută cu copiii tăi și vezi dacă vor să stea cu mine. Nu o să mă simt insultată dacă vor vrea să vină cu tine. Unii copii sunt timizi și nu le plac locurile străine de casă.

Așa se comporta Brittany, dar nu în acest caz. Cheyenne își găsi fiica în camera plină de Barbie, înconjurată de prea multe păpuși, ca să le poată număra, și de jucăriile necesare trusoului lor. Brittany, Kimmy și Melanie, cu încă o fetiță, se jucau liniștite în camera fetelor, în timp ce Jeffrey și Matthew erau ocupați cu setul

Nitendo, în altă cameră. Nu fură dornici de plecare. Cheyenne simțea că nu-i va fi ușor să-i ia de aici.

— Ne întoarcem diseară să-i luăm, îi spuse Caleb lui Sallie, în timp ce ea îi conducea la mașină.

— Bine. Stai liniștit, zise Sallie, cu generozitate.

Vă duceți la Smithboro la cină și apoi la un film? Asta era ideea ei despre o seară grozavă.

— Cină și film, repetă Caleb. Sună bine, Sal.

— Sună minunat, îl secondă Cheyenne, entuziasmată. Mulțumesc că ai grijă de copii, Sallie.

Ea le făcu semn cu mâna când plecară.

— Îmi place sora ta, zise Cheyenne, în timp ce Caleb trase mașina în drum. E atât de caldă și prietenoasă! M-a făcut să mă simt ca și cum aş cunoaște-o de mult timp.

— Sallie este o fană de-a ta, încă din zilele de liceu. E amuzant cum fetele mai mici se uită la cele mai mari, cum bobocii îi văd pe absolvenți drept celebriți și își aduc aminte de aceste chipuri de-a lungul anilor. Așa cum Sallie își amintește de tine, Cheyenne râse scurt, dar înainte să protesteze, el vorbi din nou: Penny Sherwood... interesant idol ți-ai ales, Cheyenne. Revelator, cu siguranță. În timp ce mica mea soră Sallie voia să fie ca tine, tu voiai să fii ca Penny Sherwood, fierbinte, impulsivă.

— Greșești tare de tot! exclamă ea. Nu o admiram pe Penny Sherwood, eram scandalizată de ea!

— O, da! Și nu ți-ai fi schimbat premiul de Regină a promoției pentru o noapte pasională, pe bancheta din spate a unei mașini, cu mine? Cheyenne respiră adânc, șuierat, iar Caleb râdea. Glumea cu ea. Fantezia lui retro nu ar fi trebuit să o afecteze, să-i facă sângele să-i curgă mai tare prin vene, să roșească. Imagini ale ei și ale lui Caleb, sărutându-se, mângâindu-se, îi invadară mintea. O plăcere

intensă îi năvăli în pântec și simți nevoia să geamă.

Trebuia să se controleze.

— Pe atunci eram prea tânără, prea speriată și convențională, zise ea. Nu aş fi făcut una ca asta.

— Încă ești tânără, speriată și convențională, zise el.

— Nu e adevărat. Acum sunt alta.

— Hm, dacă mă gândesc mai bine, poate că ești. Te-ai suit cu mine pe motocicletă, în acea seară, am mers împreună în oraș, chiar ai venit după mine la motelul *Covorul Magic* în blugi strâmți, mișcându-ți fundul înapoi și încolo. Doamne, ai devenit Penny Sherwood!

Ea râse.

— Ești nebun!

— Și nu mai ești fetița speriată. Acum te poți ocupa de mine, Cheyenne?

CAPITOLUL 9

Se opriră la un semafor și Caleb o sorbi din ochi cu o masculinitate atât de vibrantă, încât Cheyenne răspunse din instinct. O dorință urgentă o pătrunse, făcând-o să nu mai gândească coerent. Se foi pe locul ei, încrucișându-și picioarele și încercând să uite de durerea dintre ele.

El se întinse și își așază mâna peste a ei. Greutatea caldă a mâinii lui, în poala ei, se adăugă senzațiilor plăcute.

— Caleb, șopti ea cu o voce rugătoare, neputând să dea curs dorinței care o străbătea.

Semaforul se făcu verde și Caleb își puse ambele mâini pe volan, ca să conducă prin intersecție. Cheyenne era frustrată. Cum de ceva atât de insipid, ca un semafor, se putea amesteca în cel mai intim moment din viața ei?

— Este doar două și jumătate, zise el, cu o nonșalanță de invidiat. Avem timp berechet până diseară.

— Da. Se simțea amețită. Întregul trup îi palpita de dorință.

— Ce vrei să faci până atunci?

Conversația i se părea ireală. Ei discutau la două nivele diferite, dar ea nu găsea curajul să o spună direct.

— Ei, să mergem la cumpărături, cred, se auzi ea spunând pe un ton politicos. Tresări. Sugestia ei era greșită.

— Să facem cumpărături, în centrul lui Whitneyville. Bine, dacă asta îți dorești.

Ea se uită la el, năucită.

— Cred că este ultimul lucru pe care l-aș face, șopti ea.

— Ce-ți dorești cel mai mult, Cheyenne?

— Nu o să mă lași să scap, nu? O să mă faci s-o spun.

— Da, zise el pe un ton jos și răspicat. Și nu fiindcă vreau să

te umilesc, sau să stabilesc o strategie pentru seducție. Ceea ce vreau este o femeie care mă dorește și nu se sfiește să mi-o spună.

Inima îi bătea violent. În jurul ei, totul începea să se înceteșeze. Oare o putea face? Va îndrăzni să-i spună că îl dorea cu disperare? Că nu mai cunoscuse o asemenea dorință până acum, în toată viața ei? Că oricine ar fi fost și orice ar fi făcut, voia să fie cu el tot timpul, peste tot?

— Caleb, eu... Se opri să respire. Gura îi era uscată, pulsul agitat. Reuși să spună: Sunt îndrăgostită de tine. Timp îndelungat, cuvintele părură să rămână suspendate între ei. Ea era uimită de propria-i revelație. Când îndrăzni să se uite la el, văzu că avea buzele strânse. Cred... cred că nu am nicio speranță, adăugă ea. Încercă, să zâmbească, dar reuși doar să-și miște buzele. Trebuia să spun că vreau să mă culc cu tine, în schimb îți spun că te iubesc.

El oftă.

— Nu e ceva neobișnuit ca o femeie să confunde dorința sexuală cu dragostea, Cheyenne. Vrei să te culci cu mine și poți justifica asta doar spunând că mă iubești.

— Vorbești ca un articol de revistă, spuse ea, indignată. O enervă faptul că declarația ei de dragoste era disecată în amănunțime. Brusc, se înfurie pe el. Sau vorbești din vasta ta experiență personală? Trebuie să fi fost greu să te ocupi de toate acele femei, care alergau după tine, și să le convingi că se îndrăgostiseră de tine. Bietul Caleb! Și acum, iată-mă pe mine aici, complicându-ți viața, spunându-ți că te iubesc când nici măcar nu am fost împreună la motelul *Covorul Magic*.

Caleb își înăbuși un geamăt. Lucrurile nu mergeau așa cum sperase el. Ei, se mai aflase în situații grele și înainte, și se descurcase. Trebuia să dea înapoi ca să iasă din asta. Își zise că erau la poli opuși, că va întoarce mașina și vor merge după copii, la

Sallie. Îi va duce acasă și nu va mai veni după ea, după o scenă ca asta – va fi liber.

Oare? Oare fusese vreodată liber cu adevărat? Trecutul său în acest oraș și familia lui îi dăruiseră o existență precară. Căuta complicații și obligații? O relație cu o văduvă, care avea doi copii mici, nu era tot una ca aceea cu o femeie singură, fără trecut complicat. Totuși, nu se angajase în nicio relație, în timp ce Cheyenne îl prinsese în mrejele ei.

— Cheyenne, vreau să fii conștientă de riscul pe care ți-l asumi. Ea începu să transpire când auzi ce spunea. Exact contrariul. După... sex lucrurile vor fi mai emoționale și mai complexe. O să te simți romantică și atașată de mine...

El se opri ca să respire. Dăduse de necaz. De când se mormăia în legătură cu cuvântul *sex*? Mai mult, voia ca ea să simtă toate acele lucruri asupra cărora o avertiza. În loc să scape, se afundă și mai rău.

— O, nu te îngrijora pentru ce voi ști după, zise Cheyenne, râzând nervos. Fie ce-o fi, îi voi spune adevărul, se gândi. Eu și cu Evan rareori făceam dragoste după primul an de căsătorie. După ce făceam, nu mă mai simțeam apropiată de el. Mă simțeam jenată și încurcată și mai singură decât am fost vreodată. De fapt, gândindu-mă mai bine, îmi dau seama ce greșeală aș face culcându-mă cu tine. Ea se imagină stând goală alături de Caleb, simțindu-se singură și dezolată, reținându-și lacrimile de disperare. Instinctiv, își dădu seama că ar fi fost mai rău să eșueze cu Caleb decât fusese cu Evan. Sexul nu este pentru mine, continuă ea. Cred că mai bine m-ai duce acasă, Caleb. Emoția, tensiunea sexuală se dizolvaseră, lăsând-o deprimată și îmbufnată. Îi voi mai lăsa un pic pe Brittany și pe Jeffrey să se joace la Sallie, după care mă voi duce după ei. Sunt sigură că ea va...

— Deci băiatul de aur Merrit era groaznic în pat, nu? o întrerupse Caleb. Asta explică lucrurile.

— Nu el, ci eu eram, spuse ea, obosită. El avea o prietenă care mi-a spus ce amant grozav era. Viața lor a fost ideală.

— Cum?

Ea dădu din cap, hotărâtă să-i spună totul.

— Pe femeie o chema Mindy. A venit să mă vadă după ce Evan a murit. Era foarte îndurerată și mi-a spus toată povestea. El fusese la ea în acea noapte și se grăbea spre Whitneyville, când un camion l-a lovit. Ei s-au întâlnit când eu eram însărcinată cu Brittany și au rămas împreună încă de atunci. După Mindy, Evan îl considera pe Jeffrey un accident. Intenționa să divorțeze când copilul împlinea un an și să se însoare cu ea. A fost supărat că trebuie să aștepte atât de mult, dar îl îngrijora... bârfa.

— De parcă ar fi perfect normal să-ți alegi soția și copiii când puștii au doi ani, zise Caleb, sardonice. Drace, Merrit era un ticălos.

— A fost îndrăgostit nebunește pentru prima dată în viață, zise ea, încet. Oare Evan avusese aceleași sentimente răvășitoare pentru Mindy, așa cum simțea ea pentru Caleb? se întrebă. Pentru prima dată începea să-l înțeleagă, și poate să-l și ierte. Mindy avea o grămadă de poze și de scrisori și mi le-a arătat în acea zi, continuă ea. Era așa de ciudat. Eu și cu Evan ne-am întâlnit în toți acești ani, am fost căsătoriți și am avut doi copii, dar niciodată nu era așa de fericit ca în acele poze. Nici nu mi-a scris vreodată ce i-a scris ei. A fost legat de mine tot timpul. Nici măcar nu am făcut dragoste până în noaptea nunții, iar atunci a fost un eșec. Când, în cele din urmă, s-a îndrăgostit, a murit.

— O, Doamne! exclamă Caleb, conducând mașina în locul de parcare din spatele farmaciei *Hinton* și oprind motorul. Și de atunci, faci pe văduva îndurerată, lăsându-l pe Evan Merrit să-și

păstreze imaginea de băiat extraordinar, care a murit prea tânăr.

Ea zâmbi slab.

— De dragul lui Brittany și al lui Jeffrey, sper ca adevărul să nu rasă la iveală. Povestea oficială este că era în Atlanta, cu afaceri. Destul de incredibil, dar este un alt secret care s-a păstrat de gura lumii.

— Și te mai condamni pentru sexul lănced din căsnicia ta, crezând că ai meritat să te păcălească soțul. Ești convinsă că nu ești bună la pat, că e numai vina ta că pantalonii lui Merrit au găsit o altă bucătică. Caleb scutură din cap. Drace, ai un bagaj emoțional destul de mare, iubito.

— Da, zise ea, reușind să se apropie de el.

El deschise portiera mașinii.

— Trebuie să iau câteva lucruri din farmacie. Poți veni cu mine sau să stai aici.

— O să aștept aici. Confesiunea o lăsase fără putere. Coborî geamul și scoase capul afară, când el închise ușa. O briză foarte plăcută pătrunse înăuntru.

Se așteptase să se simtă prost pentru faptul că îi spusese totul. Ciudat, nu se simțea așa. Scăpase, odată pentru totdeauna, din lunga minciună în care trăia.

Nu-și dădu seama că mașina parcată lângă cea a lor era a lui Polly și Graham Maitland până când aceștia nu veniră către ea. Dorința de a se cufunda în pământ era aproape irezistibilă, dar se forță să rămână locului, în timp ce familia Maitland se apropia. Ea le făcu politicos cu mâna.

— Sper că te simți mai bine azi, Cheyenne, spuse Polly Maitland. Deși era cu doisprezece ani mai mare, întotdeauna fusese prietenoasă cu Cheyenne, tratând-o ca pe o colegă, dar astăzi aceasta nu remarcă zâmbetul din ochii lui Polly. Ben făcuse

niște remarci răutăcioase despre ea când se întorsese la familia Harper.

— Da, mă simt mai bine, mulțumesc, replică ea, politico.

Graham Maitland nu spuse nimic, dar fața îi era rigidă și încordată, gura înțepenită într-o grimasă. El se uită la Cheyenne foarte scurt, apoi își feri privirea. Un gând îi trecu prin minte: El știe că cu cunosc adevărul despre Joni Lynn. Și prin acest comportament nervos, bolnăvicios, arăta că era terorizat că ea ar putea spune cuiva.

Cheyenne simți un dezgust puternic pentru el. Anul trecut, fiica lui Graham locuise la un bloc depărtare de locuința lui, iar el nu-și manifestase o dată interesul pentru persoana ei. Nu se deranjase să întrebe de ea sau să se oprească să vadă fata, sub vreun pretext anume. Și în anii trecuți, nu contribuise nici cu o centimă la suportul ei material, nu întrebuse de soarta ei.

De ce? Fiindcă tot ce conta pentru Graham Maitland era să mențină nepătate statutul și numele lui Maitland în oraș, chiar dacă această preocupare nu-l oprise de a face un copil din flori.

Cheyenne își promise că nu își va mai trăi viața după placul celor din oraș.

Polly făcu niște remarci banale despre vreme și despre cozile mici din magazine, în acea zi.

— Mulți mai mulți oameni se duc la Smithboro să facă cumpărături. Când noul *Dix-Mart* se va deschide aici, ne putem lua adio de la centrul din Whitneyville, zise ea, cu un zâmbet satisfăcut. O să falimentăm, mulțumită lui *Dix-Mart*.

Graham se răsuci brusc și se concentră să vâre cheia în portieră.

— Trebuie să plecăm, Polly, zise el. Imediat.

Cheyenne se uită în direcția farmaciei și-l văzu pe Caleb

îndreptându-se spre mașină, cu o pungă de hârtie în mână.

Aproape înnebunit, Graham încercă să deschidă ușa. Cheyenne își dădu seama că voia să fugă de Caleb, dar era prea târziu. Caleb ajunsese la mașină.

— Bună ziua, Graham, bună Polly, spuse el. Cheyenne se întrebă cum de îi putea saluta atât de tăios. Până și zâmbetul îi era de gheață.

Graham dădu din cap, nervos. Polly îl salută și ea rece și indiferent. Niciunul nu vorbi, ci se suiră tăcuți în mașina lor.

Caleb se urcă la volanul mașinii lui Cheyenne și porni motorul; familia Maitland se uită, dar lui Cheyenne nu-i păsa. Mai bine să fie cu Caleb Strong decât cu un vierme ca Graham Maitland, în orice zi a săptămânii.

— Of, orașele mici, remarcă Caleb enervat, ieșind din locul de parcare. Întotdeauna te izbești de cine nu vrei.

— Graham a încercat să o șteargă înainte să-l vezi tu, spuse Cheyenne. Cred că îi este frică de tine.

Caleb zâmbi cald.

— Are și de ce. El îi așeză punga de hârtie în poală, apoi adăugă: Asta este pentru tine.

Surprinsă, ea o deschise. Era o cutie de o jumătate de kilogram de bomboane, cu lapte, ciocolată, nuci și cremă. Și o cutie de prezervative. Inima i-o luă la goană.

Cheyenne strânse punga repede. Era mută de uimire.

— Nu știam ce fel de bomboane îți plac, zise el. Așa că am cumpărat bomboane asortate. Le-am ales... după placul meu. Le pot schimba, dacă preferi altele.

— Dacă încerci să mă șochezi, ai reușit din plin, murmură ea, frământându-și mâinile, nervoasă.

— Am trecut de stagiul când purtam un prezervativ în

portofel, gândindu-mă că poate sunt norocos, zise el, sec.

Ea își dresе glasul.

— Eu... a... am crezut că o să anulăm treaba asta.

— Cred că te-ai înșelat, nu?

El conduse prin zona comercială a lui Whitneyville și se îndreptă către sud, spre Silver Creek. Cheyenne stătu liniștită lângă el, ținând punga. Nu se mai simțea emoționată. Simțea cum fiecare nerv i se trezește la viață. Era îndrăgostită, iar bărbatul pe care îl iubea era pe cale să-i devină iubit.

Caleb parcă mașina în garaj și o luă de mână ca să intre în casă. Odată înăuntru, o ridică în brațe și o urcă treptele. Apoi străbătu holul, uitându-se la fiecare cameră pe lângă care treceau, lată camera roz a lui Brittany, cu perdele creponate și o casă de păpuși în stil victorian. A lui Jeffrey era pictată în culori pastelate, patul având forma unei mașini de curse. Camera lui Joni Lynn era împodobită cu postere ale starurilor rock pe pereți.

Dormitorul lui Cheyenne era la capătul holului. Era o cameră feminină, zugrăvită în tonuri de roz și ivory.

O decorase în grabă, la câteva săptămâni după moartea lui Evan. Voia ca nimic să nu-i mai amintească de el și de trădarea lui. Un fior de teamă o străbătu amintindu-și de Evan. Având în vedere recordurile ei în pat, situația i se părea cam riscantă. Și Caleb nu-i spusese cuvinte de dragoste sau de angajare. Nimic nu îl va ține să iasă pe ușă și să nu se mai întoarcă. Un nod se puse în gât. Gândul că el ar putea să o părăsească o umplu de groază.

Știa, totuși, că nu-i va cere cuvinte pe care nu le putea spune. Știa placa, ascultase promisiunea lui Evan de „dragoste și cinstire” în fața altarului unei biserici pline de oameni. Nu, nu-i va cere acest lucru lui Caleb Strong.

El o așeză în picioare lângă pat și o măsură din privire, cu

niște ochi lacomi. Părea să vadă prin ea, să-i citească gândurile.

— Uită de Merrit, spuse el foarte ferm. Ce s-a întâmplat între voi doi nu are de-a face cu tine și cu mine.

Expresia ei speriată îi confirmă că își amintise de fostul ei soț. Caleb era surprins de cât de aproape se afla de ea. Și că voia să-i ofere dragostea și consolarea de care avea nevoie.

— Merrit nu o să se bage între noi, promise el. Nu o să fii confuză cu mine.

El îi prinse umerii în palme și începu să-i mângâie mușchii spatelui, cu degetele-i puternice. Cheyenne se uită la covorul roșu, cuprinsă de langoare.

— Sunt nervoasă, recunosc eu.

— Știu, iubito. El își continuă masajul senzual, coborând cu mâinile din ce în ce mai jos. Ea oftă ușor, dar o clipă mai târziu ridică garda din nou. Risca atât de mult, atât de mult. Totuși era îndrăgostită de el și îl voia în cel mai elementar sens al cuvântului. Nu mai fusese într-o așa dilemă niciodată.

— Să presupunem că ți-aș spune că nu vreau asta, zise ea cu o voce care suna îndepărtată. Mi-ai da drumul?

— Desigur, dacă asta vrei, Cheyenne. Vorbise pe un ton jos, încrezător, tonul unui bărbat conștient de puterea lui sexuală. Voia să-i dea drumul fiindcă știa că nu-l va părăsi. O trase spre el și o sărută pe gât. După care o întrebă: Vrei să-ți dau drumul?

Ea îl simți excitat, plin de dorință. Tremurând, se lipi de el. Ținea ochii pe jumătate închiși și buzele despărțite ușor.

— Nu, zise ea, răgușit. Caleb, te doresc atât de mult!

Fu surprinzător de ușor să mărturisească acest lucru. Și eliberator. Încet, din ce în ce mai încrezătoare, îi atinse buzele, luându-le forma. Își ridică fața spre el și pasiunea care mocnea în ochii lui pătrunzători o făcu să se simtă și mai fierbinte, mai

irezistibilă, cea mai dorită femeie din lume. Era un sentiment important pentru o femeie a cărei încredere sexuală fusese distrusă.

Felul în care ea îl privea... îl atingea... Caleb rareori simțea că ametește, dar acum se învârtea totul cu el. Spasmul de dorință de care era cuprins devenise de nesuportat. Înconjurând-o cu brațele de talie, o trânti pe pat.

Privirile li se întâlneau. Timp îndelungat, stătură întinși unul lângă celălalt. Cuvintele nu păreau să fie necesare și totuși el i le spuse. Cuvinte îmbătătoare, ispititoare. Cuvinte care excitau, mângâiau și topeau toată inhibarea.

Cheyenne era pe deplin conștientă de schimbările erotice care se petreceau în trupul ei. Sânii îi erau umflați, plini și sensibili, așa cum erau lipiți de el. Înăuntrul ei simțea o poftă dulce și dureroasă, care creștea și tot creștea, până când nu mai putu să reziste mângâierilor lui.

El își vârî coapsa între picioarele ei, mișcându-se înainte și înapoi spre cea mai vibrantă și feminină parte a trupului ei. O plăcere adâncă, arzătoare, o străbătu, când el începu să se legene tandru între coapsele ei. Ea gemu și se mișcă cu el, pentru el.

Răspunsul ei reverberă în el.

— Ești atât de sexy, de frumoasă, zise el, răgușit. Te doresc ca pe nimeni alta, Cheyenne.

Fericirea o copleși. Îl credea. Îl credea că ea, Cheyenne Whitney Merrit, o fată reprimată, o soție refuzată, putea excita în așa fel un bărbat precum Caleb Strong, care era întruparea fanteziei fiecărei femei... Și fantezia ei devenise realitate!

Înnebunită, îi prinse fața în palme și își atinse buzele de ale lui. El reacționa iute ca fulgerul. Gura i se deschise peste a ei și se rostogoli peste ea, lăsând ca trupul ei să-i absoarbă căldura.

Sărutul lor fu adânc și pasional. Dar prea scurt. Apoi mâinile lui îi găsiră sânii rotunzi și îi masă în același ritm în care își mișca limba în gura ei. Un val imens de dorință o străbătu și pentru prima dată în viață deveni sexuală, agresivă, trăgându-i cămașa din pantaloni, vârându-și mâinile pe sub ea ca să-i simtă fierbințeala pielii.

Ea îi exploră părul de pe piept, moale ca mătasea, jucându-se cu degetele prin el.

Nevoia de a-l atinge era prea puternică.

— Te simt atât de bine, zise ea când își dezlipi gura de a lui.

El se ridică și o ridică și pe ea alături de el. Zâmbi.

— Fetițo, încă n-ai simțit nimic, o necăji el.

— În calitate de profesoară de engleză mă văd nevoită să te corectez gramatical, spuse ea, cu ochii strălucitori. Repede după mine: Fetițo, nu ai simțit nimic până acum!

— Serios? Degetele lui iuți îi ridicară bluza în câteva secunde. Hm, trebuie să rectific asta.

El îi trase bluza peste cap, apoi îi sorbi din ochi sânii rotunzi și fini, care erau cuprinși voluptuos în sutienul dantelat. Fu surprins să-și vadă degetele tremurând de anticipație, în timp ce îi desfăcea sutienul.

— A trecut multă vreme de când nu m-a mai excitat desfacerea unui sutien, murmură printre dinți. Caleb privi cum lenjeria cade, lăsându-i sânii dezgoliți, apoi adăugă: Dar cu tine... totul este nou.

Cuvintele lui o încântară și îi zâmbi, plină de dragoste și de pasiune, când se întinse spre el. Nu mai dezbrăcase niciodată un bărbat, dar îi scoase cămașa cu dexteritate.

Când degetele i se strecurară pe lângă centură, el îi prinse mâna și i-o duse la buze.

— Să nu ne grăbim, zise el pe un ton răgușit, răsturnând-o pe saltea.

Gura lui îi cuprinse sânul și îl sărută ușor, apoi îl supse până când ea gemu și se arcui sub el, oferindu-i-se. Buzele lui strânseseră tare sfârcul roz, ea îi simți atingerea în străfundul ființei ei, și țipă când mușchii i se încordară de o plăcere înnebunitoare, care cerea să fie potolită.

Într-un val de pasiune, ea îl simți desfăcându-i blugii și trăgându-i în jos, pe picioare. El se aplecă spre abdomenul ei și îi sărută buricul.

Ea tresări, aruncând capul într-o parte și în alta, în timp ce dorința din ea creștea din ce în ce mai mult.

El o sărută prin bikinii albi și răsuflarea lui, caldă și umedă, pătrunse fierbinte prin țesătură.

Brusc, acea barieră deveni intolerabilă pentru amândoi. Iute, el îi trase chiloții și o dezbrăcă.

— Cheyenne, iubito, Cheyenne, spuse el ca un fel de cântec, nefiind în stare să mai zică și altceva. Intenționase să o ia ușurel și tandru, dar intențiile îi fură înăbușite de lipsa de control.

Trebuia să fie înăuntrul ei, în căldura ei feminină și umedă, să simtă cum feminitatea ei îl cuprinde și îl înconjură.

Brusc, se dezbrăcă și de celelalte haine. Cheyenne îi privi trupul gol, cu ochii lacomi.

Era clădit bine, trupul său era musculos. Era puternic și masculin, iar ea voia să-l cunoască în amănunțime. Voia să-i cunoască contururile, să-i simtă mirosul și gustul.

Se întinse după el, deschizându-și brațele și picioarele pentru el.

Degetele lungi ale lui Caleb se încâlciră printre buclele feminității ei. Îi desfăcu buzele moi ale sexului și își vârî degetul

înăuntru ca să o simtă dacă era udă pentru el.

— O, da, iubito, murmură el, simțindu-i căldura și nerăbdarea, carnea ei moale învăluindu-i degetul.

Făcu un efort să o lase – trebui să caute în noptieră după prezervativ.

— Cheyenne, nu mai pot, zise el cu o voce gravă.

Ea nu voia ca el să aștepte. Spirale intense de căldură o treceau în timp ce trupul i se topea, gata pentru el.

— Acum, Caleb, te rog, șopti ea, agățându-se de el. Iubește-mă acum.

El o pătrunse cu o lovitură puternică și scurtă. O umplu complet, iar ea se cutremură, pierdută într-un torent de senzații.

Caleb începu să se miște, posedând-o cu lovituri adânci și tari. Plăcerea era atât de intensă, încât era aproape insuportabilă.

Instinctiv, ea își înfășură picioarele în jurul lui, mișcându-se odată cu el și dând contre.

Nu își imaginase că ar putea fi așa, că se va simți astfel, dorindu-l din ce în ce mai mult. Iar și iar și iar, până când se va pierde în tensiunea explozivă care se tot clădea în ei...

Și deodată, se simți plutind într-un moment nedefinit, în extaz.

Abandonul ei îl excită dincolo de limită. Înăuntrul ei, căldura lui explodă infernal, consumându-i pe amândoi într-o plăcere intensă, eliberatoare.

CAPITOLUL 10

Cheyenne rămase între vis și trezie, cu mintea goală și trupul relaxat, ghemuită lângă Caleb.

Era sublim să-l simtă alături de ea, să-i simtă părul gâdilându-i spatele și coapsele între ale ei.

El o înconjurase cu brațele, posesiv, iar ea se simțea fericită și protejată.

Extraordinar de mulțumită, mai mulțumită decât fusese vreodată în viața ei, închise ochii și oftă, încântată.

— Este aproape șase. Vocea lui îi destrăcă starea de beatitudine. El o sărută pe gât și îi mozoli lobul urechii cu dinții, apoi o întreabă: Vrei să mergem la cină la Smithboro și apoi la un film?

Ea protestă:

— Nu vreau să mă mișc nicăieri!

— Foarte bine. El râse calm. Îi mângâie pântecul, ușor, și-i zise: Acum câteva ore, ai sugerat ceva idiot – anume să mergem la cumpărături când mureai de focul de a te culca cu mine. Mă bucur că doar câteva ore în patul meu te-au vindecat de...

— Ți-am spus că ești un încrezut! îl întrerupse ea, încercând să pară indignată. Nu reuși prea bine. Tot timpul îi venea să râdă, Ți-ar servi la ceva dacă aș spune: „Cina și un film? Ce mod plăcut de a-ți petrece seara”!

Degetele lui avansară, găsind-o moale și pregătită pentru el.

— Astăzi te-am învățat niște cuvinte, zise el. Vreau să aud cum le folosești.

El o mângâie cu degetul mare, trimițându-i valuri de plăcere prin tot trupul. Fără suflare, Cheyenne se arcui spre el. Ea își folosi noul vocabular ca să se catapulteze, împreună cu el, în intimitate.

O oră mai târziu, stăteau la masa din bucătărie, mâncând șuncă rece și salată de cartofi, rămășițe pe care Cheyenne le scosese din frigider.

Suplimentară masa cu roșii din grădină, prăjitură și plăcintă de mere.

— E grozav, zise Caleb. Rămășițele bucatelor tale sunt mai bune decât ceea ce mâncam noi la cină, acasă, de Ziua Recunoștinței.

Cheyenne râse.

— Nu cred că mama ta e o bucătăreasă așa proastă pe cât spui. Se simțea amețită și înălțată ca un zmeu, plutind pe un balon de fericire.

— Ba să crezi, scumpo, zise el și își mai puse mâncare în farfurie. Pentru prima dată avu sens, pentru el, zicala că dragostea trece prin burtă. Se imagina venind acasă, la o cină ca aceasta, în fiecare seară; gata cu mâncarea din conserve și pahare de plastic. Gata cu autoservirile.

Se uită peste masă la Cheyenne care îl privea cu ochii strălucind de dragoste.

Tot așa se uitase și când fuseseră în pat, împreună, - acum era roșie de la sexul pe care îl făcuseră.

Își simți trupul cutremurându-se. După ce își petrecuseră după-amiaza în pat, i se părea imposibil să o dorească din nou.

Dar o dorea. Ea era atât de sexy, atât de drăgăstoasă și dulce.

Nu mai întâlnise o combinație atât de puternică la o femeie, fie în pat sau în afara lui.

Și deși ea își exprimase sentimentele fără rezervă, deși i se abandonase complet, dăruindu-i totul, nu ceruse nimic în schimb, de fapt, nu ceruse implicații emoționale.

Asta îl năucea. De câteva ori fusese complet vulnerabil,

complet dedat sentimentelor, dar ea nu îl presase.

Nu-l întrebase nimic personal – despre viața sau slujba lui nu-i ceruse niciun fel de angajare.

Și el se pomeni vrând să-i dăruiască... ceva. Se gândi să-i spună despre poziția lui de director executiv la *Dix-Mart*, să-i povestească despre cei paisprezece ani de muncă.

Dar se abținu. Oare îi venise ideea că ea s-ar putea să iubească pe fugarul din el, pe cel cunoscut de întreg orașul?

El nu se îndoia că, dacă o să-și dezvăluiască identitatea, în Whitneyville, o să fie la fel de respectat ca în Mobile. Nu era nicio ușă pe care banii, în combinație cu puterea, să nu o deschidă.

Toată lumea îl iubea pe învingător, iar pentru cei din afara lui Whitneyville, Caleb W. Strong era, într-adevăr, un învingător.

Dar Cheyenne credea că s-a culcat cu Caleb ghinionistul. Nici măcar nu știa că învingătorul există.

Simți o mare tandrețe pentru ea, o forță puternică și pasională, care îi pătrunse tot trupul. Se întinse peste masă și îi acoperi mâna cu a lui. Degetele li se împletiră, automat.

— Cheyenne, începu el, neștiind ce să spună.

Ce i-ar fi spus dacă ușa de la bucătărie nu s-ar fi dat în lături, în clipa aceea?

Nu știa și nici nu avea să știe, fiindcă Peppy și Joni Lynn intrară ca o furtună. Câinele fugi la castronul lui și începu să înfulece bucățile de șuncă pe care Cheyenne i le pregătise. Joni Lynn se opri în prag, uitându-se la ei cum se țineau de mână.

— Uau! exclamă ea. Este oare ce pare? Sau ceva diferit?

Cheyenne își retrase mâna din cea a lui Caleb și își aranjă, cu nervozitate, cutele rochiei sale roz. Era foarte conștientă de imaginea pe care ea și Caleb o prezentaseră – ea în halat de casă, cu părul strâns și fără urmă de machiaj, iar Caleb, îmbrăcat doar

cu pantalonii.

Se poate să fi existat cuvinte pentru asemenea ocazii, dar ea nu le găsi.

Caleb însă nu avu probleme.

— Depinde cum vezi lucrurile, zise el, laconic.

Pendula familiei Whitney bătu de opt și Cheyenne sări în picioare, îmbujorată și fâstâcită.

— O, Doamne, trebuie să-i luăm pe Brittany și pe Jeffrey. Până când ajung acasă, o să le treacă ora de culcare.

— Unde sunt copiii? întrebă Joni Lynn.

— La Sallie, zise Caleb. Se ridică și el în picioare, apoi adăugă: Au stat acolo aproape toată ziua. Joni Lynn, ți-am putea cere o favoare?

Joni Lynn zâmbi.

— Dacă vreți să mă rugați să-i iau pe copii cu mașina, de la mătușa Sallie, răspunsul este da.

— Copilul ăsta este supradotat, zise Caleb.

— Nu trebuie să fii supradotat ca să știi că voi doi vreți să fiți împreună, îi replică Joni Lynn, râzând. Părăsi bucătăria fredonând un cântec.

Cum auzi ușa din față trântindu-se, Caleb o trase pe Cheyenne în. Brațele sale.

— Avem destul timp pentru un sărut lung, până vine trupa. Să profităm. Începem acum.

Erau amândoi îmbrăcați complet când Joni Lynn se întoarse cu Brittany și Jeffrey, în mai puțin de jumătate de oră.

— Mami, mami, ne-am distrat așa de bine! exclamă Brittany îmbrățișându-și mama. Caleb își primi și el îmbrățișarea de rigoare. Kimmy este noua mea prietenă! Și mătușa Sallie spune că putem merge mâine să ne jucăm.

— Am luat și cina la mătușa Sallie. Am mâncat spaghetti chiar din cratiță. Nu am mai mâncat ceva atât de gustos!

Caleb râse, încântat.

— Oho, unul dintre voi pare să devină Strong. El îi cuprinse pe ambii copii sub câte un braț și îi duse sus, printre râsete. Cheyenne era pe urmele lui. Joni Lynn o să vă facă baie și o să vă bage în pat, continuă el, în timp ce mama mă duce pe mine la motelul *Covorul Magic*.

El deja decisese că nu-și va lua la revedere de la Cheyenne, încă, cu toate că se sărutaseră de culcare...

Ambii copii dădură din cap aprobator.

— Motelul *Covorul Magic* este locul acela cu uși roșii și mov? întrebă Brittany. De ce nu stai aici cu noi? Avem o mulțime de camere. E drept, ușile lor nu sunt roșii cu mov.

— Gata cu pisălogeala, zise Cheyenne, repede. Apa a curs din belșug în cadă. Se face târziu și...

— Mă ocup eu de ei, spuse Joni Lynn, cu ochii strălucitori. Tu condu-l pe unchiul Caleb la motel, Cheyenne. Ea surâse. Era încântată să fie inclusă în mașinația unei povești de dragoste. Nu vă aștept.

Cheyenne se înroși ca focul.

— O... mă întorc imediat.

— Ba nu, zise Caleb, cuprinzând-o posesiv de braț și trăgând-o spre el. Nu ne aștepta, Joni Lynn.

Camera din motel era așa de întunecoasă, încât Cheyenne nu văzu nimic când Caleb trase ușa în urma lor. Apoi se pomeni în brațele lui și el începu s-o sărute, iar inima ei bătea înnebunită.

Căzură pe pat, fără să se întrerupă din sărutul pasional, și își scoaseră hainele unul celuilalt, cuprinși de o dorință sălbatică.

Era foarte erotic fără să se vadă, doar simțind și atingând.

Gura și mâinile lui o încântară în întuneric. Nu știa ce va face el sau unde se va duce în clipa următoare.

Fiecare mângâiere era un șoc senzual.

Cu ochii minții, ea vizualiză mușchii încordați de pe pieptul lui, pe care îl examinase îndeaproape, în după-amiaza când stătuseră în patul ei.

Înnebunită, ea îl mângâie apăsător, verificându-și puterea și răspunzând cerințelor lui.

Petrecuseră ziua învățând cum să se excite unul pe altul și aplicațiile mergeau foarte bine, trupurile lor se încinseră rapid și gemetele și oftaturile lor umplură camera.

Orgasmul lor fu simultan și rapid, tumultuos și satisfăcător. Mult timp după aceea, stătura întinși în întuneric, unul în brațele celuilalt.

— Te urmez în oraș pe motocicletă, spuse Caleb, sărutând-o pentru ultima dată, înainte ca ea să se suie în mașină.

Se simțea protector și posesiv. I se părea o nebunie să o lase singură în noapte, când putea să se afle în siguranță în brațele lui, în patul lui.

Dar nu se putea opune dorinței ei de a se întoarce la copii – îi înțelegea sentimentele materne.

Lucrurile se complicasă foarte repede, totuși. Probabil că era timpul să ia o hotărâre înainte să se implice prea mult în relația cu Cheyenne. Se gândise de zeci de ori până acum.

Mai descoperise, de vreo zece ori, că, deși îi era ușor să decidă, îi era al naibii de greu să se conformeze.

Îi privi fața roșie de dragoste. Buzele îi erau umflate de la sărutări, ochii ei căprui erau luminoși.

— De data asta nu mai luă decizia să nu o mai vadă. Știa că nu avea încotro.

Cheyenne'âși mângâie fața de pieptul lui gol. Cămașa de bumbac pe care o purta el era descheiată și profită din plin de acest fapt.

— Mă suni mâine? întrebă ea, încet, ignorând regulile etichetei. Regula numărul unu era: „Să nu încerci să cerșești o convorbire”.

Dar ea era mult prea îndrăgostită să mai țină cont de asta.

Chiar dacă el nu era.

— Te sun, replică el, vârând-o în mașină. Stomacul i se contractă de durere. De abia îi dăduse drumul din brațe și îi simțea lipsa. Cam pe când?

— Mergem la biserică pe la unsprezece și venim cam într-o oră. Vrei să iei prânzul cu noi?

El avu impulsul să spună că va merge la biserică. Se luptă cu acest impuls. Nu o să meargă ca un mieluşel după femeia lui! Deși în Mobile mergea uneori la liturghie, nu voia să-i uimească pe evlavioșii enoriași din Whitneyville, apărând în biserică, alături de Cheyenne și copiii ei.

— Bine, la prânz, încuviință el. O să fiu *acolo cam* pe la doisprezece, preciză și se îndreptă spre motocicletă lui.

— Caleb? Vocea, ei îl opri și se răsuci și o văzu privindu-l cu dragoste. Voiam doar să-ți mulțumesc, spuse ea, cu sinceritate. Asta a fost ziua și noaptea cea mai frumoasă din viața mea.

Inima lui începu să bată atât de tare, încât de abia putea respira.

Îl năpădi o senzație caldă și își simți limba grea.

— Doamne, Cheyenne, murmură el. Nu mai spune așa ceva.

Ea încuviință. Îi înțelegea jena; el nu era îndrăgostit de ea și asemenea afirmații îl presau.

Porni mașina și conduse cu grijă până la Silver Creek Road,

uitându-se la Caleb care o escorta. Când parcă în șosea, el întoarse și îi făcu semn cu mâna. În mod inexplicabil, ochii ei se umplură de lacrimi.

Îl voi vedea mâine, își zise ea. Nu trebuia să-și facă griji.

Va lua lucrurile așa cum vor veni, zi de zi, fără să-și piardă timpul îngrijorându-se de ceea ce va aduce viitorul.

Deja trăise prostia asta; era destul de isteață ca să nu mai repete aceeași greșală.

Dar dacă va face un nou set de greșeli? Cheyenne își înlătură această întrebare din minte.

În ziua următoare, Caleb aștepta în fața verandei când se întoarseră toți patru de la biserică. Se pomeni zâmbind când îi văzu, îmbrăcați în hainele lor frumoase de duminică, vorbind și râzând când ieșiră din mașină.

Brittany și cu Jeffrey, afectuoși ca întotdeauna, alergară la el ca să-l îmbrățișeze. Joni Lynn îl sărută ușor pe obraz.

Cheyenne rămase deoparte, privindu-i pe toți, îmbujorată și cu ochii strălucitori. Un zâmbet îi tremură la colțurile gurii. Voia să i se arunce în brațe, dar rezistă impulsului – la urma urmei, copiii erau aici.

— Cine vrea să mergă la picnic? Îr întrebă el pe copii, uitându-se la mama lor.

— Eu! Eu! răsunară vocile lor.

— Mi-ar plăcea, dar am mult de lucru, unchiule Caleb, se scuză Joni Lynn. Am temă la franceză și la matematică pentru mâine și trebuie să scriu un sonet în metru iambic, la engleză.

— Să scrii un sonet în metru iambic? Ei, asta îți folosește din plin în economia de piață, zise el.

— Fii atent ce spui, profesoara de engleză este prezentă, îl avertiză Cheyenne. Nu-și dăduse seama când se mișcase și

aterizase lângă el.

Apropierea ei dizolvă tensiunea.

— Și ce o să faci, doamnă profesoară? El o trase spre el, îi înconjură talia cu brațul. Și o sărută pe gât, chiar în fața nepoatei lui și a copiilor. Toți trei îi priviră cu un interes vădit.

Lui Cheyenne nu-i păsa. Era așa de bine să fie iar în brațele lui! Se lipi de el, acoperindu-i mâinile cu ale ei.

— Ar trebui să te fac să citești o carte de sonete cu glas tare, apoi să critici.

— Răutăcioaso, îi șopti el la ureche.

Amândoi râseră și se separară. Dar tensiunea dintre ei fusese spulberată. Nu mai apărură nici în timpul picnicului, la *Piney Creek*, nici în următoarele zile, nici în weekend-urile petrecute la Atlanta, timp în care copiii rămaseră la mătușa Sallie.

În oraș ea îi văzu o altă față. Gusturile lui, manierele și îmbrăcămintea îi erau sofisticate, mult mai moderne decât cele din Whitneyville.

Într-o sâmbătă de neuitat, la Atlanta, el o luă prin magazin și îi cumpără o rochie albă uimitoare, o creație unică și minunată care era și rafinată și sexy. O purtă în acea seara la cină, într-un restaurant exclusiv, apoi la teatru, la o premieră.

Caleb părea venit dintr-un film de epoca lui Clint Eastwood, care cina cu regina. Ea avea multe întrebări să-i pună, dar renunță. Când el va fi gata să-i spună totul, o va face cu siguranță.

Uneori trebuia să plece „la afaceri”, dar ea nu îl presa cu detalii despre munca lui. Ea nu știa că în timpul relației lor, directorul executiv al lui *Dix-Mart*. C.W. Strong, era mai productiv ca niciodată, mai localizând încă un loc pentru *Dix-Mart* într-un mic oraș din Georgia, în care se construia o nouă închisoare federeală, deci transformând orașul într-unul cu o economie locală

puternică.

El nu știa nimic despre telefoanele zilnice cu oamenii săi din Mobile sau despre vizitele sale dese la magazinele *Dix-Mart*, unde discuta cu vânzătorii și cu clienții.

În timpul săptămânii, fiecare își vedea de treburile lui, el cu *Dix-Mart-ul*, ea cu orele de școală.

Într-o zi, pe când Cheyenne părea să-și asculte elevii recitând clasicul „Prietenii, Romani, Țărani”, pe care trebuiseră să-l memoreze, se gândea la timpul petrecut alături de Caleb.

Luaseră cina și se întâmplaseră atâtea evenimente acasă, cu copiii – discuțiile lor lungi și nopțile de dragoste care se perfecționau din ce în ce mai mult. Nu știuse vreodată că ar putea fi așa, că se va simți așa alături de un bărbat. Oricare ar fi fost el.

Știa că orașul o bârfea, dar nu o interesa. În timp ce zvonurile îi treceau pe lângă urechi, în timp ce oamenii încetau să mai discute când o vedeau, ei nu-i păsa. Refuză să răspundă la orice provocare, indiferent de cât de rare ar fi fost.

Oare și Penny Sherwood se simțise astfel când trecuse prin holul Liceului *Whitneyville*, printre șușotelile și ocheadele curioase ale elevilor?

Cheyenne nu o mai văzuse pe Tricia de la cina în cinstea Harper-ilor, la care Ben Maitland anunțase prezența lui Caleb Strong în casa ei.

Ar fi putut să jure că oaspeții făcuseră speculații despre prezența lui în patul ei și că Tricia se înfuriase pe ea, fie pentru că plecase devreme, fie pentru că se culcase cu Caleb Strong. Cheyenne nu știa sigur.

— Cheyenne, o informase Tricia dur, după două săptămâni de la petrecere, idila asta rușinoasă cu Caleb Strong îți distruge viața. Nu s-a mai bârfit așa despre nimeni de când cele două gemene au

fost lăsate însărcinate de către acel funcționar de la magazinul de computere.

Deși era umilitor să fie băgată în aceeași categorie cu gemenele Webster, Cheyenne replică:

— Nu este nimic nerușinat în dragostea mea pentru Caleb.

Tricia nu fu impresionată.

— Dragoste? Așa îi spui? Ai fost orbită de sex, Cheyenne. Sex, asta este. Ești o văduvă vulnerabilă și el profită de tine. Renunță la el înainte să-ți pătezi onoarea.

Cheyenne se gândi la viața ei anterioară, cu o reputație intactă, și la viața ei actuală, alături de Caleb Strong.

Una a fost în siguranță și rece; alta e emoționantă și pasionantă.

— Nu voi renunța la el, zise ea, cu sălbăticie.

— Te prostește, spuse Tricia, pe un ton dur. Doar se folosește de tine, Cheyenne. Nu o să dureze, nu poate dura, nu între o femeie ca tine și un bărbat ca el. Sexul bun nu face o relație serioasă.

— E mai mult decât sex! țipă Cheyenne. Ea iubea atâta lucruri la Caleb! Bunătatea și răbdarea lui cu copiii ei, generozitatea și simțul umorului. Loialitatea față de familia lui. Îl iubea. Își dorea să-i poată spune Triciei că acest bărbat făurise un viitor pentru ei dar nu putu să zică asta.

— Din partea ta, desigur, nu din a lui. Va pleca de lângă tine ridicând din umeri, iar tu vei fi cea rănită. Cheyenne, să nu spui că nu ți-am zis.

Cuvintele Triciei o înfiorară, dar nu-i povesti conversația lui Caleb.

Nici nu a menționat că a fost trecută pe lista neagră a Whitneyville-ului.

Erau petreceri la care nu mai era invitată, prânzuri, adunări unde nu i se menționa numele după aceste evenimente.

Cea mai mare parte a timpului era prea fericită și mulțumită, ca să-i pese. Viața ei era plină și bogată, cu familia, slujba și iubitul ei.

Mai erau momente triste, când era cuprinsă de îndoieli și nerăbdare. Caleb încă nu-i spusese că o iubește, nu făcuse aluzii la permanența relației lor. Își spuse că nu conta, că ceea ce avea îi era suficient, iar de multe ori chiar o credea.

CAPITOLUL 11

Halloween se apropia cu pași repezi. În cinstea sărbătorii, Caleb cumpără cinci dovleci de mărimi diferite și îi făcu lanterne, sub instrucțiunile și supravegherea lui Brittany și Jeffrey.

Stăteau toți cinci în fața verandei, râzând amuzați, când Cheyenne se întoarse acasă de la școală în acea după-amiază ploioasă de octombrie.

Telefonul sună imediat ce păși pragul și ea răspunse. Auzi vocea rece a lui Janelle Merrit, soția lui Hunter, fratele lui Evan.

Cheyenne se strâmbă – familia Merrit de-abia se interesa de copiii ei.

Relațiile lor de familie se reduceau la o vizită scurtă, cu ocazia sărbătorii de *Halloween*.

Cheyenne știa de ce se purta rece cu ea. Hunter o acuzase de moartea lui Evan.

Știuse totul despre idila fratelui său și îi spusese că, dacă ar fi fost o „soție mai bună”, Evan ar fi fost acasă și nu la Atlanta, în noaptea fatală a accidentului său.

Dar ce nu putuse ea înțelege era indiferența rece a lui Hunter Merrit față de cei doi copii ai fratelui său.

Fusese și întristată și furioasă din această cauză. Acum, pur și simplu nu-i mai păsa. Brittany și cu Jeffrey aveau, în viață lor, un bărbat cu care se jucau și pe care îl iubeau: pe Caleb Strong.

— Tawny Wheeler mi-a cerut să-ți dau explicații, spuse Janelle, pe tonul ei mârâit, de ce nu i-a invitat pe Brittany și pe Jeffrey la petrecerea de *Halloween* a micuței Amy.

Lui Cheyenne îi trebui o secundă ca să se dumirească. Amy Wheeler își celebra ziua de naștere, dând o petrecere la care trebuia să participe și Brittany și Jeffrey. Cheyenne se uită în

calendar. Nu dăduse nicio atenție lui Amy sau zilei ei de naștere, până în acea clipă.

— Petrecerea a fost duminica trecută, continuă Janelle, și m-am dus la familia Wheeler că să-l iau pe micuțul meu Clifton, și am fost șocată că Brittany și Jeffrey nu erau și ei acolo. Normal, am întrebat-o pe Tawny de ce lipseau, gândindu-mă că micuții erau bolnavi. Nu a fost cazul, desigur. Tawny s-a simțit jenată să-i excludă, dar s-a gândit că, din moment ce se jucau cu copiii Strong...

— Sunt contaminați sau cam așa ceva? o întrerupse Cheyenne, caustic. Familia Strong nu este radioactivă, Janelle. Stomacul i se strânse – Brittany și Jeffrey fuseseră îndepărtați de la petrecere, fiindcă ea se întâlnea cu Caleb Strong!

— Tawny s-a gândit că Brittany și Jeffrey ar prefera să fie cu noii lor prieteni, decât cu copiii noștri replică Janelle, cu duritate.

Ca scuză, aceasta era lamentabilă. Dacă Janelle se aștepta la o explicație din partea ei, va fi crunt-dezamăgită. Mândria o făcu pe Cheyenne să răspundă cu mândrie:

— A fost drăguț din partea ta că ai sunat și ai întrebat de copii, Janelle. Amândoi sunt bine și fericiți. La fel ca și mine. Transmite-i dragostea mea lui Hunter și băieților. Închise înaintea ei cumnată să mai scoată vreun cuvânt.

Îi povesti lui Caleb despre acea convorbire mai târziu, în acea seară, după ce îi băgă pe Brittany și pe Jeffrey» în pat.

Nu putea ține acest lucru pentru sine, mai ales că erau implicați copiii.

— Ce fel de adult ar răni, în mod deliberat, niște copii, neinvitându-i la o aniversare? strigă ea, furioasă. Nu înțeleg, Caleb. O cunosc pe Tawny Wheeler încă din liceu. Credeam că o cunosc bine... până acum.

— Brittany și Jeffrey nici nu au știut de petrecere, zise Caleb. Nu suferă. Dar tu suferi, nu, Cheyenne?

— Nu, sunt furioasă... și dezumflată.

— De vreme ce ai înfruntat zvonurile, bârfa și dezaprobarea, în ultimele câteva săptămâni...

— Știai despre asta? Ea se uită lung la el. Ai auzit?

El ridică din umeri.

— Sigur. Și de vreme ce tu te ții tare, în ciuda bârfelor și a sancțiunilor, ei trebuie să ia măsuri drastice.

— Ca de exemplu, să-i rănească pe Brittany și pe Jeffrey și să mă facă să văd ce se întâmplă. Dar de ce?

— Tu rupi convențiile, Cheyenne, încalci regulile orașului. O doamnă nu se poate implica sexual cu un Strong și să mai fie considerată o doamnă, după aceea. Expresia lui era dură. Prin urmare, trebuie să fii pedepsită. Și, urmând principiul de vină, prin asociere, copiii tăi trebuie să fie pedepsiți și ei.

— O! exclamă ea.

— O să fie și mai rău, iubito. Vocea lui se înăspri. Ai regrete? Doar nu ai crezut că Cheyenne Whitney se poate culca cu Caleb Strong, fără repercusiuni sociale?

Ea îl privi în ochi.

— Nu sunt implicată doar sexual, te iubesc, Caleb. Și nu am nici cel mai mic regret.

Pasiunea care îl năpădi era presantă. Își deschise brațele către ea, iar ea merse spre el. Întinzându-se, îl sărută pe gură, lung.

— Ești la fel de dulce și de inocentă ca un copilaș, murmură el, frecându-și obrazul aspru de părul ei moale. Ea riscă totul – reputația ei, poziția ei socială, chiar și statutul copiilor ei – pentru el. Conștiința îl mustră. Amândoi trăiseră într-un paradis prostesc,

crezând că pe ea nu o vor afecta bârfa și ostracizarea din oraș.

Whitneyville. Încă o dată „Orașul fără milă” și locuitorii lui, înguști la minte, îi direcționau viața... și îl forțau să plece înainte de a fi gata?

Încruntându-se, el o strânse mai tare în brațe.

— Cheyenne, ce să mă fac cu tine?

Ea luă întrebarea în serios.

— Păi, copiii dorm, Joni Lynn vine pe la zece. M-ai putea duce în pat.

Înainte ca ea să termine de vorbit, el o ridică în brațe și se îndreaptă spre dormitor.

Ușa fu închisă, cu discreție, în urma lor.

— Arzând de intensitate sexuală, se culcară și făcură dragoste.

— Te iubesc, zise Cheyenne, în timp ce el intră adânc în ea.

— El o sărută pe gură, încet, ridicându-se într-un crescendo de plăcere.

Ea aproape adormise când Caleb se strecură afară din pat. Picături de ploaie udau pervazurile ferestrelor. Camera era la fel de rece ca noaptea fără de lună. Îl privi, cum se îmbrăca, în tăcere.

— Caleb? Se ridică în capul oaselor și aprinse veioza, chiar când el se îndrepta spre ușă.

El se răsuci.

— Credeam că dormi, iartă-mă dacă te-am trezit, iubito. El păși înapoi spre ea, se aplecă ușor și o sărută pe frunte. Noapte bună, draga mea.

Ea îl cuprinse pe după gât.

— Caleb, nu vreau să pleci. Plouă. O să te uzi tot, dacă pleci cu motocicleta la motel.

— Nu mă topește apa, Cheyenne. Zâmbi și apoi adăugă: De

vină este Vrăjitoarea cea rea din Vest, nu eu.

În mod normal, ea ar fi râs la această glumă și l-ar fi necăjit. Dar în seara asta se simțea vulnerabilă și obosită, ca să se distreze.

— Nu-mi place să ne despărțim în toiul nopții, zise ea, trăgându-l mai aproape. Stai cu mine, Caleb.

El îi desfăcu mâinile ușor și se depărtă de ea.

— Mi-ai spus că nu vrei să le explici copiilor prezența mea în patul tău. Am promis să fim discreți, Cheyenne.

— Caleb, e aproape sfârșitul lui octombrie. Suntem împreună de aproape șapte săptămâni. Adică de două luni.

— Știu asta, Cheyenne. O privi calm, inexpresiv.

Inexpresiv... Ea înghiți din greu.

— Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești. Inima îi bătea tare, ochii îi erau strălucitori. Mă iubești, Caleb?

Era umilitor să trebuiască să întrebe. Dar ceea ce era mai rău era faptul că îl văzu cum dă înapoi.

— Nu-mi place să fiu presat, Cheyenne.

— Nu mă poți acuza de asta! Eu nu pun întrebări, nu cer răspunsuri. Acum că începuse, îi era greu să se oprească. Tu știi totul despre mine, dar ceea ce știu eu despre tine este faptul că totul trebuie ținut secret. Nu m-am plâns niciodată...

— Iubito, dar exact asta faci acum, te plângi. Nu te simți în siguranță, deoarece copiii tăi nu au fost invitați la o petrecere, la o aniversare, pentru copii și vrei un fel de asigurare din partea mea, ca să-ți dai seama că merită sacrificiul. Ei, va trebui să decizi singură asta, Cheyenne. El se răsuci și plecă.

Dacă nu ar fi fost goală sub așternut, ar fi sărit din pat și l-ar fi urmat, dar era dezbrăcată și nu avu curajul să-l urmeze astfel.

— Vino înapoi, aici, Caleb Strong! ordonă ea, în șoaptă. Nu putea ridica vocea, pentru că îi trezea pe copii. Nu poți pleca în

mijlocul unei certe și, dacă o faci, atunci o să...

El reapăru în prag.

— Noi nu ne certăm, Cheyenne. Și nu mai pronunța amenințări de care nu te poți ține. El îi trimise un sărut în zbor. Noapte bună, iubito.

Îi auzi pașii de-a lungul treptelor, auzi ușa din față deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Își încrucișă brațele, încruntată. Caleb nu luase discuția asta în serios, iar asta era foarte grav.

Nu știa dacă să fie ușurată sau furioasă. Sfârși prin a se simți deprimată.

Poate că nu luase lucrurile în serios, fiindcă nici pe ea nu o lua în serios. La urma urmei, el era foarte sigur de ea. Iar ea nu era deloc sigură de el. Până în această clipă, aspectul singular al relației lor nu o deranjase niciodată.

Ei bine, nu prea mult. Se mândrise cu faptul că nu-i ceruse niciodată nimic, în schimb.

Nu mi-ai spus niciodată că mă iubești. Mă iubești? repetă, în gând, întrebarea. Strânse din dinți, în seara asta nu era mândră de ea.

El o acuzase că se plânge. Din acest punct de vedere, poate că așa era. Nu numai că se eschivase de la întrebarea ei, dar și plecase.

Plecuse, ridicând din umeri. De data asta, vocea Triciei îi răsună în minte.

— Cheyenne se gândi la plecarea lui Caleb, din camera ei.

Nu ridicase din umeri, nu?

Stătu trează timp îndelungat, gândindu-se iar și iar la scena aceea, examinându-i nuanțele.

Cum să reacționeze a doua zi când îl va vedea? Rănită?

Furioasă?

Sau poate că ar trebui pur și simplu să pretindă că episodul din acea noapte nu a avut loc?

Când, în sfârșit, reuși să se culce, primele raze ale soarelui brăzdau cerul. Năucită și furioasă, se târî jos din pat, ca să înceapă o nouă zi. Și o începu, se duse la școală, apoi revenise acasă.

Nerăbdătoare, își verifică ceasul. Era patru și jumătate. Exact trei minute trecuseră de când se uitase, ultima dată, la ceas și telefonul nu sunase. Fusesse prinsă în acest ciclu, de a verifica ceasul, în așteptarea unui telefon, încă de când venise de la școală, cu o oră în urmă.

Se uită afară, pe fereastra din bucătărie, în curtea interioară, unde Brittany și Jeffrey fugeau alături de Peppy, într-un joc inventat de ei. Joni Lynn încă nu ajunsese acasă.

Cheyenne își aminti, vag, că menționase o întâlnire la cenaclul de literatură.

De ce nu sunase Caleb? Rutina aceasta nu variase în decurs de șapte săptămâni. El o suna după ce venea de la școală și ea îl invita la cină, dacă nu ieșeau în oraș.

Și întotdeauna își petreceau serile împreună, seri care țineau, în mod invariabil, până la orele dimineții.

Cheyenne se reținu de a mai verifica ceasul. El nu va suna! Fu uimită când înțelese acest lucru! Noaptea trecută...

Amintiri vii îi stagnau în minte. „Mă iubești”? întrebă ea. „Nu-mi place să fiu presat”, replicase el.

Oare cât de mult ura el să fie presat? se întrebă ea, panicată. Îndeajuns pentru a renunța la relația lor? Oare noaptea trecută o părăsise pentru totdeauna?

O parte mai realistă și mai rațională din ea încerca să risipească teama groaznică ce o cuprinsese, dar îi era cu neputință.

Puterea temerii ei era copleșitoare. La urma urmei, propriul ei soț se săturase de ea, o găsisese plicticoasă. Era clară posibilitatea ca și un alt bărbat să ajungă la aceeași concluzie.

Când auzi soneria, aproape că zbură până la ușa de la intrare, rugându-se să fie Caleb. Ar trebui să fie! Nu ar fi trebuit să se îndoiască niciodată de el. Deschise ușa larg, gata să se arunce în brațele iubitului ei.

În schimb, suferi un șoc. Era Graham Maitland, nu Caleb, care stătea în pragul ușii ei. Îi căzu fața.

— O, fu tot ce reuși să spună. Nu era Caleb, deci. Grijile care i se spulberaseră deveniră și mai acute. Făcu un efort să nu izbucnească în lacrimi de dezamăgire amară.

— Voiam doar să-ți spun, zise Graham, că sper că ești mulțumită, trădătoare ticăloasă!

Ea fu uluită. Observă că Graham nu se afla în starea lui normală. Hainele îi erau murdare, părul încâlcit și mirosea puternic a alcool. Se uita la ea cu ostilitate. Obosită, se dădu câțiva pași în spate.

— Nu înțeleg, zise ea, încremenită.

— Las-o baltă! se răsti el. Jocul a luat sfârșit. Mulțumită prietenului tău, parola lui *Dix-Mart* și tranzacțiile bancare au fost date în grija băncii din Smithboro. Aceasta a obținut contul, în locul celei din Whitneyville. Și când l-am acuzat pe domnul C.W. Strong că și-a bazat deciziile pe motive personale, a fost de acord cu mine! Și a râs despre asta. A râs de mine! Strong a ales, în mod deliberat, nimicul ăla de bancă din Smithboro, în locul băncii noastre, fiindcă...

— Graham, nu pricep o iotă din ce spui, îl întrerupse Cheyenne. Dar teroarea o cuprinse din nou.

— Nu ai idee? O, asta-i bună! zise Graham, pufnind. Presupun

că nu știai că acest Caleb Strong, coate goale din Whitneyville, este viitorul director executiv de la *Dix-Mart*, ales de Max Dixon, fondatorul și președintele lui *Dix-Mart*, și de Preston Ralburn, actualul președinte al companiei, este cel ce le va urma la conducere?

Degetele lui Cheyenne se strânsă în jurul stativului de umbrele și se ținură strâns. Era prea uimită ca să vorbească. Lucrurile aveau o anumită logică. Caleb Strong, reprezentant al lui *Dix-Mart*, fusese lupul de la ușa lui Whitneyville, timp de patru ani. În cele din urmă, găsisese puterea să-și ia revanșa pentru el și familia lui, față de orașul care fusese nemilos cu ei.

Brusc, tremurând, își aminti de noaptea în care îi povestise că Graham Maitland e tatăl lui Joni Lynn.

Ea îl privise și îl ascultase gândindu-se că necruțătorul Caleb ar fi un adversar de temut. Acum aflase că dăduse cel mai avantajos cont, la care sperase banca din Whitneyville, unei alte bănci.

Își mai aminti și alte lucruri grozave din acea noapte. „Cel mai bun mod de a te răzbuna este să-ți ataci inamicul, financiar”, zisese Caleb, cu o indiferență care acum o uimea. Făcuse exact acest lucru pentru Whitneyville, plasând *Dix-Mart-ul* într-un loc prielnic neguțătoriei.

„... sau să-i distrugi o reputație bine clădită”. La a cui reputație se referise? „Cu siguranță nu ai crezut că Cheyenne Merrit se putea culca cu un Strong, fără să aibă repercusiuni sociale? spusese el, noaptea trecută; Brusc, cuvintele căpătară un înțeles sinistru, relevând un țel răzbunător.

Îndoielile și temerile ei trebuie să i se fi reflectat în ochi, fiindcă expresia lui Graham deveni mai furioasă.

— Nici măcar nu știai? întrebă el. Strong nu ți-a povestit

despre el și planurile lui? Nici măcar azi, când a aflat tot orașul?

Ea scutură din cap.

— N-am vorbit cu el azi, șopti ea. Mă așteptam să sune.

— Strong a părăsit Whitneyville. Motelul *Covorul Magic* a confirmat acest lucru. Am discutat cu el ceva mai devreme, am încercat să-l prind iar, dar plecase. Secretara mea i-a sunat pe toți Strong-ii. Ei mi-au confirmat că a părăsit orașul și au spus că nu știu când sau dacă se întoarce.

Cheyenne se simți ca paralizată, de-abia putea să respire. Caleb plecase din oraș fără să-i spună, fără s-o anunțe, se gândi și durerea o cuprinse mai tare.

Graham păși în hol și se sprijini, obosit, de perete.

— Iartă-mă pentru ceea ce ți-am spus mai devreme, zise el, se pare că și tu ești o victimă, ca și banca, ca întreg orașul!

— Cum de ai aflat despre el? Fața ei era albă și liniștită.

— Am auzit în cramă că, astăzi, *Dix-Mart*, a cerut băncii *Un Dolar*, din Smithboro, să se ocupe de parolă și de tranzacții când se deschid magazinele în primăvară. N-am putut să cred. Așteptam ca noi să fim sunați de la *Dix-Mart*... desigur, nu știam cine era însărcinat cu înmânarea contului. Am sunat la sediul lui *Dix-Mart*, din Mobile, și am aflat că Strong este vicepreședinte executiv, băiatul de aur. Nu știu cum de a aterizat în funcția asta. Nimeni din oraș nu știe.

— Cu excepția Strong-ilor, murmură Cheyenne.

— Să-i ia dracu' pe Strong-i! strigă el și izbi cu pumnul în perete. Gunoaie. Asta sunt și vor fi mereu!

Ea scutură din cap.

— Greșești, Graham. Atitudini precum a ta sunt de vină pentru toată treaba asta. De ce să fi dat Caleb contul lui *Dix-Mart* băncii din Whitneyville, după modul în care familia Maitland s-a

comportat cu familia Strong, începând cu Crystal și...

— Te rog! Nu a fost vina mea! Crystal a încercat să mă prindă în cursă cu acel copil. M-am oferit să-i plătesc avortul, dar ea voia să se mărite cu mine! Nu puteam face asta. Un Maitland să se căsătorească cu un Strong? Niciodată! Pur și simplu i-am refuzat cererile, iar ea a dus sarcina mai departe.

— Nu vreau să-ți aud justificările, Graham! Fapt este că ai sedus-o pe Crystal doar când avea șaisprezece ani și ai un copil cu ea. Un copil, o fată frumoasă, inteligentă și isteată, iar tu nu ai contribuit cu un cent la creșterea ei. Este de neconceput. Considerând faptul că familia ta l-a izgonit pe Caleb din oraș, când era un băiețel, nu mă miră să se răzbune.

— Chiar dacă și tu faci parte din răzbunare? întrebă Graham, cu cruzime. Cum poți să stai aici și să-l aperi? Când Strong a decis să termine orașul, și asta să o facă printr-o femeie, o fiică din familiile de frunte din Whitneyville. El se strâmbă. A meritat, Cheyenne? A meritat să suporti consecințele împreunării cu un Strong?

— Aceeași întrebare este valabilă și pentru tine, domnule Maitland, răsună o voce tânără, care îi făcu pe Cheyenne și pe Graham să se răsucească.

Nimeni nu știa de cât timp era acolo Joni Lynn. Nici nu o auzise intrând în casă.

Ochii ei negri, de forma celor ai lui Graham, străluceau de emoție.

— Cheyenne nu este singura care s-a însoțit cu un Strong, ci și tu, domnule Maitland, zise ea, cu răceală. Tu și cu mama mea. A meritat să suporti consecințele? Să pierzi contul lui *Dix-Mart*? Să ai o fiică de care nu te-ai interesat?

— O, Joni Lynn, ai auzit totul.

— Totul. Joni Lynn se uită la Graham. Deci, tu ești tatăl meu. Toată viață m-am întrebat cine era tatăl meu.

Graham își trecu mâinile prin păr.

— Nu pot să discut despre asta acum! exclamă el și plecă din casă fără să se uite înapoi.

— Joni Lynn, iubito, îmi pare rău că ai aflat astfel.

— Nu este mare scofală. Joni Lynn ridică din umeri într-un fel care îi aminti de Caleb, apoi adăugă: Privește lucrurile așa, Cheyenne. Cel puțin acum știu că tata este un mare bancher dintr-o familie respectabilă și nu un criminal sau vreun ratat. Scuză-mă, am de dat un telefon acum. O porni către hol.

Cheyenne merse după ea.

— Joni Lynn, știu cum te simți...

— Poliția? Aici Joni Lynn Strong. Vreau să raportez despre un șofer băut.

Cheyenne căscă gura când o auzi pe Joni Lynn dând descrierea lui Graham Maitland și numărul de mașină.

— Au spus că or să-l ridice, spuse ea, după aceea.

— Joni Lynn...

— A fost o vreme când poliția din Whitneyville era condusă de oameni precum Maitland și Thurman, dar acum nu mai merge, zise Joni Lynn, înlăturând brațul pe care Cheyenne încerca să i-l pună pe după gât. După ce vărul nostru Rusty a fost arestat nevinovat și bătut, în primăvara trecută, unchiul Caleb a raportat departamentului poliției și departamentului de justiție că lui Rusty i s-au încălcat drepturile. A fost investigat încă de atunci, iar acum sunt foarte atenți la orice procedură. Și sunt foarte receptivi la numele de Strong. Unchiul Caleb spune că nu mai avem de ce ne teme de ei.

— Familia Strong nu trebuie să se mai teamă de nimeni, zise

Cheyenne. Unchiul tău, Caleb, a avut grijă de asta.

— Cheyenne, o să-mi petrec noaptea acasă, cu mama, zise Joni Lynn. În ciuda aerului țăfnos, fața ei tânără era umbrită de tristețe și deziluzie. Avem o mulțime de lucruri de discutat.

— Știu, spuse Cheyenne, încet. Dar ce ai spune să-mi povestești despre Caleb și *Dix-Mart*?

Joni Lynn dădu din cap, încântată.

— Cu plăcere. Este una dintre poveștile mele preferate. Unchiul Caleb a întâlnit-o pe Karen Dixon Ralburn, unica fată a domnului Dixon și soția domnului Ralburn, cam după șase luni după ce a părăsit Whitneyville. Adică după ce tata și ceilalți Maitland l-au izgonit.

— Continuă, Joni Lynn, spuse Cheyenne, luptându-se cu durerea care o năpădise. Regreta din tot sufletul că fata aflate adevărul despre tatăl ei, într-un mod atât de dur.

— Unchiul Caleb era pe motocicletă lui și a văzut că femeia și-a pierdut controlul, când cauciucul din față al mașinii i-a explodat. Mașina s-a rostogolit. Unchiul Caleb s-a dat jos să o ajute. A fost singurul care a oprit, preciză Joni Lynn. Ceilalți treceau pe lângă mașină, dar el le-a scos pe Karen și pe cele două fete din mașină, le-a dus pe deal și a cerut ajutor.

Cheyenne și-l imaginează pe Caleb - un adolescent rebel, pedepsit și alungat de acasă. Totuși, se opri să ajute o femeie necăjită. Imaginea asta îi provocă lacrimi.

— Domnul Dixon și cumnatul lui au fost atât de recunoscători, încât i-au oferit ce dorea, continuă Joni Lynn. O recompensă în bani, o mașină nouă, orice. Dar unchiul Caleb, a spus că el dorea doar o slujbă și o cameră unde să stea. Călătorise prin țară de capul lui, făcând slujbe ciudate. Era sătul de asta. Și-a spus că, în final, crescuse și că nu mai voia să trăiască așa. Unchiul Caleb nu

știa cine erau Dixon-ii și nu făcuse legătura cu *Dix-Mart*. Nu a aflat până când nu a obținut o slujbă de gestionar, în Mobile.

— Și a lucrat astfel până când a fost numit directorul companiei? Întrebă Cheyenne.

Joni Lynn încuviință.

— Și-a luat o cameră, în Mobile, și a lucrat la *Dix-Mart*, până într-o zi când a observat că gestionarul șef fura marfă și o vindea la negru, pentru profitul lui. El a vrut să-l plătească pe unchiul Caleb ca să tacă. Vocea i se ridică dramatic: Știi ce a făcut unchiul Caleb? S-a dus drept la sediul lui *Dix-Mart*, ca să-l vadă pe domnul Mack Dixon. A spus că a obosit ca toată lumea să spună că Strong-ii erau coruptibili, că nu i-a trădat niciodată pe Dixon-i de când i-au dat slujba asta. Așa că l-a raportat pe făptaș și domnul Mack a fost atât de impresionat de sinceritatea lui, încât a decis să aibă un viitor strălucit la *Dix-Mart*. I-a spus unchiului Caleb să-și ia diploma de absolvire și compania îi va plăti să meargă la colegiu. Și asta s-a întâmplat. Unchiul Caleb a obținut o diplomă la Universitatea din Auburn.

Era o poveste asemănătoare unui basm, dar avea o latură întunecată, se gândi Cheyenne. Caleb nu-i uitase niciodată pe oamenii din Whitneyville și orașul care îi prejudiciase familia. Trebuse să-și ia revanșa și asta făcuse. Din nefericire, și ea făcuse parte din acest plan.

Deși Cheyenne încerca să o facă să nu plece, Joni Lynn fu încăpățânată în a-și vedea mama și a o informa despre descoperire. Cheyenne plânse când ea plecă. Lacrimile îi curgeau șuvoi.

Sentimentele de durere și trădare o chinuiau, și nu le putea separa. Prea multe se schimbaseră în douăzeci și patru de ore, și toate erau rezultatul acțiunii lui Caleb.

Alesese să se dezvăluie, la sfârșit, și Cheyenne își aminti

scena din dormitor.

Ceruse o declarație de dragoste de la el și aceasta îi pecetluisese soarta.

El își sfârșise jocul, jucându-și cartea, sunând banca. Apoi părăsise orașul. Răzbunarea avusese loc. Asta însemna și sfârșitul ei.

Dar chiar și așa, ea își dori să nu-i fi cerșit dragostea. Dacă nu ar fi făcut-o, el ar mai fi stat cu ea. Acum ar fi putut sta cu ea, amânându-și răzbunarea.

Și chiar dacă știa cum se va sfârși, încă îl dorea mai mult ca oricând sau ca pe orice din viața ei.

CAPITOLUL 12

Două dintre cele mai lungi zile din viața lui Cheyenne se scurseră într-un ritm foarte lent. Elevilor li se părea la fel de calmă ca întotdeauna.

Nimeni nu ghicea că în sufletul ei totul țipa de durere. Sunt o actriță excelentă, se gândi Cheyenne, datorită anilor în care am pretins că sunt plină de viață, când de fapt eram amorțită sufletește. Intensitatea durerii pe care o simțea acum o făcu nostalgică după anii în care fusese înghețată.

Nu mai era aceeași ca altă dată. Se pomenea căzând pe gânduri prea des. Prea des îi venea să plângă.

Joni Lynn se decisese să rămână alături de mama ei ceva mai mult timp, ca să se dezgroape dureri trecute. Brittany nu înțelegea absența lui Joni Lynn și a unchiului Caleb și întreba de ei, în mod constant.

Cheyenne se pomeni făcând orice ca să le distragă gândul, chiar ți lăsă să se uite multe ore la televizor și le dădu mâncare din cutie la comandă. O dată priviseră atât de mult la televizor, încât adormiseră pe sofa.

Cum mergea încoace și încolo prin casă și văzu copiii dormind acolo, îmbrăcați în hainele de școală și cu resturi de mâncare pe față, fu cuprinsă de vină. Nu așa se creșteau copiii!

În timp ce se mustra, Peppy se ridică, brusc, și începu să o lingă pe urechi. Cheyenne gemu. Să scoată câinele afară era ultimul lucru pe care și-l dorea.

— Înapoi la culcare, băiete, îl imploră ea. Lătrând, el se îndreptă către ușă.

Cheyenne îl putu auzi cum se rotea de jur-împrejurul holului, scheunând.

Nu cerea afară, era semn că vine cineva. Ea nu auzise nimic, dar cine ar fi putut să audă cu televizorul dat tare?

Micșoră volumul înainte să meargă lângă Peppy, în vestibul. Uitându-se. Prin vizorul ușii de la intrare, îi dădu dreptate lui Peppy. O mașină sport era parcată în fața casei.

Cheyenne îngheță. Nu recunoscuse mașina și nu știa cine putea veni în vizită; la așa o oră. Cu siguranță, nu Ben Maitland... Ea deja primise o admonestare verbală de la Ben, la scurt timp după ce fratele lui, Graham, fusese arestat de către poliția din Whitneyville, pentru beție. Frații Maitland credeau că ea chemase poliția și nu renunțaseră la a crede altfel.

Ea mai primise și alte telefoane, în aceste ultime două zile. De la Tricia, de la Hunter Merrit, Dawn Bentley și alții. Nimeni, în afară de Graham, nu credea că ea nu cunoscuse secretul, de la bun început. Nimeni nu știa că Caleb o părăsise și, chiar dacă ar fi știut, nimeni nu ar fi compătimit-o. În decursul a patruzeci și opt de ore devenise oaia râioasă din Whitneyville. Ea știa că din punct de vedere social era sfârșită, în oraș.

Dar nu-i păsa. Se îndoia că îi va păsa vreodată, îi plăcuse Atlanta când mersese acolo cu Caleb. Dacă s-ar muta acolo, ea și copiii ar începe o nouă viață.

Peppy înnebunise acum, sărind în sus și în jos și lătrând enervant. Cheyenne auzi pași pe verandă și deschise ușa, înainte să sune clopoțelul. Dacă va fi trasă la răspundere de vreun prieten, nu voia să-i trezească pe Brittany și pe Jeffrey.

Caleb stătea pe verandă, zâmbind. Zâmbetul lui o enervă. Și o înfurie în același timp. Avea tupeul să se întoarcă și să zâmbească? Trânti ușa la loc.

— Cheyenne? strigă el și începu să bată cu pumnul în ușă.

Cheyenne se îndepărtă de zgomot, lăsându-l pe Peppy să

zgârie și să plângă la ușă. Merse în bucătărie și picioarele îi tremurau așa de tare, încât de abia reușea să se mai miște. Câteva minute mai târziu, Peppy o urmă și se lungi în ușa bucătăriei, spunându-i că Caleb avea să apară acolo.

El apăru în spatele ușii, strigând-o pe nume.

— Pleacă! îi ordonă ea.

Urmă un moment de tăcere și se gândi că el se supusese. Se lăsă să cadă pe un scaun și începu să plângă, când sunetul vocii lui o ridică din nou în picioare.

— La naiba, Cheyenne, dacă nu deschizi ușa în clipa asta, o sparg.

Înnebunită, ea o deschise larg.

— Nu mai înjura! Ți-am spus să pleci și gata! Ea încercă să închidă ușa, dar de data asta el fu pregătit și o ținu cu ambele mâini. Îmbrâncind-o ușor, el își făcu drum înăuntru.

— Ce se întâmplă, Cheyenne? Nu mai zâmbea, iar vocea îi era aspră. Părea foarte furios.

— Pe mine mă întrebi asta? Cât de tâmpită crezi că sunt, Caleb? Chiar crezi că te primesc cu brațele deschise, după ceea ce ai făcut?

— Da, așa am crezut.

Sinceritatea lui o luă pe nepregătite.

— Cred că pot înțelege asta, zise ea, cu amărăciune. Ți-am dat toate motivele ca să crezi...

— Să cred că mă iubești. Că m-ai prețuit mai mult decât pe acest oraș.

— Dar asta nu a contat pentru tine, Caleb. Nici eu nu am contat pentru tine. M-ai folosit pentru a te răzbuna, m-ai înșelat...

— Vrei să-mi spui și mie despre ce naiba vorbești? se răsti el.

Cheyenne înghiți în sec și se dădu un pas înapoi. De unde

auzise ea că cea mai bună apărare este atacul? Înfruntă-l acum, se gândi.

— Ți-am spus să nu mai înjuri, zise ea, autoritară.

— Atunci, nu-mi mai da motive să înjur. Și explică-mi cum te-am înșelat.

— Așa ai făcut! strigă ea.

Iute ca fulgerul, el se repezi și o apucă de talie.

— Pe dracu'!

Încă o mișcare iute o aduse spre el. El o înconjură cu brațele și o privi cu pehi strălucitori.

— De ce aș face-o, când sunt nebun după tine? Te iubesc, prostuță mică. O scutură ușor și o trase mai aproape. Te iubesc.

Nu era o declarație chiar romantică, dar pe Cheyenne o impresionează ca și când ar fi fost. Ochii i se umplură de lacrimi și întreg trupul i se umplu de fericire.

— O, Caleb! exclamă ea, ridicându-și privirea spre el. Am... am crezut că tu...

— Deja mi-ai spus ce ai crezut, spuse el, răstit, și este cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată. Cum de ai putut să crezi așa ceva? Nu pot să înțeleg. Cum ai putut să te îndoiești de mine într-atât, Cheyenne? Am lipsit din Whitneyville mai puțin de patruzeci și opt de ore și, în acest scurt timp, tu ai reușit să-ți creezi o poveste paranoică...

— Nu m-ai sunat, se văită ea. Nici măcar o dată, în două zile! În seara aceea ne-am certat și de atunci nu am mai vorbit deloc. Graham Maitland mi-a spus despre *Dix-Mart*, și că ai plecat din oraș... Ce era să cred? Niciodată nu mi-ai spus că mă iubești. Ai spus că nu vrei să fii presat și...

— Relaxează-te, zise el, trăgând-o mai aproape. Mâinile lui mari o mângâiau. Cred că am greșit în acea seară, dar nu am

considerat că ne-am certat, Cheyenne. Ți-am spus și atunci. Mi-am dat seama că era timpul să fac o mișcare, și nu o puteam face. Am descoperit că mă iubești ca pe Caleb Strong, rebelul orașului. Îmi plăcea cum mergeau lucrurile între noi, îmi plăcea să fiu alături de tine și de copii. Recunosc că nu m-am grăbit să trec în alt stadiu. Voiam să mai prelungesc celibatul, dacă vrei, dar ultimatumul tău din acea noapte...

— Dar nu am vrut să fie un ultimatum, voiam doar...

— Să-ți spun că te iubesc, spuse el, zâmbind acum. Toată furia păru să se topească. Și să te rog să te măriți cu mine, adăugă el, plin de umor. În acea noapte nu eram pregătit. Voiam să termin treaba cu orașul. Acum, dorința ta este pe cale să se îplinească, iubito. Te iubesc și vreau să mă însor cu tine. Vreau să-ți adopt copiii și să facem și alții, niște bebeluși nemaipomeniți, zise el. Ar fi nimerit să mai fie doi. O să locuim în Mobile, desigur. O să încep să caut o casă mai mare.

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu știu ce să spun. Credeam că s-a sfârșit.

— Nu s-a sfârșit, Cheyenne. Nu se va sfârși niciodată. Acum spune da. Asta este prima mea cerere în căsătorie și vreau un răspuns pozitiv.

— Da! O, Caleb, da, te iubesc atât de mult. Când am crezut că ai plecat...

Ea nu vru ca el să știe cât de mizerabil se simțise. Caleb era aici și o iubea, iar ea de-abia aștepta să trăiască în pace cu el.

Dar trebuia să lămurească câteva lucruri, care necesitau unele explicații.

— De ce ai plecat din oraș, fără să-mi spui, Caleb? Și de ce nu m-ai sunat două zile la rând?

— Iubito, am încercat să sun. Ea își arcui sprâncenele,

sceptic. Hmm, poate e mai bine să o iau de la început. El se așeză pe scaun, trăgând-o în poală, apoi continuă. După ce am terminat afacerea și am înmănat contul băncii din Smithboro, dezvăluindu-mi indentitatea față de familia Maitland, am primit un telefon de la sediu. S-a produs o explozie de gaz într-unul din magazinele noastre din nordul Arkansas-ului. Am zburat imediat. A fost o situație de criză și trebuia să fiu acolo. Întregul comitet executiv a mers direct la locul faptei. O persoană a fost ucisă, alte trei rănite serios și douăzeci, tratate la spitalul local pentru lovituri minore. De atunci, am fost atât de ocupat, încât de-abia am avut timp să mănânc și să dorm. Am dat telefoane, în disperare, am vizitat familii, ne-am întâlnit cu avocații companiei de gaz. Caleb îi atinse fața și vocea îi deveni profundă: într-unul din telefoane, am încercat să te prind. Ori de câte ori încercam, era ocupat sau nu. Era nimeni acasă.

— Am vorbit foarte mult la telefon, recunosc eu ea, timidă, amintindu-și de telefoanele furioase pe care le primise. Și ieri noapte l-am scos din funcțiune.

— A fost frustrant să nu te pot prinde, dar nu mi-am făcut griji. Eram plecat doar pentru două zile. Nu mi-a dat prin cap că vei crede că te-am folosit în planul meu de răzbunare.

Acum, că știa tot ce se întâmplase, stătea ghemuită în brațele lui calde și toată problema i se păru prostească. Dăduse dovadă de neîncredere și îi păru rău.

— Iartă-mă, Caleb, zise ea, încet. Pentru a nu fi crezut în tine. El zâmbi și își strânse brațele în jurul ei.

— Să uităm de asta, iubito. Nu ar fi trebuit să plec, în acea noapte, din dormitorul tău, fără să-ți spun ceea ce meritai să știi, anume cât de mult contați tu, Brittany și Jeffrey pentru mine, cât de mult aș dori să fii o permanență în viața mea.

El se ridică, Încă ținând-o în brațe, și o luă din bucătărie. Trecură prin sufragerie, unde Brittany și Jeffrey dormeau adânc. Caleb ridică o sprânceană, întrebător.

— Îi punem în paturile lor, mai târziu, șopti Cheyenne. Chiar acum vreau să fiu singură cu tine. În camera mea. În patul meu.

Caleb surâse sexy, urcând scările.

— Dorința doamnei este ordin pentru mine.

Sfârșit

Coperta IV

Zâmbetul lui răutăcios, ironic, o înnebunea, o făcea să ardă de dorința, o obliga să se întrebe ce secrete ascundea el. Când gura lui o cuprinse cu lăcomie pe a ei, Cheyenne se lăsă prada unei plăceri intense, amețitoare – și fu șocată să se descopere a fi precum o pisică salbatică în brațele lui, o femeie de spirit care riscase să recunoască faptul că-l iubește.

Oare îi va dovedi Cheyenne că dragostea ei este destul de puternică pentru a supraviețui îndoielilor asupra lui și asupra orașului fără de milă?

Www.miron.ro